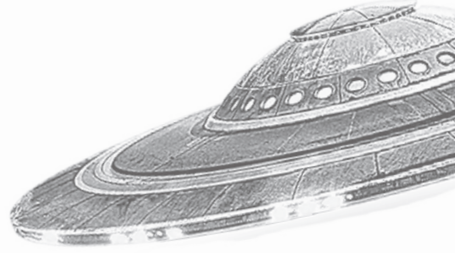

Doru I. Pop

*Invazie
extraterestră
- Schițe -*

Culegere și tehnoredactare: Ada Fonai

*Dedic această carte
anilor 1948 - 1989, realizărilor
din această epocă, nu în
ultimul rând oamenilor care
le-au făcut și socialismului.*

Doru I. Pop

Prefața autorului

O singură condiție majoră ne-a marcat existența: imposibilitatea de a acționa ca popor. De aici tot cortegiul de suferințe, nedreptăți etc... Parcă era un blestem. De aici – mizeria fiind atât de mare – am inventat tot felul de scuze, aruncând vina pe alte persoane, sisteme de orice natură, etc... Dar nu-i asta: să fim cinstiți, ordonați, logici, ar trebui să ne mai naștem o dată. Asta-i soluția. Dezvoltarea a fost accidentală, atâta cât a fost – negativul a dominat, de-a lungul istoriei noastre, ca popor.

Câteva creații artistice de valoare descriu acest traseu al prăbușirii, din păcate. Miorița, Meșterul Manole, Luceafărul, Mistrețul cu colți de argint – poezia lui St. Aug. Doinaș, cântecul „Pușca și cureaua lată”, al lui M. Ilea.

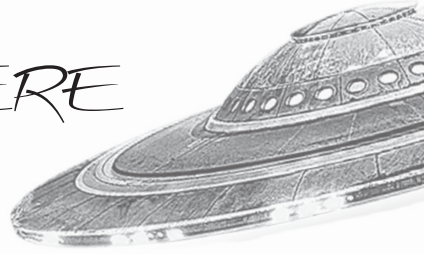
Dar, poate că nu-i totul pierdut. În ideea că în viitor poporul își va (re)căpăta virtuțile pe care, poate, le-a avut, sau ar fi trebuit, descriu răul, negativul din om, din român, în primul rând *. De aceea îi dedic aceste schițe!

Doru I. Pop, 22 aprilie 2017, Baia Mare

* Pe de altă parte, volumul se referă la trecerea timpului, la ce-nseamnă asta pentru omenire, la faptul că, la scara Universului, distrugerea e totul. Dincolo de tot ce sfârșeam o civilizație – la scară terestră, pe plan cosmic, totul e de o amploare nebănuită. Cele mai multe poartă titluri referitoare la cele două tipuri de distrugere: umană și cosmică. Cazarmă sfârșită, Inundație, Sinucidere, Scufundare, Invazie extraterestră etc., având conotații și ca întrebare privind rostul nostru în Univers, la alte civilizații.

Asta, însă, așa cum am spus, în ciuda vicisitudinilor de orice natură, nu înseamnă să nu luptăm.

SINUCIDERE

*

- Partea întâi a volumului
„Invazie extraterestră”

*

Prefață

Aproape toate aceste schițe reprezintă stări ale conștiinței din vis – indiferent că reprezintă o adunare haotică de imagini și informații ale unor celule nervoase, care-și „fac de cap”, rămase treze, în timpul somnului, datorită impulsurilor sosite de la suprafața pielii, când organismul doarme în condiții neadecvate, frig excesiv, de pildă, dar urmărind, totuși, o înlănțuire logică, în aparență, fie că aceste povestiri absurde reprezintă, prin nefirescul situațiilor expuse și prin fantasticul lor – o defulare de dorințe și temeri, ce-i mai dureros, de fapt, a unor dorințe a căror realizare în stare de trezie ar fi imposibilă – și aici stă mărturie intensitatea trăirii lor – plus intensitatea „cromatică”, dacă vreți, a acestor aspecte din vis^{*} ^{**}.

* Mult mai profunde ca-n realitate.

** N-aș putea trece mai departe fără a menționa câteva mari opere literare care ar putea „șlefui” stilul unui scriitor, ca sentimentalism, ca redare a nuanței de fantastic, pornind de la un realism atent verificat: Basme africane, Antologia nuvelei neogrecești, Charles Dickens - *Oliver Twist*, Emily Brönte - *La răscruce de vânturi*, Margaret Mitchel - *Pe aripile vântului*, James Greenwood - *Povestea unui mic zdrențăros*, Erik von Däniken - *Amintiri despre viitor*, Doru Daidovici - *Lumi galactice*, Marcel Proust - *În căutarea timpului pierdut*. Sigur că lista ar putea continua la nesfârșit, dar e destul pentru a avea un bagaj minim al unor stiluri literare folosite ulterior.

Dar, indiferent ce reprezintă aceste „trăiri din vis” – o înlănțuire haotică de idei sau defularea unor dorințe și temeri, care în mod normal sunt refulate undeva, în subconștient – în stare normală, deci ar fi fost foarte greu de realizat, de aceea ele sunt „interzise”, oarecum – ele se constituie într-un veritabil act de acuzare împotriva răului din om, a răului din Univers, în general, și, mai ales, împotriva totalitarismului de orice natură: politică, religioasă etc. care, până acum, a produs curmarea a milioane de vieți omenești, fizic, în istorie, plus amputarea a numeroase destine umane.^{***}

Doru I. Pop,
Fernezio, 28.10.1992 -

13.03.2017

*** Când rescriu aceste rânduri, azi, 13 martie 2017, în vederea tiparului, văd, îngrozit, în aproape trei decenii – ce monștri și ce mizerie a putut naște societatea așa-zisă „liberă” dar care, atunci, părea legitimă să o înlocuiască pe cea totalitară – și de viitor.

1

Tablou distrus

Sunt un fanatic admirator și susținător al artei. Al esteticului și al perfecțiunii, totodată. Cum trebuie să-nțelegeți asta? În primul rând, prin admirator vreau să spun că, deși nu am 17 ani, vârstă la care puritatea și înflăcărarea gândurilor în fața a tot ceea ce e deosebit de frumos, a tot ceea ce atinge sublimul, chiar, sunt amplificate la maximum – și nu numai pasiunea, ci și – sau poate că deasupra celor două aspecte ale acesteia, îngemănate acolo sus, stă chiar ea, ardoarea cu care apărăm perfecțiunea atinsă în gândurile noastre, datorită purității acelei vârste, care ne-ar putea face să ne dăm chiar viața pentru ceva extraordinar de frumos și pur, desigur.

Așadar, nu aveam 17 ani, dar nici cu mult mai mult, căutam perfecțiunea cu asiduitate, de parcă aș fi pierdut-o, având-o cândva, de fapt o văzusem, deseori, întruchipată în câte un chip de femeie, imagine și trup desăvârșite, desigur, dar viața haină cu mine, mi-o îndepărta mereu, nelăsându-mi-o nici măcar s-o admir îndeajuns. Ce să fac, astfel mi-a fost viața până atunci.

Un prieten – ce fantastică, deși doar palidă și nici măcar utopică realizare a dorinței mele – mi-a dăruit într-o zi (era, de fapt, o după-amiază de toamnă, nedefinită, de un cenușiu șters, cât de bine se potrivea totul cu starea mea sufletească de atunci, natura însăși se pregătea să „moară”, de fapt chiar „murise” pe jumătate, ce puteam aștepta de la viață și, totuși, era o consolare) – așadar, îmi dăruise un tablou. Era, de fapt, un „poster” mare, dintr-o revistă de lux, din străinătate, care înfățișa o femeie. O femeie extraordinară.

Am spus „de lux”, din două motive. În primul rând, când te gândeai la tablou, în urma prezentării sale, trebuia să-ți faci o imagine despre el, despre strălucirea lui, sclipirea culorilor, despre armonia generală, etc. Asta, în primul rând. Apoi, pentru a-i delimita aspectul lui de acel al încercărilor deplorabile, prin calitate, de „tablourile” care se făceau în țară, atunci, și care nu aduceau nici pe departe cu cele care veneau de dincolo de graniță. Așadar, tabloul era simplu, un fond galben, pe care era reproducă o zeiță, o femeie neasemuit de frumoasă, cu păr ca smoala și trup perfect. Nu știu în câte tipare o fi turnat frumusețea Zeul suprem, ori Natura perfecțiunea, dar știu că oricâte aspecte ar lua, frumusețea feminină e unică prin desăvârșirea liniilor ei și, totuși, atât de diversă prin aspectul general și particular al tuturor părților și liniilor trupului și, iar unică prin acea incitare pe care ți-o produce o frumusețe, fie ea blondă, brună sau șatenă.

De fapt, toate converg spre un singur punct: perfecțiunea totală. Dincolo de ea – poate că și în Univers – asta referitor la mari depărtări, sau referitor la originea existenței Infinitului, să existe ceva sau să nu existe nimic. Cine știe...

Oricum, dacă din toate țările am aduna femeile frumoase, am observa că, să zicem, deși unele au forma feței puțin alungită, altele mai rotundă, nasul puțin mai drept sau puțin mai cârn, le leagă, pe lângă formă, și altceva: ideea că nu se poate să fie mai desăvârșită, iar prin această alăturare nepotrivită de cuvinte, vreau să arăt că tocmai datorită faptului că ele au atins perfecțiunea, nu există ceva mai frumos, iar noi, în fața a ceea ce e, deja, desăvârșit, nu are nici un rost să căutăm altceva.

Dar cum era frumoasa mea? Înaltă, bineînțeles, nasul puțin cârn, fața prelungă, buzele potrivite și foarte gingașe*, de fapt, un fel de gingășie a fineții pielii, amestecată cu senzualitate. Părul, pieptănat la mijloc, peste fruntea prelungă, puțin boltită, îi cădea în valuri, ușor ondulate pe umeri, iar spre spate se termina în șuvițe neregulate, care îi dădeau un aer de extremă tinerețe, zbucium și nestatornicie, chiar, căci era așa cum se poartă și azi la fetele foarte tinere (cărora le „stă” cu el, astfel, într-un fel de „coamă” pe spate, formată din șuvițe inegale, desigur), deși putea să aibă vreo 25-27 de ani. Este inutil să mai adaug: negru ca smoala, deși putea să aibă orice altă culoare**, cum am menționat mai sus, orice aspect al perfecțiunii, dacă aceasta o fi având mai multe, încântă.

Iar trupul, corpul îi era splendid. Dacă există Dumnezeu, atunci chiar El, desigur, a turnat acel trup, dacă nu, aplică altă stratagemă a rezolvării originii acestei frumoase; de fapt, iau lucrurile de la celălalt capăt și spun: Numai Dumnezeu a putut turna asemenea corp. Altfel n-ar exista.

* Peste ani, unul din prototipurile perfecte ale mele va fi: nas cârn, față rotundă, ochi de orice culoare, șasiu, bombeu, paranteză cât „încapă”, sau nas drept, plus „șasiu” la fel.

** Când transcriu aceste rânduri, mi-e dor de clasic, deci și de-o femeie frumoasă, cu trup „bombat” și păr ca spicul grâului (n.m.)

Cei care sunteți buni cunoscători ai armoniilor liniilor feminine, cred că bănuți cum este alcătuit: talie prelungă, spatele, partea de jos arcuită înspre interior, mâinile pline de grație, prelungi și ele, iar la aceste prețioase părți se adăugau sâni, zvâcnind în sus, ca niște pere, nici prea mari și plini, nici prea mici. Am descris partea de sus, convențional, veți zice toți cei care admirați femeia în totalitatea ei. Ei bine, eu sunt și mai puțin convențional decât d-voastră, deși tabloul era din profil, din partea stângă, doar fața îi era întoarsă spre afară, putându-i fi văzut, astfel, chipul splendid, cu ochi adânci și plini de mistere, partea de jos, deci, era păgubită, nu era prezentată decât până mai jos de coapse; dar era de ajuns și atât, pentru că frumoasa era foarte sumar îmbrăcată și-și ținea picioarele puțin îndepărtate, de fapt unul era mai în față, așa că și mijlocul splendidului ei corp putea fi văzut și admirat.

De fapt, ce-au ascuns poezii și pictorii, sculptorii, toți artiștii secolelor trecute? Unele elemente ale perfecțiunii feminine. De altfel, veți spune, te contrazici singur, poetule, cum poate perfecțiunea dacă, la un moment dat, e una singură, să aibă mai multe elemente distincte, mai ales că fiecare, el singur fiind perfect, ar putea primi statutul de parte perfectă, de element perfect. Ei bine, nu știu care e teoria exploziei și imploziei Universului, de concentrare a „n” puncte identice în unul singur, a Finitului în Infinit și invers, dar știu că ar putea fi vorba de un tot unitar, descompus în „n_r”, (cu „n” număr infinit) de particule identice, care ar avea fiecare personalitatea sa, în parte, împrumutată de la acel N mare, și, în parte, având-o încă de când, subordonat fiind lui N, o avea prin identificarea formei sale cu N. Aici, la o diviziune, va fi favorizat „n”, pe când, la o

unificare, va fi favorizat N. Atunci ar putea avea dreptate cei care susțin că totul a pornit de la un punct, sau că totul ar putea fi adunat sau iarăși divizat într-un punct.

Dar, bine, dacă aici fiecare punct n-are personalitatea sa, atunci cum stau lucrurile în cazul frumuseții feminine, când fiecare parte armonioasă e desăvârșită și când, toate la un loc – fiecare conferă – lor înseși – cât și întregului, încă pe atât, armonie – câtă aveau, izolat luate. Iată diversificarea lumii vii! Iată că perfecțiunea poate îmbrăca mai multe forme. Câte... Cine știe? Dar aici era închegată în acel trup splendid de femeie și părea că se oprește aici. Așadar, nici un punct neglijat. Artiștii Renașterii au trecut peste unele aspecte. A pierdut mult omenirea atunci. Degeaba au scos în evidență, au prezentat, în primul rând albeața pielii, dacă au ascuns forma desăvârșită a sânelui, și linia frumos arcuită a coapsei ori a fesierilor. Era un model de perfecțiune ciuntit, mutilat. Totul, care era alcătuit din părți distincte, ele însele perfecte, dar alcătuind o perfecțiune mare, inedită, nu era prezentat. Asta în cazul în care măcar fața ar fi fost prezentată perfect, (dar nici asta, se prezentau, erau să fie prezentate grăsunele), dar vreau să spun că eu, prin prezentarea integrală a tabloului - (de fapt prima dată cei care au produs chipul frumoasei), dăm o lovitură puternică celor care defăimează și îngroapă esteticul. Nu sunt un om cu îngrădiri ale punctelor de vedere care exprimă libertatea în a înfățișa frumusețea trupului uman, apelând, aceia, la nudități. Cum aș putea să (re)prezint așa ceva, cum aș putea fi sincer și credincios, mie însumi, apoi și artei? Aș fi un prefăcut, de ce să mă caracterizeze așa ceva? Dreptatea, ca și Iubirea, sunt caracteristici firești ale Infinitului existând. Falsul, ura, minciuna, dezordinea

oricărui sistem de lucru ar aparține Haosului, Nimicului, chiar și acestui Infinit existând îi trebuie, totuși, să ne domine, (aceste mărimi ale armoniei). Din punctul nostru de vedere, deci, tot ce e sublim și armonios trebuie să prevaleze. De aceea o prezint pe frumoasa mea așa cum este.

Însă dorința omului - și ceea ce-l desparte de celelalte viețuitoare, zic unii, e de-a tinde mereu spre perfecțiune și spre zeificarea lucrurilor din jur. De fapt a frumosului, care se găsește peste tot, are rădăcini în real, recunoscut apoi ca sublim, însă izvorând din banal, acordându-i, deci, încredere și cote nebănuite de înalte de splendoare. De fapt, căci recunoscând că e frumos, desăvârșit, dar poate că doar prin armonia liniilor, cât și prin strălucirea culorilor, îi acordăm și această din urmă calitate, sclipirea, deci dumnezeirea. Ca și cum materia din care-i alcătuită, la un moment dat, o statuie perfectă, ar fi veșnică. Sau ca și cum nu și-ar „trage” sursele din realul obscen și vulgar. De fapt, prin asta înlătură și ultimul semn de banal de pe statuia pe care o dorim perfectă, din toate punctele de vedere.

Așa și cu femeia iubită, care nu e în fond decât o statuie perfectă, însă vie. Începem prin a-i venera trăsăturile trupului și frumusețea acestuia, finețea pielii, căldura corpului etc. Facem abstracție – suntem atât de fermecați de constatarea noastră, cât și de, sau poate mai ales dulceața trupului, a buzelor, a sânilor ei, mai ales dacă idolul rămâne la distanță, și nu i-am atins niciodată buzele, dar, datorită frumuseții ei și a lor – a buzelor – numai le bănuim dulceața. Mai ales - și această prezentare a „roadelor” femeii poate să pară mai idealizată tocmai datorită faptului că poate n-am atins-o niciodată, doar i-am simțit prin preajmă tulburătoarea existență, prezență, implicit, astfel sun-

tem impresionați de ea, îmbătați chiar, acordându-i totul, orice extravagare a calității, zeificând-o.

Câteodată, când cruda realitate ne reamintește sigur că extremele negative, ale durerii, ale răului, dar – chiar dacă după aceea rămâne doar o undă de durere, spiritual vorbind, de faptul că totul e bazat pe o materie obscenă, muritoare, iar aspectele vieții sunt la fel de descurajante: (munca abrutizantă, frigul), trebuie să cădem, cu regret, din sferele înalte în care ne-am înălțat idolul, din starea de euforie în care ne găseam atunci, ne străbate, de fapt e un curent involburat, care se naște la marginea dintre sublim și obscen, așa cum l-am trăi atunci când, pe o alee plină de flori, am vedea hoit, materie în descompunere, practic am simți același sentiment, ne străbate, așadar, un curent rezultat din amestecul de sublim și vulgar (al vulgarului dur, inestetic, desigur, al umbrei sale, al rămânerii sale spirituale), așa cum se impregnează în suflet, negativ, dar nostalgic, cum am spus mai sus, dar la care se adaugă – căci aici e firesc – acest lucru, deoarece există și un obscen al plăcerii care, paradoxal, chiar prin efectul – plăcerea care o procură, face să fie privit ca frumos. În rest, nu cred să existe un obscen al frumosului, al creării de sentimente agreabile în cugetul uman. (O grămadă de bălegar nu ne va încânta niciodată ca un sex obscen, poate doar exteriorul, suprafața, dar nu și conținutul, esența).

Și atunci, de aici rezultă acel fior de durere, amestecat cu nostalgie, când ne aducem aminte că o femeie e ceva terestru, nu prin realitatea prezenței ei, ci prin obârșia josnică a materiei din care e constituită. Simțim, astfel, o fâșie de durere străbătându-ne trupul, amestecată cu puțină pudoare, desigur, când constatăm că femeia iubită are sânge, are sex (un sex

vulgar, de fapt), dar eu cred că obscenul e obscen, prin tot ce reprezintă și provoacă, dar fiind asociat cu „aparatul” respectiv, acesta trebuie să se salveze oferind și pozitiv.

Mai cred că doar punctul spiritual la care vrea omul să ajungă, perfecțiunea, face ca să fie tolerate stările materiei obscene, în care sunt implementate simțurile noastre. Astfel că frumusețea formelor umerilor, a sânilor (aici materia dă tot ce are mai bun, exteriorul stării de materie e extraordinar), e acceptată și găsită extraordinară de către noi, astfel încât toată perfecțiunea corpului femeii, strălucind de acea aură spirituală, pe care, proprie perfecțiunii, o conferă și celorlalte părți, mai puțin izbutite, ceea ce merită, în fond. Frumusețea perfectă face, așadar, să trecem cu vederea unele neajunsuri. Astfel o consideram eu, pe bună dreptate, pe frumoasa mea.

Și acum, ascultați ce mi s-a întâmplat. Doream cu tot dinadinsul să fac dragoste cu ea, trăiam într-o lume ostilă, veneam târziu seara acasă, căci atunci când soseam, nu aveam nici o ființă să-mi mângâie singurătatea. Țara în care trăiam nu-mi putea acorda nici măcar o simplă locuință pentru burlaci. Toate erau ocupate de șefi și de acoliții lor. Doar pentru ei exista Dumnezeu. Așadar, simțeam nevoia. Și, totodată, o desfătare dumnezeiască să mă uit și, apoi, când priveam acel corp minunat, când abătut și flămând soseam, de cele mai multe ori, seara, acasă.

De multe ori stingeam lumina și, la lumina încălzitorului electric, contemplam tabloul – culorile, formele, contururile erau mai puțin strălucitoare dar, în umbră, erau mai misterioase și se realizau mai bine, parcă. Degeaba, nu erau vii, oricât de în relief ar fi fost, oricât de vii ar fi fost culorile căci, deși eram sătul de femeile de lux, utopice, ireale, care treceau pe lângă mine, de mișcarea lor, care se irosea în vânt, de nestatornicia lor. Deși eram

tulburat, însetat de gesturile lor, deși nu fiindcă nu se ofereau – rămâneam doar cu privitul, doream cu ardoare o femeie statică, reală, care să stea neîncetat lângă mine, să mă bucur de dulceața și formele ei, să fie ceva concret, care să nu plece, răscumpărând, astfel, toate pierderile suferite în trecut.

Doamne, de mi s-ar transpune visul în realitate, să o am pe acea femeie splendidă, să o gust, chiar dacă nu pentru totdeauna, măcar fie și pentru câteva minute!

Într-o noapte mi s-a împlinit visul. Femeia era mare, reală, stătea în camera discret luminată, lângă mine. Încep să fac dragoste cu ea, de fapt încep să „atac”, cum e firesc, preludiul. Îi sărut mâinile, brațele și, după aceea, gura, dumnezeiasca sa gură, în care parcă toate dulceturile lumii s-au strâns, atât era de dulce. Și încă ceva, în plus. Acel farmec al gustului, specific doar buzelor unei femei, al unei femei desăvârșite, pe deasupra. Nu m-aș mai sătura sorbindu-i dulceața buzelor, dar ea, fiind docilă și activă, totodată, trebuie să cobor mai în jos, să mă bucur și să-i „sorb” și celelalte frumuseți.

(Nu-i așa că perfecțiunea poate fi alcătuită – după cum am văzut – din elemente distincte, fiecare perfectă pentru sine, care ne pot oferi plăceri enorme, specifice, fiecare?)

La fel, celelalte frumuseți: umerii, sânii, coapsele, pe care le ador. Dar a rămas sexul și, deși în reprezentările mele o vedeam uneori, era firesc, cu el expus – cu toate că pe tablou perfecțiunea emana doar din corpul prezentat, știam că e femeie, că sexul e unul din puținele lucruri obscene din lume, care, ciu-

dat și firesc, totodată, poate oferi sublimul – îl bănuiam o floare ciudată, presărată cu arome, la fel de ciudate, care trebuiau culese. Și, iată, pot să mi-o închipui, mai mult, să o văd și astfel, deoarece ea însăși și-l expune singură, spunând: - Iată-l! Mă contopesc cu el, e ceva dumnezeiesc, gustativ, ea e în extaz, murmur cuvinte fără șir – iubesc toată ființa ei, apoi vreau ca această frumusețe să mă strivească cu și prin măreția ei. De fapt, e un preludiu al contopirii de mai târziu, peste câteva momente, când, pentru a realiza și realizând plăcerea supremă, îmbrățișați, să murim striviți, sufocați, în momentul de maximă dumnezeire și contopire, fără a cunoaște (de)căderea din Plăcerea Supremă. Dar acum vreau să fiu eu dominat de ea, să mă strivească cu fantasticul ei sex. Se așează deasupra mea, puțin aplecată în față, astfel i-l savurez încă o dată. În momentul acela există doar Dumnezeu pentru mine. Valea acea umedă, neagră, îngustă și prelungă, era a mea. Sexul ei ar fi trebuit să fie pentru totdeauna al meu. Nu exista nimic obscen în el – însuși Dumnezeu coborâse acolo, în sexul ei de femeie fierbinte și unică.

Dar, cu toată plăcerea gustativă ce o simt, jur, în timp ce mă pregăteam să gust plăcerea totală și halucinez de fericire, jur să o iubesc veșnic, dincolo de Infinit, dincolo de străbaterea drumului care procură asemenea plăceri, numit viață, prin „acapararea” acelei enorme plăceri cu organul care a fost creat pentru așa ceva; care nu tocmai aspectuos, dar care n-are, prin plăcerea paradisiacă pe care o provoacă, nimic obscen. Atunci și astfel ar fi obținută plăcerea maximă, iar la momentul dumnezeiesc al ejaculării, jurându-i credință veșnică, aș fi trecut cu ea dincolo de Viață, prin Infinit, dincolo de acesta, chiar, prin rămânerea cu ea, în urma legământului, datorită posibilității repetării actului și ajungerea pe culmile acelea, ori de câte ori am fi dorit. Și apoi,

simbolic, pentru că am atins cu ea, des, acele culmi, iar, la urma-urmei, mai mult decât simboliza actul, dacă o placă imensă ne-ar fi strivit, atunci, deci, dacă am fi murit în momentul suprem, am fi trecut astfel în Infinit.

Așadar, realizez actul cu Orgasmul care și mie îmi produce intrarea în Infinit și întăresc legămintele – fiecare jurământ pe care i-l adresez acestei superbe femei are valoare de legământ suprem, pentru totdeauna și care pecetluiește existența, contopirea pentru veșnicie în Infinit. Sunt în extaz cu fiecare clipă care trece, jurămintele și femeia iubită sunt din ce în ce mai fierbinți, din clipă în clipă va sosi plăcerea supremă a intrării în Infinit, a îndumnezeirii finale, prin legătura cu această femeie.

De fapt aș vrea, în momentul contopirii supreme, să nu mai urmeze nimic, să cădem așa, în plăcerea colosală, care ne e dată, pentru o clipă, să o atingem pentru toată viața și pe care o trăim simbolic, prin instantaneitatea clipei. De fapt, aș vrea să nu mai existe nimic după, nimic terestru, deci, în afară de Infinitul plăcerilor supreme. În curând suntem amândoi learcă de transpirație, dar totul e splendid, vom trece în Infinit sau, mai bine-zis, Infinitul va trece prin noi. Dar, vai, mă trezesc epuizat, transpirat, puțin speriat. Nu era nici femeia iubită, nici starea de beatitudine. Mă trezesc, a fost doar un vis? Unde e frumoasa mea? Dacă nu e aici, precis că doar am visat sau, chiar să fi fost realitate, cineva mi-a luat-o.

Mă uit în jur, o caut, nu pot să cred că am pierdut-o; dar așa e, camera e goală – într-adevăr, după act n-a mai urmat nimic. Mai mult, mă uit, instinctiv, spre locul unde era tabloul – deși doar imaginea de pe pânză, prin cea care o reprezenta, ar fi trebuit să aibă legătură cu cele petrecute mai înainte – în rest, tabloul trebuie să fie utopic, raportat la realitatea celor

întâmpalte mie, dar, instinctiv, aruncând privirea acolo – oricum, înainte de vis, realitatea consta din prezența tabloului, și nu a femeii reale, poate și asta m-a determinat, odată revenit la realitatea de dinainte, ca vag indiciu al existenței femeii, fie ea reală ori utopică, să mă uit într-acolo.

Nici cea mai palidă materializare a ei nu avea cum să mai rămână. Când am privit spre tabloul așezat oblic pe un suport, ardea încet - un fir de la circuitul electric se desprinsese, iar acum pânza ardea cu repeziciune, mistuindu-mi în flăcări frumoasa iubită, și cu asta orice concretizare de perfecțiune a frumuseții feminine.

Mai mult, nu voi ști niciodată dacă a fost totul doar un vis, perfecțiunea, femeia senzuală, dulce, dăruită mie, realmente, dacă am ținut-o cu adevărat în brațe, dacă chiar am gustat-o, dacă m-am bucurat de ea până-n clipa supremă, când îmi șoptea.

Și numele ei, Elta, Elka, i s-ar fi potrivit amândouă – cu rezonanțe asiatice – deși eu i-aș fi spus Andreea – nici asta urma să nu știu niciodată, adevăratul ei nume, oricare ar fi fost.

Sau dacă totul – ideea că am posedat-o, că am atins cu ea plăceri nebănuite, fie chiar și până la marginea Paradisului, întrezărindu-l, conștienți de dumnezeirea existentă acolo, prin acel act sexual – nu a fost decât o amăgire, iluzie, că le-aș putea avea vreodată?

Un vis al unei minți înfierbântate, dar trăind ceva asemănător haosului, mizeriei, josniciei. Drumul și mijloacele spre Infinit, spre perfecțiune, îmi erau interzise.

Doru I. Pop,
5 decembrie 1992 - 17 martie
2017,

2

Unguroaica

Întâlnirea cu ea s-a datorat uneia dintre acele zile fericite când, mergând în oraș, găsești o marfă extraordinar de ieftină sau un articol de foarte multă vreme căutat, pe care crezi că nu-l vei mai găsi.

Tot astfel și întâlnirea cu ea avea ceva deosebit – fie și măcar prin faptul că nu putea să existe o astfel de femeie – și credeam – chiar dacă ar exista – nu este neapărată nevoie să mi-o trimită zeii chiar mie.

Era, astfel, extraordinară și întâlnirea cu această ființă și veți vedea de ce. Stătea la una din mesele de vânzare din orașul X, cu marfă adusă de dincolo. Asta îi era profesia. Dintr-o dată mi-a sărit în ochi. Trupul ei – dacă până la brâu nu se deosebea cu nimic de al unei alte femei, adică nu era chiar de excepție, deși „țeapăn”, adică solid, frumos făcut, de la brâu în jos, acolo era totul. Era totul pentru că picioarele și coapsele splendide făceau ca pantalonii „jägeri”, negri, întinși la maxim, aproape să plesnească. Doamne, ce închisoare nejustificată erau pentru acest corp dumnezeiesc acești pantaloni strâmți, oricât

de bine ar reda ei forma deosebită a corpului, splendoarea lui. Căci era un corp de excepție, cred că între fesele falnice ar fi încăput palma, de-a curmezișul, atât erau de rotunde, elastice și năvalnice. Iar picioarele – trunchiuri dumnezeiești – să te pierzi între ele, mistuit de patimă, înnebunit de frumusețea lor. Dar ce era mai încolo? Numai să bănuiesc puteam, deocamdată.

Nu mi-a fost greu să intru-n vorbă cu ea, și nici să-i spun ce doream, căci mă-ndrăgostisem brusc de ea. (Cred) că se citea asta din priviri. Apoi, am chemat-o cu mine, pentru totdeauna. Dar mi-a răspuns, deloc indiferentă la propunerile mele, că nu definitiv, doar așa, o singură dată, să-mi astâmpere pasiunea nebună – (cât mi-ar fi putut-o astâmpăra, doar un singur contact cu ființa asta deosebită și apoi, pentru ca să am o amintire de la ea – de la ea și nu pe ea).

Urma să o aștept, la căderea serii, în dosul pieței, între zidul medieval și cimitir, unde există un culoar pustiu, unde ar fi fost un loc foarte potrivit pentru așa ceva – cu acest decor de paragină, sumbru și indecent, totodată, veți vedea și de ce. Nu o mai vedeam decât pe ea, până la căderea serii, pentru a mă delecta în voie cu splendidul ei trup. Zis și făcut, când a venit. Și acum de ce spun că locul respectiv, prin indecența lui, era foarte potrivit pentru așa ceva: deoarece frumoasa mea, ea însăși, curată fiind, dar prin obscenitatea locurilor „sfinte” pe care le are o femeie și prin senzualitatea formelor deosebite pe care le aveau picioarele și fesele ei, trezeau în mine porniri și pasiuni nemaiîntâlnite. Oricât ar fi fost de latente, aceste pasiuni le dezmoțea, amplificându-le la maximum. Firesc și nimic mai anormal, mai ales când era vorba – cum am mai spus – de o asemenea femeie.

Căci îmi închipuiam intimitățile ei, începând de la muntele lui Venus și până aproape de șira spinării, ca pe o vale adâncă, întunecată, cu vegetație sălbatică – însă atât cât trebuie, doar și estetic așezată, însă care te atrăgea deosebit de sexual.

O vale adâncă, greu de ajuns acolo, dar pe care, cu toată întunecimea ei, ai fi dat orice să o posedezi, să te bucuri de divina ei senzualitate. Căci ce putea fi mai splendid la o femeie, decât acele fantastice buci, cu acea vale adâncă, plus gaura rotundă, (plus) crater(ul) de vulcan, dintre ele? Doamne, cum m-aș năpusti asupra acelor „locuri sfinte” – cum le-aș devora!

Îi spun asta, o citește-n ochii mei, o rog să se aplece, pentru ca drumul spre Valea întunecată să-mi fie liber, dar mai înainte de asta îmi propune altceva:

- Așează-te cu fața spre cer, îmi spune, ca să-ți ofer eu ceva!

Ce avea să-mi ofere, mă gândeam, sexul, valea ei întunecată, ce anume ar putea, desigur, în acel loc, care se potrivea atât de bine cu obscenitatea ei. Se așează peste trupul meu, cu picioarele îndepărtate. Și atunci am bănuir, căci rămâne o clipă blocată, apoi își dă drumul. Un jet puternic, de sirop de lămâie – urina sa țâșnește din sexul ei, invadându-mi gura, fața, totul. Un jet puternic, dulce – acrișor, la fel ca sucul de lămâie. Casc gura cât mai lacom – să i-l beau tot – deși aș dori să mă și invadeze pe față, pe gât, să mă simt, efectiv, înmuiat de el, dar doresc, totuși, ca jetul principal să țâșnească, mândru, dintre coapsele ei, în gura mea, în străfunduri.

Și asta-i numai începutul. Ce delicii orale, oricât ar fi ele de perverse, dar extraordinar de dulci, mai urmează să fac cu părțile corpului său, începând de la muntele lui Venus, până la șira spinării!

Îi propun asta – extrem de serioasă îmi spune: tot ce se mai poate face cu aceste părți ale trupului, altă dată.

Cine m-ar putea condamna pentru astfel de porniri, pasiuni, dorințe, pornind, trecând peste obscen, cum le clasifică unii, ajungând la sublim? – firești, aparținând omului.

După asta, frumoasa mea pleacă. Urma să n-o mai revăd niciodată – dar eu având amintire plăcutul, și nu amarul gust al acelei seri, speram s-o mai întâlnesc vreodată.

Doru I. Pop,
17 febr. 1993 - 17 martie 2017

3

Iubire

Am întâlnit-o pe marginea unui râu. Nu sub arșița toridă a verii, ci la umbra unei sălcii plângătoare. Ea însăși plângea. De ce plângi, iubito? – am întrebat-o. „M-a izgonit bărbatul”, îmi răspunse. Pieptul, da, dumnezeiescul ei piept îi tresălta dureros. Și mie mi se rupea inima de durere. Iar ea era neobișnuit de cuminte, cum stătea astfel, tresăltându-i sânii, sub salcia plângătoare, îngenuncheată, dumnezeiască ființă.

De ce plângi, am mai întrebat-o, și când s-a ridicat în picioare, am văzut că avea un trup splendid – Doamne, ce picioare lungi, ce coapse arcuite și ce fese bombate avea! Cât de proeminente și de ieșite în afară, și totuși rotunde, îi erau coapsele! Era unică. I-am spus: Te iubesc. Te-am văzut doar acum, pentru prima dată, nu mă interesează de ce plângi sau dacă ești căsătorită, mă interesează doar persoana ta. Te sărut de mii de ori. Dă-mi mâinile să ți le sărut. Și fața. Și sânii. Totul. Sărut inelul căsniciei tale. Frumoasa își revenea încet. La început, m-a privit mirată, apoi, pe măsură ce-și ștergea lacrimile și acestea i secau, mă privea – cu atitudine schimbătoare – cu din ce în ce mai puțină mirare. Se trezea în ea instinctul de femeie. Instinctul și plăcerea de a fi admirată.

Am cuprins-o-n brațe, năvalnic am cuprins-o și-am sărutat-o. Îi iubeam divinul trup. De fapt, cred că, în acel moment, nu mai exista Infinit. Nu exista nici măcar Dumnezeu. Infinitul și Dumnezeu erau cuprinse în trupul acestei femei. În iubirea și corpul acestei femei perfecte.

După aceea, din acea fantastică iubire, i-am răvășit trupul, vroiam să-l devorez, chiar! – nu exista nimic obscen în ea. După acele sărutări fierbinți pe care i le-am dat peste tot, ador femeia perfectă – deoarece cât de însetat alerg spre perfecțiune, am trecut la iubire. Totul era panteism – Dumnezeu - și mai mult decât atât – iubirea, ca plăcere supremă – era cuprins în cele mai obscene – material – acte ale acesteia. Ea suspina. Ea ofta. Ea gemea nebunește. O posedam. Din spate. O devoram. Îi șopteam cuvinte obscene, spurcate. Voiam sexul ei. Vroiam tot ce se leagă de ea. M-am contopit cu ea. După aceea a plecat. S-a desprins de mine, deși i-am jurat credință veșnică. Atunci și mai târziu, rechemând-o prin dorințele mele nebunești și fierbinți. Dar nu s-a întors niciodată.

Păstrez fantastică amintirea acelei după-amiezi fierbinți, când, la umbra odihnitoare a unei sălcii, am făcut dragoste cu o femeie extraordinară. Păstrez imaginea de excepție a trupului ei. Falnic, proporționat și dur. Obscen în străfunduri. Enigmatice văi, făcând să le țâșnească, din adâncuri, conținutul la vedere! Toate acestea puteau să fie și ale mele, dar a plecat. Ducând toate astea cu ea.

Nu mi s-a mai arătat vreodată. Doamne, ce s-a-ntâmplat cu femeia iubită? A plecat, să n-o mai revăd vreodată, a ucis-o bărbatul – a murit, ce s-a întâmplat cu ea? Nu puteam să știu niciodată.

21 febr. 1994, 18 martie 2017,
Ferneziu, Baia Mare

4

Femeia din Baia

O dusesem destul de bine în orașelul acela, frumosul și enigmaticul orașel minier X. De ce spun asta? Pentru că, detașat fiind acolo, timp de trei ani, între 26 și 29 de ani, nu mi s-a întâmplat nimic deosebit – și, deși era vârsta la care un bărbat care, chiar dacă nu s-a realizat până atunci în viață, nu renunță la căutări și soluții, se complăce totuși în ideea – și mai ales cu realitatea de a avea un loc calduț și ferit de griji, ca urmare a instinctului animal, în primul rând, de conservare, existent în om, și, ca punct de plecare, acea tihneală și bază bănească, destul de îndestulată, spre viitoare satisfacții materiale.

Nu spun, totuși, că aș fi fost un om comod. Coboram în mină ori de câte ori era nevoie. Apoi, tinerețea își spunea cuvântul. Făceam sport. Făceam sport, alergam până nu mai puteam pe toți versanții munților din apropiere, iar în orele de liniște contemplam roșiaticul aprins al pădurilor cuprinse de venirea toamnei, verdele continuu al brazilor sau nostalgia imaginilor cu casele vechi care se vedeau în depărtare și din care iese alene fumul, mai ales primăvara, după ce se du-

ceau zăpezile, oamenii nu porniseră încă curățatul curților, al livezilor, al șoselelor.

Apoi, mă atrăgea și orașul, partea veche, cu bastioane, creneluri și turnuri ale unei civilizații dispărute, străduțe înguste, monotone, cenușii, mărturii de asemenea ale unui alt ev – justificare pentru plimbările mele – prin veacuri de exploatare și învrăjbire între oameni – când cutreieram printre ziduri de piatră afumate, din piatră de râu și cărămidă amestecate bine, de atâta timp, și care ascundeau, pe lângă mărturiile faptelor consumate, cine știe ce hârtii și obiecte de valoare ale trecutelor vremi.

Partea cea nouă a orașului era cu totul alta. Blocuri ultramoderne – asta mai în centru, desigur, și ocupate de șefi, blocuri mai puțin noi, nici chiar atât de elegante, înspre margini, ocupate de oamenii de rând, dar având toate amprenta noului, a uniformizării, la atâta populație modernă, în contrast cu ce se vedea în partea veche a orașului, cu amprenta feudalismului, oricare ar fi fost ea.

Mașini erau peste tot. Erau, practic, un liant între „orașul” nou, cu blocurile caracteristice sfârșitului de mileniu, cu modernismul lor, deci și cu viața aceea cenușie, mai monotonă, a vechiului burg. Astfel, nu era de mirare că-n fața unui palat din secolul XVII sau a unei case din secolul XIX, cu fațade arcuite, deosebite de cele din ziua de azi, vedeai un auto-turism ultramodern. Acesta era orașul.

Aici, când hoinărind fără rost, căci pare paradoxal, dar în cei trei ani n-am avut nici o aventură deosebită aici – mai

bine-zis, am avut foarte puține – ceea ce se cheamă „contacte” cu femei mai de Doamne-ajută. Ce să faci, așa era viața.

Deși mă zbăteam să țin pasul cu lumea, pe nesimțite, deși eram pretențios, viața mă făcea să alunec spre acea îndestulare de mic-burghez, de care mă temeam atât.

Și aici am întâlnit-o pe ea. Mergea mândră înspre piața de schimb valutar, înspre piața îngrădită de produse artizanale, purtându-și semeață trupul splendid. Dacă de la distanță, formele, trăsăturile, chiar și cele de excepție, se estompează, se vedea, totuși, că era ceva deosebit. Pantalonii – deși nu prea strâmți – îi lăsa să se vadă corpul minunat. Picioare lungi și acea proporționalitate de vis a buclilor, precum și a întregului ansamblu de forme: coapse – buci – picioare și, Doamne, cum, în acea armonie unică, cum ieșea în evidență șanțul dintre fese – (oare dacă aș spune „buci”, aș fi prea vulgar?) Când adânc, când prelungit, era splendid, totuși.

(Aveam să constat asta mai târziu, deocamdată, văzând-o cum se îndepărtează, mi-am luat speranța de-a o mai revedea vreodată).

Dar, oare n-ar putea fi în piața de artizanat? – mi-am spus.

Mă duc, fug ca un adolescent, mai bine-zis, spre poarta zăvorâtă din capătul unde eram eu, pășind înăuntru. Tocmai atunci frumoasa mea era acolo. Fundul ei splendid era spre mine. Doamne, cum am roșit, ca un adolescent, admirându-i-l!

Am intrat pe poarta cealaltă, pe unde a intrat și ea, (am luat bilet tocmai pentru asta, să o văd). Am avut norocul să o urmăresc, nu numai mergând mândră, ci și aplecându-se. Există poziții diferite ale corpului, care scot în evidență, sau care nu scot, senzualitatea și intimitatea femeii – spun intimitate și

nu mă refer, să zic, la moliciunea sau forma perfectă a sânilor ei – sentimental la faptul că o femeie te acceptă, sau se simte femeie și este de acord să vorbească cu tine lucruri referitoare la sex, că e, totuși, o femeie senzuală, nu una rea, rece, ca de exemplu, la o înmormântare, sau în fața unui tribunal, ea fiind procuroare, de pildă.

Surprinzând-o, astfel, în „flagrant delict”, să zicem, aplecându-se și lăsând să i se vadă ceva mai mult decât trebuie, o privire complice de-a ei, alături de roșeața din obrajii tăi, o privire cu nu mai puțin tâlc, de-a ta, te face să-nțelegi că-i femeie, că e de dorit și că s-ar putea trata problema și astfel. Depinde unde e, totuși, dezvăluirea aceea, astfel, dacă are loc într-o biserică, într-o piață publică sau în prezența masculului, se poate duce totul de râpă. Oricum, femeia nu e mai puțin de dorit, astfel.

Așadar, s-a aplecat. Doamne, cum i-am admirat atunci șanțul dintre fese!

Doamne, mă gândeam, văzând pe ce suprafață prelungă se mulează pantalonii pe buci, când stătea drept, parcă adâncitura dintre cele două „dealuri” nu stătea atât de pregnant, ci doar rotunjirea și proporționalitatea părții interioare a acesteia, cum am mai spus. Dar era firesc, astfel, ca aplecându-se, totul să fie mai adânc, mai prelung, mai pregnant.

Ce plăceri o fi ascunzând? Ce gust o fi având? De pier-sici amărui, de flori de câmp, (mirosul) – sau cu totul altceva, paradisiac și nemaiîntâlnit aici, pe pământ?

A mers la mașină. De departe i se vedea numărul. I l-am luat. De fapt, mașina a trecut pe lângă mine. Oricum, i-l putusem lua. Urma să o mai întâlnesc.

O lună întreagă am bătut, în acel scop, toate parcărilor și toate străzile orașului. Deși nu eram un adolescent, îmi stăruia în minte imaginea dumnezeieștilor ei picioare, a feselor perfecte (- Doamne, ce nebănuite plăceri ascundeau!) O singură dată mai văzusem așa ceva, niște fese și mai adânci, poate, la o tânără creolă, cu un slip sumar pe fundul extraordinar, ieșit mult în afară și cu câțiva peri ieșind sfidători de sub slip. Ce i-aș fi făcut (și) acelei fete... Efectiv mi-aș fi înfundat acolo fața, limba, să uit de toate. Din păcate, n-am mai văzut-o niciodată după aceea.

Era, pe vremea aceea, la ștrandul orașului. Oamenii se ngrămadiseră ca la urs în jurul ei. Dezordonat, cum eram, n-am insistat s-o urmăresc.

Câte au mai fost – în deceniile următoare – din ce în ce mai frumoase, deci mai elegante, cu parfum de firmă, dar, din păcate și mai îndepărtate.

Cu părul blond, ca spicul grâului, minunat căzându-i rebel de sub pălăria neagră, n-aș fi vrut s-o pierd. Aș fi vrut să gust din trupul ei dumnezeiesc, cu gust și miros de flori de câmp și piersică interzisă.

Nu i-am întâlnit mașina în parcuri. Eram dezasperat din cauza nereușitei, căci raportam asta strict la eșecul din viață, punând faptul pe seama incapacității mele sau a ghinionului care mă păștea, tot datorită faptului că eram ca o oaie neagră printre semeni, cu care avea ce avea divinitatea sau destinul. Așadar, când îmi aduceam aminte, considerând nereușita mea în a o mai găsi ca o insultă la adresa capacității mele – mă înfuriam. Era pentru mine o durere.

Era vară. Mai aveam două săptămâni până să plec pentru totdeauna din orașelul acela. Eram pe plajă – iată cum urma să mi se îndeplinească visul. Paradoxul geografic – de ce spun plajă - și care pe mine m-a șocat, avantajându-mă, totodată, referitor la acel oraș - consta în faptul că, imediat ce se terminau munții, începea, cum era firesc, depresiunea în care era așezat orașul și, apoi, câmpia.

O câmpie compactă, veritabilă, care mai înspre sud se adâncea și mai mult, „construind” lunca unui râu destul de mare, astfel că, situat fiind aici și privind înspre nord, munții rămâneau binișor în urmă.

Ce te mai făcea să-ți aduci aminte de ei, ca de un vis confuz, deși se profilau în zare albastrii, îndepărtați, când erai aici, pe nisipul, pe plaja acestui râu cu luncă verde, joasă, bogată în sălcii plângătoare.

Ce-ar fi să fac o plimbare și-o ultimă baie – ca despărțire – în lunca și pe plaja pe care le vizitasem de atâtea ori, le străbătusem simțind sub picioare nisipul fin și fierbinte al verilor precedente? Într-o zi, cu soare fierbinte și oameni anonimi, pentru mine nici mai mult, nici mai puțin ca-n alte zile, mă decid, pentru că, oricum, nu voi mai revedea aceste peisaje...

Tot ce lași în urmă și care degajă ceva afectiv, se leagă, prin și din suflet cu tine, chiar dacă acolo nu ți s-au întâmplat lucruri extraordinare – doar simplul fapt că acolo, în acea

perioadă, legat de acele locuri și lucruri, ai existat. De fapt, un lucru întâmplat trebuie să fie foarte ticălos, extrem de neplăcut, la data producerii, (un miros spurcat, de exemplu, un om foarte rău, o crimă etc.) ca să nu trezească amintiri pozitive, adică nostalgie, ci ură, dispreț și durere.

Așa am făcut.

Dincolo de plaja propriu-zisă și de grupurile gălăgioase de copii, ori de adulți mâncând zgomotos, e dintr-o dată liniște. Nu e foarte cald, dar liniștea și răcoarea sunt binevenite. Dar eu nu caut asta. Dincolo de nisipul bătătorit, într-un luminiș enorm, e un câmp de trifoi. E cald, pe cer nici un nor, doar soarele arzător. Ies aici, trecând printre sălciile de un verde crud, prin acest verde țipător, efectiv, mi se pare că sunt foarte tânăr, că nici nu trăiesc acea clipă a epocii de sfârșit de mileniu, ci una a anilor '70, (totul e atât de natural și liniștit ca atunci), dar plec mai departe, vreau să ies la „liman”, în plin câmp, să stau puțin sub soarele arzător, să privesc satul care se vede în depărtare, pe colina de dincolo de râu; când să ies în câmpul de trifoi, o văd pe ea.

Dar cum se prezenta?

Stătea acolo, sub căldura toridă - deși, cum am spus, nu era foarte cald, dar expunerea îndelungată la soare trebuia să-ți fi dat – și să-i fi dat – senzația asta, stătea obscenă, divină și desfăcută, cu spatele înspre mine, mai bine-zis cu fundul. Cu obscenul și splendidul ei fund, totodată. Nu mai eram nici copil, nici adolescent, și nici bărbat. Nu mai eram decât un mascul, gata să anihileze Universul, dacă ar fi trebuit, ca să

ajung și să fie a mea. Sau să mă târăsc animalic în fața ei. Ar fi trebuit să freamăt de nerăbdare, să urlu, să gem sau să implor fierbinte, tremurând de patimă și neputință, în fața dumnezeiescului amestecat cu noroi, creând – care creează, adică – plăcerea supremă. Căci iată cum se prezenta: cele două găuri, într-o poziție vulgară, abandonate total, parcă, într-un moment al delăsării lor, dar nu „neputincioase”. Era imaginea doar a abandonului spre plăcere, și nu spre neputință, inestetic. Căci își cereau plata lor de la soare, care le mângâia (și poate era deosebită starea asta de decența de pe stradă, să zic, de aceea spun că erau abandonate, oarecum, plăcerii). De fapt, soarele le săruta, le culegea nectarul, iar ele, plăcerea de la soare.

Dar n-am urlat, n-am implorat, căzând în genunchi și nu mi-am cuprins iubita în brațe, să fiu nebun cu ea, să o posed mult mai târziu, ci calm, lucid, cum poate numai experiența vieții, cauzată de pierderi – ți-o dă, am rostit simplu: te iubesc. Pentru totdeauna. M-am apropiat – căci atunci când făceam un slab zgomot sau, pur și simplu, mă simțise și se întorsese, iar eu începusem a rosti aceste cuvinte – dorință, totodată – și ca să nu pară speriată – ca și cum n-ar ști de ce-mi exprim dorința, ca și cum o femeie extraordinară n-ar ști ce posedă și nu s-ar putea citi, astfel, ca urmare a frumuseții, senzualității ei, dorințele din ochii unui bărbat, îi spun, căci se uită și, puțin mirată, apoi zâmbește: - te vreau, vreau să te sorb, să te mănânc, de mult îmi populezi visele, deși nu mai sunt adolescent. Te iubesc. Vreau parfumul tău. Dacă nu mă crezi, îți spun unde te-am văzut prima dată. Îmi vine – de abia acum – să mă dezlănțuiesc. Și să implor. Să mă lase să o gust. Să mă lase să gust din dumnezeirea din femeie, ca ea, nemaîntâlnită. Și o fac. Mă lasă să-

mi introduc limba acolo. Și dincolo. Peste tot. Apoi „divinul” propriu-zis. Actul. Îi jur dragoste și contopire veșnice. Ce mai puteam aștepta de la viață? O iubeam pentru totdeauna. Și fiecare părticică a trupului ei. Dar fiecare, mă-nțelegeți?

Îi spun c-aș dori să fac dragoste cu ea în piața în care am văzut-o prima dată, atunci, aplecându-se, când pantalonii i se mulaseră în interiorul feselor splendide, atât de excitant. Desigur, aș vrea ca piața să fie pustie. Doar luna, o lună galbenă, palidă, dar mare, undeva de cealaltă parte a cerului, nu mult deasupra orizontului, să lumineze doar pe jumătate noaptea, ca-ntr-un ev nedecis și îndepărtat. Iar eu să fac dragoste cu ea. Să fim semi-goii, ca îmbrăcămintea, și ultra-senzuali. Iar eu să gem de plăcere.

De ce n-ar fi posibilă treaba asta?

Și fiindcă iubeam fiecare părticică din corpul ei, am visat că-i posed fecalele într-o piață pustie. Erau moi, aveau un miros plăcut, în piață nu era nimeni. Ce ziceți de asta?

15.02.1993 – 23.03.2017

Doru I. Pop, Baia Mare

* Când transcriu aceste schițe, pentru tipar, în martie 2017, după zeci de ani, realizez, din păcate, că aceste prime povestiri reprezintă un ciclu potrivit poporului român. În pri-

ma doar visul – ardea tabloul, într-a doua doar jetul de urină, apoi în alta, o singură dată, contactul, iar aici, fecalele puse la dispoziție. Există o seri de plăceri – posibile cu aparatele, zonele unei femei, dar depinde cum se oferă aceasta, din pasiune sau sub formă de batjocură. În limbajul popular, față de cel cult, sunt foarte pregnante deosebirile de nuanță. Interpretat mioritic, totul reprezintă eșecul meu în dragoste – poate, în sens larg, traiectoria poporului român, raportat la vest.

5

Apus de soare

19 August 1968. Aveam 20 de ani. În sfârșit, după multe încercări, am reușit să cuceresc acel falnic vârf de munte, lucru la care jinduiam de multă vreme. Nu lipsa voinței sau neputința propriei mele fapte m-au împiedicat, mai înainte, să fac asta, căci eram tânăr și, pe deasupra, mai eram dotat cu acea inteligență sclipitoare, însoțită de o simplitate extremă, pe fondul unei voințe care mă făcea să accept orice, ce era întru întărirea, afirmarea și folosul propriei mele persoane.

Așadar, încercasem, dar fără succes până atunci, escaladarea acestui masiv măreț, care stătea ca o piedică, ca o sfidare, mai târziu, în calea propriei mele posibilități de afirmare totală.

Spun asta deoarece, deși nimeni nu mă îndemnase să o fac, deși eram tânăr, nu eram chiar paranoic să doresc cu orice preț ca-n panoplia cuceririlor mele să se numere și escaladarea acestui masiv muntos dar, odată ce ți-e gândul, îți apare și varianta aceasta, a izbânzii, mai ales dacă-l destăinuie altcuiva, atunci, îmboldit de prieteni, căci ei te privesc neîncrezători, îndoindu-se de posibilitățile tale -, atunci nu mai ai odihnă până nu-ți vezi visul împlinit.

Prieteni: Ah, prietenilor, dar ce spun eu, cât de fierbinți au fost acei ani ai tinereții, cât de entuziasmat vedeam eu problemele existențiale, cum petreceam până noaptea târziu, dezbătând toate aspectele, necazurile vieții, - care ne frământau -, dar totul părea neobișnuit de roz, de luminos și, mai mult, cum mă înflăcăram când cineva sau eu însumi îmi propuneam depășirea unui obstacol, a unui lucru care părea insurmontabil și apoi făceam totul ca asta să se întâmple. Așa și cu acest masiv. Cineva îmi spusese: este o chestiune foarte grea pentru tine, deoarece pur și simplu nu ești capabil de asta. Și tocmai, deși inițial fusesem revoltat de afirmația asta, aș fi putut foarte îndreptățit să-l cred, deoarece tocmai cu câteva săptămâni înainte îmi dovedisem incapacitatea existențială ca bărbat, mai ales, căci iubita mea, frumoasa și dumnezeiasca X... plecase.

Cine știe pe unde hoinărea. Dusese cu ea mai mult de jumătate din sufletul meu. Fusesse superbă. Nu o mai descriu. Poate altădată. Oricum, dacă perfecțiunea exista, era cuprinsă în ea. Dacă nu, era o fantastică combinație de atomi, pe care aș fi iubit-o la nesfârșit.

Firește că eram foarte trist. Mi se surpau, în față și în spatele meu, orizonturi întregi, unul după celălalt. Din viața mea plecase nemurirea. Și, totuși, nu disperam, nu decăzusem. Îmi impregnasem imaginea femeii iubite în inima mea, pentru totdeauna. Certitudinea că iubirea e veșnică îmi dădea o stranie stare de beție, îmi utopiza sufletul. De aceea doream să dovedesc cu orice preț că eram cu adevărat bărbat, deși iubirea mea plecase definitiv, eram mult mai receptabil la propunerile de bravură ale colegilor mei, cum ar fi, de pildă, escaladarea acestui masiv îndepărtat, pe care nu știu cine o mai făcuse, dar eu nu

o mai făcusem încă. Încercam să ajung sus, unde, mândru și nemișcat stătea un stâlp de înaltă tensiune, simbol al socialismului învingător, care tocmai biruise și aici.

Prima dată, înfometat, am ajuns până la baza dealului, dar nu am avut curajul să merg mai departe. Mă temeam că mă voi prăbuși amețit într-o văgăună neștiută, fără să mă găsească cineva, vreodată. Așa că am renunțat.

A doua oară, pregătit trup și suflet, într-o după-amiază cu soare scânteietor, am încercat să pornesc. Dar m-au oprit prietenii. Zâmbindu-mi luminos, mi-au spus: Oprește-te, e duminică, e sărbătoare peste tot, ce-ți trebuie ție acești munți? Așa că, nu din slăbiciune, ci datorită faptului că tentațiile erau prea mari, iar eu sunt receptibil la tot ceea ce reprezintă ineditul, fantasticul, chiar și în domeniul distracțiilor, am cedat – pentru a-mi amâna acest efort pentru mai târziu.

Dar a treia oară? Era tot într-o după-amiază de duminică, când toată lumea se relaxa, mai precis se distra sub soarele blând al sfârșitului de vară. Sunetele desfătării și destrăbălării umane ajungeau până la mine. Dar nu i-am condamnat prea tare, făceau parte din civilizația umană.

Peste tot, natura era înecată în verdeață. Dar eu, ca să reușesc, trebuia să stau departe de aceste ispite lumești. Așa că mi-am ales calea cea mai lungă, dar cea mai liniștită și mai îndepărtată de tot ce m-ar fi putut opri sau tenta să-mi abandonez drumul. Mergeam repede prin lăstărișul verde, încins de căldură, - începusem să transpir, dar nu mă interesa asta - trebuia, puțin câte puțin, să străbat etapele urcușului până în vârful.

Când am ajuns lângă cariera părăsită – parcursesem deja o bună bucată din drum -, am respirat ușurat.

În depărtare – căci am privit o clipă să văd panorama ce mi se desfășura înaintea ochilor -, se auzeau ecourile stinse ale unei petreceri. Ba, mai mult, se vedeau și siluetele învârtindu-se în ritmul amețitor al dansului. Dar de aici nu se puteau distinge ce erau, bărbați sau femei. Atât doar că erau ființe umane, ahtiate după petreceri. Dincolo de râu, căzând perpendicular pe el, se întindea strada, cu case de o parte și de alta, într-un loc unde exista un fel de deschizătură, de arenă, între munții care se întindeau în toate părțile. Asta-i civilizația umană, gândii eu, cocoțată până la asemenea înălțimi, de sute de ani, cu bucuriile, necazurile și cu progresul ei. Iar aici, aici, unde tocmai mă oprisem să respir, era cariera părăsită nu demult, deși în unele locuri creștea iarba peste trepte, peste drumuri care altădată erau bătătorite, de parcă ar fi fost părăsite de sute de ani – și tocmai asta îi va neliniști pe oamenii care vor veni după noi. Ce i-a determinat pe oamenii trecutului să părăsească această lucrare atât de brusc – căci mai existau încă -, nemaiapucând să ia cu ei grămezi mari de rocă dislocată și unele utilaje părăsite, pe cele două nivele ale exploatării. Dar nu i-a determinat nimic. A fost părăsită, pur și simplu.

Dar trebuie să merg mai departe. După un urcuș destul de lung și mai greu la capăt, ajung în vârf. Aici copacii nu mai sunt, deși, chiar pe vârf, se află un luminiș, loc unde doar puietii de brad pot respira aerul curat al acestei înălțimi. În rest, doar păduri amestecate, coborând în jos de pe această culme. În mijloc, acel falnic stâlp de înaltă tensiune, de o culoare negru-închis, o culoare ciudată, verde - albastru - închis, așa cum nu

mai văzusem, bifurcat de la mijloc, însă, căci v-am spus, socialismul biruitor tocmai trecuse pe aici. Dădea o mostră de măreție în plus acestor locuri.

Respir, mă bucur de vara frumoasă ce tocmai era și-mi rotesc ochii în jur, să admir peisajul de un verde închis, profund, odihnitor.

Rămân mirat, deoarece în fața mea – dinspre sud-vest – e o pantă mai lină a unui alt masiv, mai îndepărtat, care găzduiește case orânduite până sus, la marginea pădurii. Nu casele, care reprezintă civilizația, mă impresionează, ci verdele profund al lizierii pădurii, - și pot să spun cu mâna pe inimă că era o priveliște asemănătoare cu cele de dinaintea transformării naturii de către om. Mă așteptam să văd oameni din acea epocă. Un cioban cu oile sale, de exemplu.

În natură era liniște, nu adia nici un vânt, deși se pregătea să se înnozeze. Știam că va fi furtună, după căldura din timpul zilei.

Dincolo de crestele muntelui din față – la poalele căruia erau casele – ce e drept, foarte îndepărtați, dar existând, totuși -, se profilau amenințători câțiva nori. Simțeam, totuși, o liniște, o desfătare ciudată, excitantă, în mijlocul acestei naturi stranie și tăcute. N-are de ce să-mi fie teamă, mă gândii. Dar ia să văd și eu cealaltă parte a orizontului, pe unde venii. Și mă întoarceai, călcând peste câțiva brazi pitici, până la marginea dinspre Răsărit a muntelui.

Și atunci l-am văzut, sau, mai bine zis l-am simțit venind. Nu știu ce fantastic instinct uman, izvorât din străfundurile ființei, m-a determinat să mă întorc. Ceva auditiv sau instinctiv, n-aș putea să spun, atât doar că în momentul în care

m-am întors, presimțindu-l, pășea deja pe sub stâlpul de înaltă tensiune, vopsit ciudat în verde-negru. Aș fi zis că e un urs, dacă n-ar fi fost mult mai mare, cu fața rotundă acoperită cu păr. Nu semăna cu un urs obișnuit. Mi se făcuse frică. Adică nu, mai bine zis aveam mintea limpede, dar știam că-mi poate face rău. Trebuia, așadar, să scap de el.

Ce trebuia să fac? Dacă nu voi fugi, nu mă voi feri, voi fi distrus. Așa că trebuie să fac ceva. Să fug, de exemplu, ca să nu trec în neființă, căzând în mâinile monstrului.

Spre salvarea mea, fac câțiva pași înapoi, unu, doi, trei și urmează... Neantul.

În ziua următoare, în numele socialismului victorios, trupele comunismului – reunite în Tratatul de la Varșovia invadau, suprimând demnitatea și libertatea unui popor – Cehoslovacia.

Iar eu tocmai împlinisem 20 de ani.

6

Refugiu în munți

Mă săturasem până peste cap de civilizația bărboșilor. Grandiosul edificiu, care adăpostea Biblioteca publică a orașului, - loc multilateral de cultivare a populației, de însușire a celor mai noi și vaste cuceriri din toate domeniile -, fusese transformat, încet-încet, în cu totul altceva, căci fusese ocupat pentru cu totul alte scopuri. Mai întâi, cercetătorii în domeniul științelor exacte își extinseră nebănuite de mult suprafața în care cercurile lor își desfășurau activitatea. N-ar fi fost un lucru rău, dar acești tehnicieni bărboși deveniseră rigizi, distanți și reci, de parcă, într-adevăr, ar fi ținut toate misterele lumii în degetul mic. Apoi, tinerii explozivi, extravagandanți ai discotecilor și ai acelor nesăbuite, puseră stăpânire pe o bună parte a încăperilor instituției. Sălile de adevărat studiu, accesibile oamenilor de rând și cinstiți, se reduceră simțitor de mult. La etaj, unde rămăsese o asemenea insulă, întâlnesc o fată drăguță, cu părul legat într-o coadă scurtă și groasă, blond. E simplă în felul de a fi, fiind foarte tânără și plăcută la vedere. Era încă cu o prietenă, de asemenea modestă.

Îmi vine să întreb, căci îmi trecu fulgerător prin minte faptul că ar putea să fie una dintre fostele mele colege de liceu – dacă nu e chiar ea –, dar renunț, căci nu se poate, imposibil să nu fi trecut anii peste ea. O asemenea posibilitate e o nebunie. Dar mi-ar plăcea să trăiesc cu ea.

Trebuie să cobor în holul acelei imense clădiri din sticlă și marmură, - să schimb niște bani, iar apoi pot să plec. Mi-e teamă ca nu cumva femeia de acolo, între două vârste, îmbrăcată în haine simple, aducând cumva a fi din Zona Nordică a țării Oașului, să nu dea la schimb – sau rest, bani din timpul dictaturii, căci îi zăresc într-o cutie de pe măsută, unde câteva monede existau alături de bancnote din timpul dictaturii, verzi. Iar eu însumi, când scot banii din buzunar, observ, nedumerit, că am asemenea bani.

Trebuie să plec, deși îmi pare rău după această clădire cu coloane imense în față și prietenoasă, oarecum.

Și iată-mă urcând un drum în munți. Era un povârniș nu prea abrupt, acoperit de iarbă scurtă, verde, iar drumul pe care urma să-l urc era în stânga colinei, ros de ape. Era un povârniș din lut, așadar, dar nu stâncos, se vedea asta după drumul acela.

Sus, în marginea uriașului tăpșan - verde, de asemenea -, și la capătul drumului, era o colibă mare, neagră la pereți, construită din crengi negre sau căptușită cu hârtie neagră gudronată -, nu știam bine din ce era. Aici urma să trăiesc cu femeia pe care trebuia să o am, indiferent că ar fi fost slabă sau grasă, frumoasă sau urâtă, bună sau rea.

Trebuie să vizitez locul, acest imens dreptunghi verde, înconjurat ici-acolo de porțiuni compacte de pădure, blocuri de un verde profund. La sosirea mea aici, în înălțimile munților, trebuie să-mi înțelegi starea mea psihică, care era foarte bună, ca la 20 de ani, când totul funcționează ireproșabil. Căci, într-adevăr, mă cuprinde un optimism, o exaltare bruscă, la vederea magnificului peisaj cu verdele atât de curat, întinzându-se până departe în jur, unde urma, deci, să locuiesc, fiind foarte tânăr.

Pornesc dinspre colibă pe lângă marginea pădurii din jur, - și împrejurul pajiștii, totodată. Acum realizez că sunt însoțit de un fel de ghid, un bătrân. Ajungem în partea dinspre Nord, am bănuț eu că trebuia să fie, după cum am scontat că era amplasat tăpșanul -, și mă simt extrem de fericit că sunt departe de orice civilizație, nici un sat sau oraș neaflându-se prea aproape să-mi tulbure existența.

Dar, ca o intuiție – fantastică deducție logică, mai bine-zis a faptului că sunt prea departe de satele locuite ale acestui colț de țară -, îmi trece, așadar, fulgerător prin minte, constatarea că s-ar putea să fiu undeva prea aproape de..., iar bătrânul, deoarece când această constatare mi-a trecut prin creier, iar deducția rapidă care a urmat a fost însoțită de o ridicare a privirii, întrebătoare, spre fața lui, (stătea în stânga mea), iar amândoi eram cu fața spre Nord, - a spus: - da, granița se află aici, - granița cu Marele Vecin de la Nord și Răsărit, iar eu, acceptând această realitate pe care tocmai o intuiseam – și pe care mi-a confirmat-o și el -, l-am întrebat, deoarece în față orizontul era foarte îndepărtat și nu era vorba de o pădure propriu-zisă, ci doar de o plantație de brazi pitici, tineri, în diferite nuanțe, din care unul e albastru, celălalt verde, următorul de un verde

închis și tot așa. Nu există vreun semn, o linie de demarcație, fie chiar și un gard de sârmă ghimpată sau vreun foișor.

„Nu, granița e aici, printre aceste șiruri de puieți, deși, de fapt, oricare dintre aceste rânduri poate să constituie hotarul cu Marele Vecin de la Nord și Răsărit, dar, care? - mă întrebam eu îngrijorat. De unde să știu care dungă de brazi poate să fie? Oare în peregrinările mele, să admir natura sau după lemne și ciuperci - ar fi urmat să trec, din greșeală, această graniță, aproape inexistentă material, dar care exista, totuși?

Chiar dacă aş fi călcat, întâmplător, dincolo – nu s-ar fi întâmplat nimic tragic, continuam să sper -, dar cu condiția ca grănicerii Marelui Stat de la Nord și Răsărit să dea dovadă de umanism. Dar, cine știe?

7

Sfârșit tragic

Era o casă în construcție, neterminată, cea în care avusesse loc cheful. Era o distracție de proporții reduse. Poate o petrecere în familie.

Mi se oferă o femeie înaltă, îmbrăcată în negru. Deși poartă haine rustice, simple, nu se poate să o refuz, deoarece sunt fascinat de ea. Are un trup superb, o privesc după ce dansez puțin cu ea, din spate, și, într-adevăr, acolo, sus, picioarele se termină sau trupul pur și simplu există, într-o formă superbă, dumnezeiască. Doamne, dacă ar avea jăgeri, trăind în epoca noastră, cât de splendid i s-ar mula pe acel trup dumnezeiesc, perfect!

Simt o fascinație nebună, după acest splendid exemplar feminin, bănuind ce dumnezeiești comori și delicii poate ascunde acel corp extraordinar. Se declanșează un proces psihic de drogare a creierului, căci așa face orice pentru a o obține. De data asta se pare că, așa stând lucrurile, voi rămâne definitiv cu această femeie.

Călătoream, câțiva ani mai târziu, într-un vechi tren spre Țara Oașului. Mă simțeam bine, era o zi când zăpada se topea, înspre primăvară, trunchiurile copacilor erau negre, în pădure, și nu mă gândeam la nimic în afară de faptul că doream să revăd acele locuri.

Doi țărani, cu nădragi albi, povesteau în compartimentul liniștit:

- Sărmana femeie, cât de tragic a sfârșit, s-a sinucis, aruncându-se într-o prăpastie, după ce fusese părăsită.

Îmi dau seama că vorbeau de fosta mea soție, și amintirea acestui lucru nu-mi place deloc.

Sunt singur în munți, în munții Oașului. E o deschidere mai largă, neregulată, înconjurată în toate părțile de copaci negri, amenințători. Pe jos sunt trunchiuri și crengi putrede, de copaci doborâți. Începe a fi frig și se înserează. Da, sărmana femeie, îmi vine brusc în minte, a sfârșit tragic, dar și eu, cine știe, poate că voi sfârși la fel. Undeva, părăsit într-un loc ca acesta, uitat de lume – pradă păsărilor hulpave ale cerului și lupilor veșnic flămânzi ai pădurii.

8

Călătorie interzisă

Era o localitate lângă graniță – așa cum sunt la noi, în Nord, Firiza sau Săpânța, halucinante așezări aruncate la marginea țării, de jur-împrejur înconjurată de păduri, lângă Marele Vecin de la Nord și Răsărit.

Coboram pe o uliță mărginită de case negre și gri, din lemn, tencuite parțial, cu lut sau fără tencuială, încât se vedeau structurile din lemn, șipcile, pe pereți. Era o după-masă nefresc de liniștită, nu se vedea țiipenie de om, fără zgomote, după-amiază a unui timp ireal care deja poate trecuse, sau poate că nu venise încă niciodată în realitate – așa aveam senzația atunci, găsindu-mă în acel sat pustiu.

Trebuia să plec de acolo și, coborând acea uliță a localității, mă trezesc în afara lui, pe o câmpie plină de smocuri mari de iarbă galbenă, care se unduiau duios și dureros, totodată, sub rafalele recelui vânt de toamnă.

Era, în mijlocul acelui câmp, un stejar falnic, cu frunze uscate și îngălbenite (de toamnă), iar jos, peste tot, erau împrăștiate frunze galbene, de asemenea. Mă apropiu și văd că

printre frunze sunt bucăți mari de stibium, (un minereu de culoarea argintului), pe care vreau să le culeg. E o pace desăvârșită aici, mă însoțește un sentiment de extraordinară mulțumire și seninătate, cum numai la 20 de ani te poate cuprinde într-o asemenea toamnă și îmi pare bine că sunt aici și că trebuie să culeg eu acele frunze și bucăți de minereu.

Înspre sat, înapoi, duce o șosea, e mai mult un drum de țară, prăfuit, ce-i drept, - și nici nu-i cel pe care am venit eu, căci e paralel, oarecum, cu acela -, și pe care îl observ de abia când îmi trece fulgerător prin minte că trebuie să plec de acolo. În momentul acela, chiar trecu un autobuz vechi, pe șoseaua prăfuită. E un pic departe și drumul față de stejar, și autobuzul față de mine – adică în celălalt capăt al șoselei, înspre sat, cum ar veni, sau până înspre Vest, Nord-Vest, - și eu sunt conștient, astfel, că nu voi ajunge acolo, iar autobuzul pornește din stație.

Renunț să alerg înspre stația din care tocmai pornise mașina și mă cuprinde o imensă părere de rău, deoarece n-am putut să plec cu acel unic și ultim autobuz. Îmi bag mâinile în buzunare și scot la iveală doar bancnote verzi, din timpul dictaturii. Sunt singurii bani care-i am asupra mea. Nu erau valabili, cred, așa că nu aș fi putut scăpa de acolo cu acel autobuz... Iar după aceea nici atât.

9

Crima de la „Mina Veche”

Încercasem de mai multe ori să ajung la acea exploatare minieră, situată în inima munților, dar - cum aveam să aflu mai târziu -, așezată nu la foarte mare altitudine, ci dincolo de orice cale folosită azi, prin munții aceia.

Prima dată mă trezisem într-o străduță îngustă, de-a lungul unui povârniș cu case din piatră gri, care aveau, la o distanță destul de mare față de ele, în față, garduri din piatră. Erau, mai bine zis, aglomerări de pietre cioplite grosolan, aproape niște dolmene păgâne, astfel că aspectul gardurilor era și el destul de grosolan, nefiresc, iar dimensiunea - mult peste cea normală, cât trebuie să aibă un gard, fie el chiar alcătuit din blocuri de piatră așezate unul peste celălalt. Mă întrebam la ce vor fi folosit, în ce scopuri au fost construite, în afară de faptul că ar fi putut servi, cumva, de apărare. Dar, deoarece erau foarte scunde și groase, văzându-se casele rare din curți, care nici nu prezentau importanță, îmi spuneam că gardurile erau făcute

pentru altceva. Pentru ce anume, aveam să-mi dau seama că, în ciuda faptului că erau relativ drepte, ordonate, aspectul grosolan nu le părăsea, cum am menționat mai sus, iar din când în când câte o dală de piatră se prelungea în sus prin câte o cruce, nici prea grosolan cioplită, dar nici foarte meșteșugit și fin lucrată. Asta îmi spunea că aici, nu demult timp învinsese creștinismul, - deci fusese instaurată în inima credincioșilor, cât și probabil oficial, politic, aș putea spune – această religie. În dauna cărei religii, oare?

Sau, poate, asistam la sfârșitul unei civilizații. Nu aveam să știu asta niciodată.

De fapt, ce căutam eu acolo? Exista vreo mină prin împrejurimi, când singurul vestigiu de civilizație – și acela primitiv – era această stradă cu garduri cioplite nepotrivit, dintr-un alt timp, poate? Și, mai mult, eu coboram – nu să mă apropiu, urcând spre o mină. Se părea că eu însumi vin de niciunde.

De altă dată, fusesem aproape urmărit – să nu spun fugărit în jos – dintr-o colonie minieră, cu case joase, cărămizii și portocalii la pereți, cu rufe atârinate la uscat în curte. Nici aici nu puteam să-mi dau seama – după aspectul arhitecturii sau după orice alt detaliu – în ce epocă mă aflam. Mă cuprinse brusc o stare de dezolare, de renunțare și îmi venea, la fel de brusc, dorința de a pleca. Așadar, mă îndepărtam, nu mă apropiam de o mină oarecare.

Dar ce să caut pe platourile stâncoase, ori pe potecile și ulicioarele înguste din creierul munților? E drept că, de multe ori aveam asemenea vise, dar niciodată nu le-am pus pe seama dorinței de a-mi lega viața de acele zone, ci, cel mult, de a le vizita, ca o satisfacere a unei curiozități, neîndeplinite cândva,

în trecut. Totul era doar imaginație, nici nu exista o asemenea mină în orașelele montane ale copilăriei și tinereții mele.

Dar de data asta urc, urc mereu, orașul însuși e așezat între munți, care nu sunt atât de înalți, mai bine-zis sunt niște dealuri domoale, dese. Doar culoarea lor, de un negru – albastru-închis, este amenințătoare, oarecum, în acea după-amiază incertă de primăvară.

Orașul trepidează de viață, firesc, cu oameni pe stradă sau cu oameni intrând și ieșind din birturi, ceea ce fac și eu, intrând într-un bufet, căci e ultima mea pauză înainte de escaladarea și escapada finală, înainte de a ajunge la porțile minei. Și, fără să vreau, mă trezesc dintr-o dată foarte aproape de mină. În depresiunea unde, dincolo de orașel – și geografic vorbind, nu la o mai mare altitudine –, era situată mina. Primul lucru care m-a șocat, pătrunzând în acea imensitate tăcută, dar care era, totuși, amenințătoare, apăsătoare - atât mai rămăsese din forfota din orașel -, era, pe lângă culoarea gălbuie în acea atmosferă stranie, nesigură, de un galben deprimant, care se deschidea în stânga și în dreapta mea, erau – eu fiind impresionat de ele - și pietrele cubice, în dezordine, prin pietrișul mărunț de jos, ca după viitură, după retragerea apelor. Un miner, venind din partea opusă mie, a trecut pe lângă mine. Avea o lumină albastră, ciudată, la lampa montată la cască, salopetă albastră și se îndepărta repede și rigid de mine.

Apoi, ca o secvență – mai mult ca stare de existență luată separat -, am trăit luarea contactului cu existența minei. Aici atmosfera era total diferită, plăcută chiar. Nici un zgomot nu-mi perturba existența. Porțile erau vechi, dintr-un lemn ros de vreme, ploi și zăpadă. O cărare pornea de dincolo de

poartă, dar o lua pieziș, înspre stânga, dispărând din raza mea vizuală. Deasupra porțiței (pentru personalul uman), cum se poate vedea la orice întreprindere, atârna – căci aici se termina și un șopron, care mergea paralel cu aleea, până unde aceasta se curba, cum am spus -, o bucată de tablă ruginită.

Aici chiar aș putea să trăiesc, să mă angajez, să lucrez, așa-i de plăcut. Și acum intervine o amintire, o „fază” dintr-un vis anterior, când, într-un cadru identic, aceeași poartă, același gard și aceeași alee, am văzut și un miner, îmbrăcat ca la început de secol. Mai mult, chiar, instituțiile plus clădirile anexe, cât am apucat să le văd, îmi plăceau! Și eu, care vroisem inițial să trec pe lângă mina asta!

Dar filmul se „rupe” iar, dacă vreți așa, căci mă trezesc din nou pe drumul de întoarcere. Adică acolo unde mai înainte văzusem aluviunile. De data asta, prin fața mea trece un râuleț tulbure - un canal de irigație cu apa gălbuie, mă gândii eu -, care era destul de lat, iar malurile îi erau taluzate oblic. Dincolo de mal, câțiva copii sărăcăcios îmbrăcați, cu haine murdare, negre, așa cum azi abundă pe străzile orașelor moderne. Dar nu sunt liniștiți. Mă privesc sfidător și-mi aruncă vorbe de ocară, bănuiesc eu. Și totul, totul era foarte sumbru, apăsător, căci nu știam practic unde mă aflu.

Singura mea ripostă e un gest, ca și cum aș întreba: de ce-mi arunci asta, când copilul care era mai aproape de malul canalului și care putea să fi fost conducătorul lor, cade în apă. Brusc, ajunge în valuri sub apă, iar eu, prin pâcla de apă care nu mai pare atât de gălbuie, ci aproape de transparența sticlei, a unei sticle de un galben murdar, îl văd uimit, împreună cu fantastica-i metamorfoză.

Căci, în momentul când și capul i-a ajuns sub valuri, și asta foarte rapid, apare complet dezbrăcat, în partea inferioară a corpului. Corpul e mai mic, de circa o jumătate de metru, iar picioarele se termină ascuțit, ca niște țepușe. Era ceea ce, în limbajul popular se numește „țânc”. Începe să-l ia valurile. Eu eram acuzat de această cădere în valuri, de acest deces, de această crimă. Mă cuprinde spaima. Nu intuiam posibilitatea dezvinovățirii sau a fugii.

Și iar apare un alt moment, fragmentat, al acelor întâmplări, rupt de celelalte.

De data asta mă găsesc mai în josul canalului, care acum e un râuleț liniștit, nici nu are albie, e puțin adânc, ca și un pârau care se varsă într-un loc nisipos, aluvionar. Mai mult, se desface în două brațe și mai puțin adânci, și mai liniștite.

Acest lucru îmi dă un sentiment de liniște, căci – și mă simt îndemnat, dacă râulețul continuă tot așa – poate că aici voi putea găsi cadavrul gol al copilului înecat. E mai mult decât o speranță, asta.

10

Extraterestră

Visasem că trebuia să ajung în satul meu natal. Nu cu mult timp în urmă aveam astfel de vise frecvent, dar în cel precedent mă surprindea clarviziunea, profunzimea și realismul simțămintelor din vis. Eram pe o culme, de fapt drumul șerpuia pe acolo, coboram spre sat, se desprimăvara, era un aer călduț, îmbietor, iarba nu încolțise încă, căci era chiar după topirea zăpezii, când timpul e sec, cu pete de zăpadă ici-colo, dar eu coboram pe drumul acela, sub soarele molatic de primăvară – apăruseră și primii fluturi – și eu eram militar în termen. Mă bucuram nespus de viață. Asta, poate ca o replică la faptul că nu voi mai fi niciodată militar în termen, și că niciodată nu voi mai putea, biologic vorbind (sau calendaristic, mai bine-zis), să mai am 20 de ani.

Mă grăbeam, așadar, să ajung în satul natal. De ce, fiindcă trebuia să mă și întorc înapoi. Și acum sunt în camera de zi a locuinței mele. Afară este soare, iar eu sunt cu una din verile mele. În stare de trezie mă atrăsese prin feminitate (parfum, curățenie) și printr-un frumos jersey verde. În rest, nu era

chiar extraordinară. Merg înspre ușă, în partea opusă, mă trezesc, mai bine-zis, acolo. Antreul nu e despărțit de camera mare, așa cum era imposibil să fie la orice casă, dar acolo așa era. Privesc pe geam. Afară se întunecase brusc și cumplit. O lumină neagră, violet-închis, împreună cu norii grei, încărcăți cu apă din belșug, zăresc acoperind cerul nopții. Mult mai închiși decât vara, ocupând tot cerul. Ce furtună îngrozitoare va fi, intuiesc eu, și pe bună dreptate. Dar nu par a fi îngrozit de asta, mai mult, încerc să profit de întuneric, mă întorc spre vară-mea, fiindcă în cameră se făcuse aproape întuneric, mă gândesc să o cuprind în brațe și să o trântesc pe cel mai apropiat și, poate, unicul pat din odaie. Dar nu sunt vrednic de asta. Mă trezesc brusc.

Dar mă visez din nou în aceeași cameră. La geamul pe care privisem mai înainte, când am constatat întunecarea cerului înaintea furtunii, văd trei capete care rânjeau. Erau trei ființe vii, întunecate la culoare. Cea din mijloc le depășea în înălțime pe celelalte. Nu aveau măști pe față, însă rânjind, erau destul de hidoase și așa. Izbucnește o ură față de ele, dar amestecată cu teamă, trebuia să le izgonesc și să le lovesc, totodată, chiar cu riscul de a sparge geamul. De fapt, chiar lovindu-le, n-aș fi făcut mare lucru, pentru că prin spargerea sticlei din fereastră ar fi putut pătrunde la mine. Știu că trebuie să le lovesc cu un obiect contondent, având o singură muchie ascuțită, lung de vreun jumătate de metru, și să-l azvârl orizontal. În momentul în care mă îndrept spre geam, mă trezesc.

Străbăteam o pădure cu copaci negri, din care o parte erau doborâți la pământ. Zăpada e moale, murdară, iar soarele

strălucește printre nori. Am haine ostășești, groase, de iarnă, și mă întorc din prizonierat, în acest început de primăvară, când iarna are foarte puține șanse să rămână intactă, după câteva ieșiri ale soarelui. Mă grăbeam să ajung în satul natal. Apoi se făcea că eram în fața magazinului sătesc. Acesta e preludiul pentru ca să știți – poate e explicația de ce în vis am avut-o parteneră pe educatoarea sătească – căci a apărut această asocieră, - fiind practic, gestionară la magazinul de acolo, fiind printre puținele femei intelectuale de formație din sat. Putea, deci, să fie și gestionară. Ori-cum, asocierea și parteneriatul rămân ciudat alcătuite, chiar și în vis, pentru că în starea de trezie nu m-am gândit niciodată la ea.

Așadar, stăteam în fața magazinului, într-o lumină crepusculară, nedefinită, fără un scop anume. Ea era înăuntru, iar eu privind înspre pământ am văzut două capace de spray, nu erau rotunde, ci în formă de L dar, ca și cum ar fi fost funcționabile, atât doar că erau altfel decât cele obișnuite.

Apoi m-am trezit brusc în camera de la țară, simplă ca mobilier, dar puțin întunecată. Ea, educatoarea, îmi era soție sau amantă, de data asta. Trebuia să intre în cameră, - sau poate era încă în magazin – nu mai știu precis, trecând în revistă preferințele mele în domeniul cărților, și ce am citit mai mult în ultima vreme: cărți politice, religioase, socio-politice. „Am o carte de istorie în care e trecut și Hitler”, a spus ea. „De ce nu mi-ai adus-o?” - am întrebat eu.

După aceea, eu eram în pat, același pat, în fundul odăii, de-a lungul peretelui. Ea era în încăpere. Brusc, ușa, (de data asta camera avea ușă în comunicație directă cu antreul), s-a deschis și trei extratereștri, încet, într-o ordine perfectă, și-au făcut intrarea în cameră.

Prezența lor, așadar, era tăcută, dar groaza prezenței lor – știam că-s extraterestrești, fără ca cineva să-mi spună (parcă iubita mea vroia să răcnească, nu să țipe, dar răcnetul îi împietrise în aer) – era un semn de amplificare, acuitate sau de țâșnire a extraordinarului, a violenței în prezența extraterestrilor. Mă temeam pentru că, odată cu venirea lor, răspundeau o groază uniformă, puternică, constantă, vibratorie, chiar. Cert, dar îngrozitor era faptul că o simțeam până într-acolo încât îmi paraliza toate simțurile, mă inhiba. Dar mă și înfuria, totodată. Adică neputința, plus teama, îmi dădeau un imbold – să iau măsuri, să ripostez, întru apărarea mea. Parcă îmi repeta cineva, mecanic, în creier: ia măsuri! Trebuia să acționez, dar lucid și cu ură, pentru a nu fi sfârâmat de teroarea care plutea în aer, răspândită de ei, care-mi provoca o teamă animalică. Ei răspundeau această teamă animalică.

Dar cum arătau? Erau îmbrăcați foarte simplu, de fapt cât de simplu poate să se îmbrace un cosmonaut sau un soldat. Costume de un albastru închis, nesclipitor, fără colțuri sau obiecte ascuțite, extravagante sau podoabe asupra lor. Ochii și gura – orificii lunguiețe – semănau doar cu organele respective. Păreau, de fapt, având costumele respective, că nici nu vin din Cosmos, mai ales că erau mici de statură, cu proporții aproape normale între cap, membre și celelalte părți ale trunchiului uman. Corpul și îmbrăcămintea îi făcea să pară normali, mai ales că se așezaseră cuminte unul lângă celălalt, în dreapta ușii, într-un colț, de cum intraseră. Și, totuși, emanau groază. Trebuia să-i distrug. Partenerii mei îi împietrise strigătul, răcnetul – mai bine-zis – în aer. De fapt, nici nu apucase să strige, dar cum stătea în dreapta mea, uitându-se spre ușă și zăbindu-i, am înțeles totul din atitudinea

ei. „Aruncă apă clocotită peste ei”, îmi spuse ea. Asta și fac, dar apa clocotindă, revărsată dintr-o oală mare, peste ei, nu a avut nici un efect. Conștiincioși, docili și cuminți, și-au șters fața de lichidul care se scurgea în jos, cu mâinile înmănușate. Între timp, mă înfuriasem foarte tare, tabloul devenise halucinant - (parcă trăiam în interiorul visului, un alt vis, cu mișcări lente, diferite de groaza care mă făcea să am gesturi mai iuți de până atunci). Trebuie, totuși, să-i distrug. Am la îndemână zeamă clocotită și otrăvitoare, pe deasupra. O arunc și pe aceasta asupra lor, dar fără efect, produc o oarecare agitație și atât.

Între timp, calmul se restabilește, sunt iarăși în fața lor, dar îmi este frică, în continuare. Mai ales că primul dintre astronauti se ridică și, deși calm, emanând o forță, ca un suflu înspre mine – știam că mă va doborî – și mă miră asta, deoarece e mai slab fizic decât mine, cu aspectul de om uscat. Ia din stânga sa și din fața mea un cuțit, așezat pe soba din odaie. Cuțitul e de culoare deschisă. Se dovedește a fi unicul cuțit pe care îl aveam în realitate în oraș. Ridică mâna cu el – și aici se dovedește că are o deosebită forță în braț – deoarece nu reușesc, prinzându-l de încheietura mâinii, să-i opresc coborârea brațului.

Da, într-adevăr, ce-ar putea să-mi facă, și nu numai atât... Ce-ar putea să ne facă nouă, pământenilor, o civilizație ultraperfecționată, ultrainteligentă și josnică, bineînțeles, din Univers, veche chiar de câteva miliarde de ani (de ce nu?!). Există undeva, în Univers, pe o planetă părăsită, un Sfinx din piatră, imens, pe a cărui obraz e dăltuită o lacrimă. Se vede clar, la fel ca undulația părului. E un avertisment pentru ca niciodată, ființe gânditoare să nu folosească nici un fel de energie în scopuri distructive. Triumful vieții și al luminii e mult, mult mai

important și mai frumos. Ființele inteligente ale universului, oamenii inclusiv, nu vor asta. Mai ales că suntem neputincioși în fața unor civilizații atât de inteligente. Ne-ar putea strivi de câteva ori, dar încercăm, la fel ca șoarecii, să ne ucidem unii pe alții, să ne batjocorim din meschinărie și ură, în loc să facem din planeta asta o grădină. De ce? Până când?

Teama crește din nou în mine, mai ales că și ceilalți doi extratereștri se ridică în picioare, mai hotărâți decât la început. Puteau să vină spre mine, dar nu fac asta, gata, spune unul, plecăm. Și întorcându-se la stânga, pleacă. Odată cu aceasta, teama și pericolul au trecut, s-au evaporat, au dispărut de la sine, ca și cum n-ar fi fost. Așa că dau să-i întreb: - Pentru ca să plecați, trebuie să-mi spuneți, mai întâi, din ce galaxie veniți? Cu aceasta visul s-a încheiat.

11

Extraterestră

- variantă -

Întâmplările următoare au avut loc în casa de la țară, cu pereți din chirpici, neterminată, așa cum a fost făcută la mijlocul anilor șaizeci. Asta nu înseamnă că ar avea vreo legătură cu timpul în care se petrece acțiunea, că aș fi nimerit în vreo „gaură de timp”, atât doar că, după Revoluție, a avut loc o lentoare, o lipsă de acțiune - pentru unii, doar – în timp ce alții au început, pe fondul unui dezechilibru cras, îmbogățirea nelimitată.

Eram în acea încăpere, la început singur, apoi cu o vară de-a mea.

Nu pot să spun c-am fost nostalgic după ceva, atât doar că un aer călduț, de primăvară, când ieși dimineața, poate duminică, dintr-o unitate militară, poate un depozit, izolat de lume, într-un crâng de salcâmi, nu ai decât ținuta, un pachet cu câteva țigări în buzunar, mult optimism și douăzeci de ani. Nepăsător, te pregătești să ajungi undeva, la o petrecere, poate, „ca la 20 de ani, fără griji și fără bani”, vorba cântecului.

Pe un fond de nepăsare – o liniște, o atmosferă plăcută, continuă, îmi duceam viața; nu acționam unde trebuie. Și nici când și, desigur, cum trebuie.

O dulce mângâiere mă cuprindea, după câte o neizbândă, izvorâtă din așteptare: poate cândva... Asta ziua. Seara, mă întorceam acasă. De data asta nu e primăvară, e vară, după căldura din timpul zilei se înnorează îngrozitor afară. Norii sunt atât de amenințători, prin coloritul lor, aproape negru, nu albastru închis, încât știu că se va petrece ceva groaznic, o furtună nemaîntâlnită, desigur.

În acea atmosferă terifiantă, cineva, totuși, are curajul să intre, să mă caute, de fapt, la ușă. Îi deschid, una din consătene, învățătoarea, prin ușă, în acea atmosferă înspăimântătoare, îmi întinde un manual de istorie. Îl iau repede, aproape i-l smulg din mână, iar ea zice: în carte nu-i trecut Hitler – ceea ce mă miră enorm, căci e vorba de istoria contemporană.

Sunt în camera propriu-zisă, dincolo de antreu, înspre Vest, casa având două astfel de camere. Interiorul e simplu, un pat, în fund, o masă și o sobă în stânga, după ce intrai, soba fiind între fereastră și pat – masa de-a dreptul lângă geam. Sunt pe pat cu vară-mea. E tânără, are un corp frumos, musculos, sâni tari și un jersey verde, plus rochie de blugi. Tinerețea îi răzbătea dincolo de astea. Pe soba rotundă, de metal, o oală mare, pe care urma s-o folosesc mai târziu.

Ușa se deschide și trei soldați, trei ființe umane îmbrăcate în uniforme albastre, destul de uzate, își fac apariția în cameră. Într-o liniște și ordine desăvârșite, se așează, în stânga ușii – cum au intrat – cu fața la noi.

Ceva îmi spune că vin din cosmos, emanau o teamă, o groază animalică, deși încă nu mi-au făcut nimic. Spaima plutește în aer, vară-mea mă îndeamnă brusc: aruncă apă clocotită pe ei! Iau oala, merg spre ei și o vărs pe cel din mijloc, parțial și pe ceilalți – nu are nici un efect, atât doar că apa, scurgându-se peste ei, unul dintre ei (se) șterge cu mâna înmănușată – o picătură ce-i rămăsese pe obraz.

Dar cum arătau? Având proporții aproape normale între mâini și picioare, trunchi, se părea că nici nu vin din cosmos. Atât doar că, în locul ochilor și a gurii, aveau deschizături foarte lunguiețe, care semănau cu organele respective.

Mai încerc o variantă. Văd că pe masă e un cuțit de bucătărie, lung. Vară-mea mă îndeamnă:

- Ia cuțitul!

Într-adevăr, când dau să-l lovesc pe unul din ei – cu mâna ridicată, deși mai slab decât mine, îmi oprește brațul ridicat.

Ce-ar putea să ne facă, mă gândesc eu – și nu numai ei, o civilizație avansată din Cosmos – dar inumană? În acest sens, pe o planetă pustie e un Sfinx. Un avertisment – căci are pe față o lacrimă – să nu se folosească nici un fel de energie, în scopuri distructive, în Univers.

Teama plutește în continuare, sunt cuminți, la loc, pe lângă perete, dau, totuși, să-i întreb: din ce Galaxie veniți? – n-apuc, căci unul din ei zise: „Gata, plecăm!” și se-ntorc, brusc, la dreapta și părăsesc încăperea.

Cu asta, visul s-a terminat.

Baia Mare, 3 noiembrie 2017

12

Sinucidere

În acele zile de iarnă, când stăteam singur, într-o lume rece și ostilă, - am avut două vise. Iată primul dintre ele:

Tocmai mă apropiam de locul din fața birtului, popular numit „Ignișul”, venind dinspre fosta Bibliotecă Publică, pentru a intra în conversație cu oameni ce se găseau acolo, pe trotuar, vreo șase persoane – femei și bărbați – le replicai direct, căci, evaziv, făceau afirmații neutre la adresa crizei economice, generate de actuala putere. Erau de vârstă medie și peste, de fapt, cei mai refractari noului. Așadar, izbucnisem violent, Dumnezeu nu există sau Cristos e nedrept, el permite toate astea, exclamai eu, când atenția îmi fu atrasă de un scârțâit de vioară ce se auzea din partea cealaltă a vechiului centru de oraș, mai exact din fața cinematografului „Minerul”.

Și acum, ca să înțelegeți mai bine localizarea întâmplărilor, vă voi descrie vechiul centru al orașului X. Avea forma unei arene de fotbal, cu birtul așezat în spatele uneia dintre porți, în colț. Dacă te întorceai la dreapta, îți apărea în față, ceva mai departe, bineînțeles, „Hotelul Minerul”, cum ar fi în locul porții de fotbal din partea opusă.

În realitate, mijlocul pieții e ocupat de un parc cu fântâni arteziene care, deși n-au funcționat de foarte multă vreme, le-am zărit doar când, auzind vioara, mi-am întors privirile la hotel.

Hotelul era puțin mai departe decât în realitate. Întorcându-mi brusc privirea într-acolo, am văzut un cântăreț care, cu o vioară galbenă, cânta pe o singură notă, un scârțâit pe care-l repeta, după ce trăgea arcul până la capăt, timp în care se acompania vocal. Se distrează, mi-am zis. Merg într-acolo repede (de fapt, nici nu știu cum am ajuns) și văd, de la violonist și până la marginea străzii care pornește din centru, chiar lângă hotel, unde se găsește și un magazin impozant, „Central”, chiar pe colț. În vis, strada și clădirea magazinului nu ar fi avut o prea mare importanță, dar până acolo, delimitativ, ținea și visul. Așadar, vreo cincisprezece persoane, după cum urma să aflu mai târziu, ca și cum o inteligență superioară mi-ar fi luminat mintea, făcându-mă să aflu tacit, imediat ce doream ceva. Era o manifestație cu violonistul în frunte, care era mai înalt și mai slab decât restul grupului, pentru primirea de locuințe.

Nu apuc să scot o vorbă sau să mai rămân în apropierea șirului de oameni, când un zgomot de o intensitate sonoră medie, de fapt un bufnet scurt, dinspre partea din care venisem, îmi atrage atenția. Mă întorc, din nou, cu trupul și privirea înspre partea de unde sosisem și văd ceva care mă îngrozește. În fața birtului, în parcare, doi oameni îl omorau, în plină stradă, pe un al treilea. Cum făceau asta? Victima era un țigan, la fel ca unul dintre făptași. Al treilea era alb, însă toți trei înculți, în jurul vârstei de 40 de ani, de statură medie, cu trupuri uniforme,

cu carne tare, făcând parte din specia foarte dură în sentimente a oamenilor care, cu puțină grăsime pe ei, rămân neschimbați, fizic, până la sfârșitul vieții. În plus, foarte serioși, sunt capabili de acțiuni criminale împotriva semenilor. Cel de-al treilea, deși nu avea piele maronie, de culoare foarte închisă, era la fel ca ceilalți doi. Era unul dintre țăranii de la mine din sat, tot rotofei, cu carnea tare, chel până în vârful capului și purta barbă. Era la fel de violent din fire. Câți dintre ei, dintre acești țărani, îmboldiți de o forță diabolică, pornire dublată și de seriozitatea pe care o acordă propriei persoane, nu scot cuțitul, ucigând cu sânge rece? Găseam, astfel, firesc și justificat gestul la niște oameni ca ei. L-au împins cu spatele de geamul unei mașini „Trabant”, care se găsea izolat în parcare și, cu viteza fulgerului, i-au împlântat cuțitul în inimă.

De la distanță la care eram, totul era estompat și tăcut, iar multitudinea elementelor lipsea cu desăvârșire, dar eu așa le-am putut sau apucat să le văd, deci.

Nu am văzut nicio țășnire de sânge, nici nu am auzit vreun strigăt de durere, din cauza visului, poate. În plus, victima ar fi putut să moară pe loc.

Dar mă cuprinde o teamă cumplită, o frică animalică, o conștiință a greutății, a fricii, care nu mă face să tremur prea tare, dar care, dezvăluindu-mi-se în întreaga ei intensitate, - ca și un parfum oarecare, care-și dezvăluie cu o profundă veridicitate nuanța în somn -, ei bine, dacă are un colorit, acel colorit îmi apărea mie atunci, simplu, mohorât la culoare, înfricoșător, în întreaga lui realitate. Nu tremuram de frică, dar această pătrundere a spaimei până în adâncul inimii mele, mă face să doresc din răspuț să plec de acolo. Mi-e frică, ca și cum aș fi

fost eu în locul celui sacrificat, - de fapt victima unui atentat, unde criminalitatea răzbind din cei doi bandiți, m-ar atinge pe mine, sau ca și cum viitoarea victimă aş putea fi eu. De câte ori, în viață, la o dispută cu escrocii, luând startul greșit, neștiind să fiu eu cel mai tare – cu argumente dure sau ridicând vocea, eram înfricoșat de ei, pierdeam, câmpul meu spiritual și tăria mea de caracter, câtă o aveam, erau perturbate de banditismul și răutatea ființei lor. De aceea trebuie să scap de ei, căci s-ar fi putut năpusti, din clipă în clipă, și asupra mea, astfel că rămânerea mea acolo ar fi însemnat, de fapt, curată sinucidere. Trebuie să găsesc o cale de scăpare. Aceasta e o străduță care iese din centru, la jumătatea distanței dintre cele două puncte descrise mai sus (din latura dreptunghiului care era terenul respectiv). Această stradă – după cum aveam să văd, ducea pe un teren viran, cu pământ galben, de câmpie, bătătorit. Atmosfera e grea, e aproape întuneric, când o voce îmi spune: Pe X l-au ucis până a înghețat sângele în el, informație pe care propriul meu creier o dădea, influențat de o inteligență superioară, împreună cu deciziile bruște pe care, de o importanță extremă pentru mine, urma să le iau. Așadar, străzile pe care urma să apuc, distorsionate în vis, altfel decât în realitate, urmau să constituie salvarea mea.

Mă îndrept spre râu – e undeva, dincolo de centru, e parcă spre seară, peisajul e dominat de terenuri prăfoase și străzi cu casele rare, când, dinspre râu sau dinspre centru, femeia și copilul celui ucis trec în grabă, vin, pur și simplu, înspre mine – pentru a vedea, când sunt în fața mea, că duc de mâini și de picioare, ca pe o targă, pe cel ucis.

Și iată-mă iar sărind peste timp, trăind episoade dispuse fragmentar, datorită schimbării bruște a decorului, care

par fără aparentă legătură între ele. Dar totul se petrece, dacă nu foarte cursiv, logic, totuși, datorită dorinței mele de a trece dincolo, căci acum conștientizez importanța faptului de a trece râul pentru salvarea mea totală.

Dar, deocamdată, cobor brusc la marginea râului. Atmosfera e aceeași, de un galben închis, parcă mai apăsătoare, zăresc doi arbuști, doi peri care aveau fructe lunguiețe, pere mari, atrăgătoare, dar care, paradoxal, aveau coajă lucioasă și dungi la fel ca dovleceii – erau îmbietoare, și chiar mă pregăteam să întind mâna să culeg câteva, dar, dintr-o dată, un suflu de rău augur, o adiere scurtă de vânt și cei doi criminali, venind în grabă de la locul faptei, trec în fugă pe lângă mine.

Acum trebuie să trec râul (ce ciudat, mă gândii), apoi, văzusem crima în toate elementele sale, mortul și chiar făptașii trecură de mine, nu-mi făcuseră nici un rău, dar eu tot trebuia să scap de acolo, din aerul acela apăsător.

Ajung la râu, un râu galben, foarte vechi, cu apa care putea să curgă sau nu – pentru că lichidul din albie era pietrificat, da, împietrit de milenii, la fel ca substanțele vulcanice, rămăsese în nemișcare, așa cum fusese ultima viitură.

O punte suspendată – ca și cele care se întind peste prăpăstii – poate să mă ducă dincolo. O iluminăție tainică îmi dă de înțeles că trebuie să fie și că sunt, de fapt, trei străzi care ar putea constitui salvarea mea. Dar nu știam care. Puteau să fie fundături sau să nu ducă îndeajuns de departe. Prima stradă e, desigur, falsă, o bătrână în fața uneia dintre case, așezată direct pe lut, ridică ochii spre mine și-mi dă de înțeles că trebuie să mă întorc. Deși nu i-am văzut destul de clar fața, o cred. Totul era, în continuare, destul de confuz, se derula oarecum superficial,

deoarece nu aveam destul de mult timp acordat pentru a-mi întipări în minte o imagine, astfel încât complexul de imagini nu apărea distinct.

Cele două străduțe se terminau cu niște ziduri reci. Nu era cea căutată. La intrarea în cea de-a treia stradă, deodată, îmi vine foarte acut și clar sentimentul că trebuie să ajung în Marele Bulevard al Păcii și Socialismului, pe care îl căutam, și îmi dădeam seama că urma să aibă loc un deznodământ – acesta sau altul. Acest Mare Bulevard avea două sensuri, înspre stânga și înspre locul crimei. Dar ce mai conta asta?

Sunt nerăbdător și, fiindcă a mai rămas o singură stradă, dincolo de dorința mea de salvare. Dar o voce, a unui om, care poate trebuia într-o curte, citindu-mi gândurile, în timp ce eram grăbit să intru în acea străduță – așadar, cum mi-ar fi răspuns la întrebarea mea unde e drumul spre Marele Bulevard:

- Departe, domnule, departe...

13

Soarele speranței

Fusese la înmormântarea tatălui său asemeni unui străin – chemat în ultimă instanță.

Mai păstra în minte drumul alunecos, plin de noroi, precum și coroana imensă de flori, pe un schelet din crenguțe de brad, pe care o ducea, grăbit, cuprins de o febră a neliniștii, să nu ajungă prea târziu. Fusese zguduit de plâns - oricum, despărțirea dintre tată și fiu e dureroasă, mai ales când nu s-au văzut de atâția ani, și-n loc să se bucure de clipa întâlnirii, să-și spună multe lucruri noi, îl vedea acum, dar mort, chiar dacă tatăl nu fusese tocmai un exemplu demn de urmat.

Fața încremenită, rece, întunecată chiar, diferită față de tot ce era viu, îi risipi și ultima iluzie a continuării vieții, unde, dincolo de această prăbușire catastrofală care era moartea.

Dar viața, viața însăși, ce era, de fapt? El, filozoful, nu putea să dea un răspuns sigur și edificator la această întrebare. Un om de rând, măcar își ancorase crezul și comportamentul în speranța salvării divine, - era o certitudine pentru țăranul neinstruit, chiar dacă s-ar fi putut să fie falsă, însă, neștiind asta, nu-

și bătea capul cu ea. Dar el, el era chinuit de dureroase îndoieli și nedumeriri, căci de multe ori i se părea că există ceva extrem de sigur, dincolo de moarte, o forță supranaturală a salvării și, bineînțeles, o continuare a vieții de apoi. Dar de alte ori vedea că totul e atât de clar, logic și firesc, ca natura să fie așa cum e, doar materie în mișcare, în timp și spațiu – fără să-și pună problema de unde provine aceasta, - prin aceste procese reci, prin care exista, care nu aveau nimic duios, cald și uman.

Și, totuși, grandoarea Infinitului – căci, la urma urmei, deși nu era în stare să-și explice începutul sau existența lumilor, cu zei sau fără –, își dădea seama că ceva grandios și veșnic există dincolo de Neant. Acestui Infinit i se închina, sau ar fi fost gata să facă asta, dacă i s-ar fi cerut de către propria-i conștiință, strivită de Nemărginire.

Mai rămâne să umple Infinitul cu forma lui Dumnezeu. Să considere, apoi, Infinitul ca pur și simplu fiind un Dumnezeu viu, iubitor și bun.

Și, iată că acum zborul spre Nemărginire și credința în Infinit fuseseră frânte, prin moartea părintelui său.

Își aduse aminte scene din copilărie, imagini ale vieții, cu precădere una în care o fetiță dulce și pură se plimba cu bicicleta, cu părul despletit, fluturând în vânt, îmbujorată, nevinovată. Cât de minunată era inocența fetei! La asta asocia puritatea și mirosul divin al florilor, și imagini în care apărea alături de tatăl său, în diferite momente ale vieții – care au creat legăturile sentimentale de mai târziu – semne divine ale iubirii și nemuririi, poate.

Dacă totul – în ce privește arta, florile și sentimentele umane pozitive, ce sunt atât de divine și înălțătoare – urmează

să se întoarcă în Neant, ca și cum n-ar fi fost niciodată, atunci de ce Dumnezeu, Natura, Soarta sau Infinitul le-au smuls pentru o clipă din Neant – să ni le ofere nouă? De ce ne-a smuls și pe noi din Nimic, dacă trebuie să ne întoarcem iarăși acolo?

Acum toate se năruiseră în Neant!

Dar el le păstra în cuget, atât de vii, încât trecând, după înmormântare, pe lângă unul din locurile unde coseau vara iarba, izbucni și mai violent în plâns. I se părea că e iar copil. Și atunci de ce părintele său e mort? De ce nu există mereu aceeași clipă unică, smulsă Timpului? Mai precis, Timpul să nu existe, iar Infinitul să încremenească într-o singură secundă, care să nu permită derularea noastră biologică înspre Neant.

Urca povârnișul înspre orașelul de unde trebuia să ia autobuzul înspre orașul unde locuia. Ploaia încetase, norii se risipeau și o priveliște fantastică, dacă privea înspre Apus, i se oferea acum ochilor. Soarele se pregătea să apună, având o imensă culoare de un galben auriu, strălucitor, ca și cum mult aur topit s-ar fi revărsat pe cer, se desfășura deasupra colinei după care, din clipă în clipă, urma să dispară soarele.

Și asta nu era totul, căci câțiva nori care mai rămăseseră, erau și ei poleiți cu acest fluid sclipitor, făcând ca și ei să pară făcuți dintr-un metal concret, real, din aur, chiar.

Iar dincolo de această zonă, unde culoarea topită se revărsa atât de intens, o culoare mai puțin densă, mai dulce, oarecum, se răspândea și ea până hăt - departe, fiind foarte plăcută ochiului.

Și atunci, deși soarele apunea, datorită faptului că arunca o lumină atât de dulce și strălucitoare, un fel de căldură îi trecu prin suflet. O întărire a optimismului, a speranțelor.

Nu mai era atât de supărat. Era tânăr și înțelese că putea, de-acum înainte, să aibă bucurii și momente frumoase în viață, să-și croiască el singur destinul, așa cum ar fi vrut, și așa cum ar fi fost firesc.

Era tânăr, într-adevăr, viața îi era înainte, luminoasă, ca și cum un soare al speranței i-ar fi luminat clar și drept calea. Putea să reușească, să se ridice pe cele mai înalte trepte ale demnității umane, atât doar că erau și nori și furtuni și cine știe dacă nu vor veni să-i spulbere fragilul soare al vieții?

14

Directorul și amanta sa

Închis într-una din celulele unei închisori - o imensă sală de beton care poate că nu fusese destinată inițial pentru a fi închisoare, având în vedere dimensiunile: era o sală de sport, pur și simplu, sau ar fi putut să fie – sufeream. Sufeream de singurătate și frig. Era cam sumbru și neplăcut să stai aici. Să vezi doar ziduri reci, neprietenoase prin coloritul lor, un gri spălăcit, care nu insuffla speranță și optimism. Într-una din dimineți mi se aduce o „gagică”, o fată negricioasă, subțirică, cu păr scurt. O cuprind cu bucurie și un fel de disperare în brațe. În sfârșit, mi-am zis, în sfârșit!

Dar ușa se deschide, în acea încăpere și o persoană intră. Fusese, de fapt, introdus fostul meu director. Fata îi sărea, bucuroasă, de gât.

Fusese – și mai era încă, cred – amanta directorului meu.

15

Bunica și vestmintele căzute

Cineva arunca bucăți mari de stâncă în aer, dincolo de satul meu natal, în munți. Se auzea zgomotul sec, de fapt un pocnet sau mai multe, scurte, și se vedeau apoi rotocoale mari de fum albăstrui, ridicându-se încet de la pământ.

Era într-o vale care tăia o suprafață mai domoală, de la poalele muntelui. Eu mă găseam la intrarea în sat, în râu și era vară. Dar, pe lângă acele explozii îndepărtate, mă neliniștea și faptul că se pregătea să plouă. O iau, așadar, înspre casă.

În apropierea casei, pe un câmp, pe o pășune cu iarbă scurtă, de fapt, sunt câteva vestminte, câteva piese împrăștiate. Ce e ciudat, e faptul că îmi recunosc propria cămașă (galbenă), un pulover albastru și ceva care seamăna cu o eșarfă gri. Toate în dublu exemplar. Care ar fi, de fapt, ale mele? – îmi trece prin gând. Iar bunică-mea parcă-mi ghicește gândul, văzându-mă nedumerit, și-mi spune:

- Cele care vor rezista unui descântec sunt ale tale. Și repede rostește ceva. Într-adevăr, trei dintre cele șase bucăți de haine – cele false, se aprind pe loc și ard, chircindu-se și devenind scrum, fără flacără. Trei au rămas întregi, neatinse. Erau ale mele. Puteam să le ridic.

16

Bancnote false

La toate tarabele cu negustori ambulanți din fața imensei clădiri a Spitalului Municipal erau în vigoare bani, bancnote lunguiețe, verzi, cu următoarele inscripții: Republica Română România și Socialista Românie Română. Doamne, mă gândii eu, ce aberantă formă de totalitarism și naționalism, totodată, a pus în circulație acești bani, cu atât de absurde lozinci naționaliste înscrise pe ele, încât cuvântul „ROMÂN” să se repete într-o siglă, prin nuanțele pe care puterea din țara respectivă ar fi dorit să le scoată în mod dublu în evidență.

Trebuia să urc până la ultimul etaj (X sau XIII) al acelei instituții și acolo să mă întâlnesc cu câțiva prieteni.

Iată-mă, așadar, sus, dar ședința tocmai se terminase și trebuia să cobor foarte repede, ca și cum aş fugi din fața unei primejdii imense. Mi se oferă două posibilități: două scări largi, de fapt sunt tentat să o apuc pe scara de incendiu, ușa de sticlă, imensă, care dădea într-acolo, e deschisă. Dar o voce – poate a unui prieten – mă avertizează brusc: dar dacă jos ușa e închisă? Așa că revin la nivelul etajului superior.

Dar prietenii mei s-au și îndepărtat – îi văd la capătul holului lung, înspre scara principală, dar holul însuși e extrem de scund, așa cum ar fi un hol în care abia ai mai putea să stai

culcat pe burtă, căci înspre mine se îngusta din ce în ce mai mult, un fel de orificiu imens de acest gen, vreau să spun. Mă strivește această strâmtorare a holului, iar prin lumina alburie, lăptoasă, care îmi vine de sus și dinspre ei, dinspre prietenii mei – lumină din ce în ce mai nesigură – îi văd îndepărtându-se, iar eu mă lupt din greu să nu fiu strivit.

Voi rămâne acolo și voi fi strivit de viu, mai mult decât sigur.

17

Dispariție

Nu, nu era o ambuscadă, deși se adunase lume multă. Poate lumea aceea era acolo firesc, mai de dinainte, văzându-și de treburile, tăcută, mai tăcută decât ar fi trebuit să fie, pentru că asta se petrecea în vis, dincolo de realitate. Și, totuși, oricât de dureros era, prin exactitate – percepeam și simțeam totul. Acea lume avea, cum am spus, ceva nefiresc în mișcări. O lentoare tacită – era acoperită cu un văl cețos al irealității și al utopiei. Putea să fi avut sau nu loc într-un univers, al nostru sau altul – în timpul acesta, sau putea să nu se fi întâmplat niciodată.

Eram așadar și eu acolo, când s-a iscat învâlmășeala. Spun că „s-a iscat”, deoarece eu tocmai atunci luam conștiință de ea. Pentru mine asta conta, mai ales că aveam să o simt dureros de acum înainte. La marginea străzii erau parcate câteva mașini albe, de un alb-lăptos, nedefinit, cu spatele spre trotuar, ca și cum ar fi trebuit să se descarce ceva din ele. Pot să greșesc și pot să nu mă integrez în acea mulțime. Oricât de tacită ar fi, este totuși eterogenă în ceea ce privește preferințele și gesturile. Pot să fiu brusc și brutalizat. Ceea ce se și întâmplă. A fost o reacție

bruscă, fără răspuns din partea mea – la simplul fapt că eram acolo, poate, căci un lungan musculos (care, ca înălțime, avea mult peste media umană, sau eram eu doar un copil), bronzat, cu brațe lungi, învârtindu-le în aer, mai bine-zis proiectându-le în față cu toată puterea, foarte ordonat (în mișcarea lor, figura geometrică descrisă a fost un dreptunghi) – m-a lovit cu toată puterea. Replica mea a fost nulă, pentru că, asemenea unui meci de box între un copil și un colos, ce aș fi putut face?

De aici a început conștientizarea faptului că trebuie să plec, să fug de acolo, să scap cu orice preț. Poate că frica animalică a apărut mai târziu, pe drumul spre salvare, urmărit fiind de elemente turbulente.

Oricum, iată, de aici (am uitat să menționez că, înspre partea unde vroiam să ajung, drumul se apropia de râu, era aproape paralel cu el, lăsând în stânga și în fața sa clădiri - unde era intercalat –, șerpuia printr-un cartier de locuințe vechi. Toate detaliile deveniseră dureros de actuale, de reale, îmi apăreau brusc în față. Aveam certitudinea că și întâmplările acelei serii, sau poate dimineții, le știam dintotdeauna, deși nu exista nici un precedent informativ, explicativ. Așadar, acea mulțime putea naște criminali. A fost de ajuns omul înalt, bronzat, să mă pună pe fugă. Acum, pe lângă râu în sus, la o distanță destul de mare față de mulțimea rămasă undeva, departe, în urma mea – unde, paradoxal, între mine și acel loc nu se intercala nici un element edilitar, parcă o Sodomă a tăcerii, a vidului de repere, luase brusc naștere – îmi permit să arunc o privire înapoi, spre acel ținut al absenței vieții.

Dar dacă de acolo nu se aude nici un zgomot și nu se vede nimic, dincolo de râu – în partea mea stângă, cum mă

uitam înapoi – se întâmpla ceva deosebit. Un drum venea perpendicular spre râu. Putea să fie de țară, pietruit, pavat ori asfaltat. Nu distingeam asta. Spre râu – pe acel drum venea alergând o fată; nu o vedeam, dar apoi am dedus –, văzând silueta unei femei alergând cu cuțitul în mână după cineva și strigând. O criminală. Nu aveam să știu niciodată cum a trecut fata râul, atât doar că a ajuns la mine, iar eu parcă o așteptam dintotdeauna. Tresărea ca și cum ar fi scăpat de o mulțime dezlănțuită. Avea blugi albaștri, scurți, pe ea, dar nu rupți, cum a ajuns să poarte - (gest neînțeles și în derâdere, parcă cerând osândă de la Dumnezeu) - tână generație, peste zeci de ani, și cu cabluri, sârme în urechi, ascultând muzică, ca vitele.

Un corp frumos, cu carne tare și avea 17 ani. Bine c-ai venit, îi spun, și că ai salvat chitara, căci ținea în mână o chitară. Plecăm mai departe. Acum începe apariția elementelor edificare. Ajungem, pentru a scăpa de urmăritori (în subconștient, deși strigătele criminalilor nu se auzeau – poate nici aceștia nu mai existau - mi s-a întipărit ideea de fugă, de scăpare, așa că, poate involuntar, plecăm mai departe. Sau poate o frică difuză, subconștientă, ne împingea înainte, departe. Cine știe?) Ajungem la poarta unei întreprinderi de stat. E o lumină stranie (ca și pe drumul unde alergase mai înainte femeia cu cuțitul, dar aici e complet liniște). Atât că, dincolo de locul unde ar fi trebuit să fie poarta – aceasta neexistând, am trecut liber dincolo – era o barieră în mijlocul laturii curții, având la unul din capete, jos, direct pe pământ, un motor. Ambele obiecte aveau culoarea plumbului și străluceau ca pavajul după ploaie, poate puțin mai blând. Sclipeau, în orice caz. În fața barierei stăteau doi oameni, muncitori blânzi, care ne-au spus:

- Puteți scăpa pe acolo, în timp ce noi ne și uitam înspre fundul curții, să o luăm pe alea principală. Căci alea avea forma unui V, cu una din aripi mai mari (cum am văzut ulterior), care era înconjurată de pereți destul de înalți pentru a putea fi escaladați.

De altfel, nici nu ne-ar fi trecut prin minte să-i escaladăm, căci scăparea era, desigur, în fundul incintei, unde nu era nici un zid, terenul trebuia să fie liber. Dar, vai, nu era așa! Ajungând înspre fundul curții, vedeam că totul era îngrădit. Zidurile, de o simplitate excesivă – nu au decât ici-acolo polițe montate pentru a susține motoare, cred eu. Trebuie să ne întoarcem, mai ales că, aruncând o privire spre celălalt braț al V-ului și acela e înfundat și e mult mai scurt. Ce trebuia să facem, pe unde să scăpăm? Și, în acel moment – căci ajungem la o barieră, practic de unde pornisem –, mă cuprinde o frică totală, animalică, paralizantă - (care paralizează nu atât voința de a acționa, ci ideea de supremație în fața adversarului, lipsa riposteii avută înaintea, frică care poate preceda crăparea inimii) dându-ne seama de situație.

Ce situație era, de fapt? În primul rând, năvălitorii criminali existau cu adevărat, erau pe urmele noastre, nu puteau să fie foarte departe, încât le auzeam strigătele de victorie, ascuțite, venind înspre noi. Iar noi pierdeam timp, ba mai mult, trebuia să ne întoarcem înapoi și să mergem pe singurul drum care exista, dar care ducea spre adversar.

Atunci m-a cuprins acea teamă animalică, acută. Ce să fi făcut? Dar adolescența mea găsește o soluție. Ea, sau poate eu, pentru că ne trezim la capătul mai mic al V-ului, unde se ramifică, de fapt, aceste două linii și vrem să sărim zidul pe

acolo. Dacă spun că e o soluție, pentru că toate s-au petrecut aproape simultan: eu ajung să mă agăț cu mâinile de partea de sus, chiar făcând un salt (după ce, în prealabil, aruncasem chitara, care căzuse însă pe partea unde eram eu, împreună cu o sticlă de plastic goală, pe care acum o aveam în mână). Toată atmosfera încordată se destinde brusc când, în dreapta zidului peste care nu puteam trece, zărim o spărtură, ca și cum peretele s-ar fi surpat brusc. Toate s-au întâmplat aproape instantaneu, faptul că eram conștient că nu pot să trec zidul și apoi găsirea spărturii, iar adolescența care înveselea atmosfera îmi spune: „- Aruncă chitara!” Iar eu trec - lăsând-o lângă zid -, prin spărtură. Optimismul femeii și al vârstei ei, când oricâte pierderi ai avea, poți să iei totul de la capăt, mi-a prins bine.

Ajungem dincolo. Undeva, în stânga noastră, la o oarecare distanță de zid, era o biserică, din mucava, galbenă. E o biserică mare, pare o machetă, căci pare realizată doar în două dimensiuni, decupată. E împărțită în patru dreptunghiuri, prin niște linii afumate, negre. Parcă e predestinată tăierii prin sudură sau traforaj.

Dincoace de biserică - căci terenul e foarte vast, în fața noastră -, e o îngrămadire de oameni care stau la mese, ca-n curtea unui han de țară. Toți au hainele de lucru vechi și pline de praf. În ce secol puteam fi?

S-a terminat. A fost bine. A fost frumos.

18

Vis. Femeie sub protecție

Și acum, ascultați cel de-al treilea vis pe care l-am avut în zilele acelea. Deși extrem de scurt, e la fel de plin de învățăminte ca celelalte:

Ieșisem din vechiul centru al orașului, mergeam undeva pe strada Victoriei în jos, chiar la intrarea pe acea stradă.

(Era aproape noapte, de fapt nimeni nu-mi spunea că e vorba de acea stradă, sau nu era scris nicăieri la intrarea pe stradă, dar recunoscând oarecum locul, știam că e vorba de strada respectivă).

Era în amurg, așadar totul era nemișcat, era frig, iarnă, dar fără zăpadă, tocmai se pregătea să fulguiască, când mă trezii că eram cu o femeie, era lângă mine o femeie. Avea o îmbrăcămintă de culoare închisă. Nu era una din femeile extraordinare, vreau să zic ca gingășie, prin finețea pielii sau a gesturilor, ca frumusețe a corpului, sau prin extravaganța îmbrăcămintei. Nu, nu avea nimic din toate astea, mai mult, era puțin bărbătoasă, între două vârste, părul tăiat scurt, trupul bine clădit, nu se remarca prin acea feminitate specifică mul-

tor femeii, sâni deosebiți de gingași sau fese extrem de rotunde. Putea fi cu ochi violeți sau nu, avea, totuși, fața de femeie și buze umede. Era femeie. Era, de fapt, femeia de care aveam nevoie în momentul acela.

Pe neașteptate, la câțiva metri în fața mea, apare un bărbat, în palton gri închis, care se oprește la vreo câțiva metri. Fața îi e oarecum aspră, bătută de vânt, cu trăsături ferme. Are breton, dar unul bărbătesc și nu pot să-i văd urechile – de fapt, nu știu precis ce-i încadrează părțile laterale ale feței, părul sau ceva obiect din pânză neagră.

Atât doar că vine, o ia de braț și plecă cu femeia mea, care între timp părea să aibă un batic violet cu alb în cap, să aibă formele mai bine conturate: (talie subțire, sugrumată, fundul rotund, cu acea fermecătoare vale adâncă între fese și, desigur, cu sâni ca perele, drăgălași, iar fața dumnezeiesc de frumoasă, cu năsul cărn, iar buzele ca fraga de dulci, de culoarea brândușelor de toamnă). Mult mai feminină. Se întoarce cu spatele la mine și, strâns lipiți unul de celălalt, la braț, pleacă.

Nu aveam să știu niciodată: ce i-a fost femeii respective bărbatul care a luat-o: tutore, tată, fiu, amant?

19

Înviere

Nu se întâmplase nimic tragic, în toți acei ani, când lucrase la Exploatarea Minieră din munți.

Se îndrăgostise de o femeie splendidă, care era și ea legată de acel oraș.

Avea un trup perfect, putea să spună asta, deoarece cunoscuse multe femei, studiasse atent particularitățile, neajunsurile corporale ale fiecăreia.

Era, așadar, perfectă. Se îndrăgostise brusc de ea, căci forma perfectă a trupului ei era foarte repede transmisă la creier, iar când creierul afla asta, declanșa, poate, o substanță halucinogenă sau ceva care producea acea beție, acea euforie, precum și o admirație fără margini, încât, pur și simplu, ar fi mâncat-o, i-ar fi sărutat, înnebunit, trupul de mii de ori. O iubire totală, atroce și devastatoare pusese stăpânire pe el!

Și ce mai conta că acea femeie ar fi avut înainte unul sau mai mulți bărbați, era dumnezeiesc de reală și pură, prin existența ei. Oare Iubirea, Dumnezeu și Nemurirea pot fi știrbite prin ceva? Desigur că nu.

Așadar, înnebunit de pasiune și fericire, cunoscuse deliciile supreme ale plăcerii, având minunatul trup al acelei femei. Părul – spic de aur – aranjat într-un coc dumnezeiesc de frumos, buzele umede, perfecte, față divină, sânii lunguiți și trupul cu un format de excepție, marmură dumnezeiască, bronzat, cu pielea extrem de fină, - iată până unde ajunsese Materia în ascensiunea ei spre Nemărginire.

Poate că o noapte de dragoste nu înseamnă mare lucru, ar afirma oamenii prea ancorați în banal sau cei care nu mai dau doi bani pe viață, cei care au trecut prin plăceri și prăbușiri extreme, totodată.

Nu merită să acorzi prea multă atenție dragostei, deoarece sunt clipe trecătoare, ori pe ce culmi, cât de înalte, te-ar ridica, - cu cât acestea sunt mai sus, cu atât mai dureroasă e căderea și apoi trezirea la realitate.

Dar eu eram de altă părere. Din moment ce iubirea e un flux imens de lumină pură, legând două persoane, consens și beatitudine, atunci, oare nu e firesc și dumnezeiesc de plăcut să certific și să mai guști încă o dată din această iubire, - deja născută pe plan spiritual -, gustând din fiecare din fructele iubirii, fructe terestre, reale, totuși, cum ar fi buzele, sânii și trupul femeii iubite? Nu era iubirea spirituală, plus cea fizică, componente ale unicei Iubiri care străbate Universul de la un capăt la altul? În plus, nouă ne era dat să ne bucurăm de această iubire fizică, deoarece ne manifestam existența pe plan fizic, în domeniul materiei dense, din care era alcătuit corpul nostru. Cum să renunțăm la ea și la plăcerile pe care le generează?

Dar, într-o zi, se produse tragicul. Și neprevăzutul. Frumoasa mea n-a mai venit la întâlnire. Ceva mă avertiză, totuși, înainte că va avea loc o lovitură neplăcută pentru mine. Ochiul drept îmi „sălta” când urma să se întâmple așa ceva, fie ca și o simplă jignire din partea unui coleg necioplit, fie o catastrofă cum fusese, de exemplu, prăbușirea unei întregi galerii.

Așa și acum. Dar nu mi-ar fi putut trece prin minte așa ceva inițial, - chiar dacă ochiul m-ar fi avertizat ori de câte ori ar fi vrut.

Ajuns la locul unde trebuia să ne întâlnim, la Statuia din Piața pustie a orașului (situat într-un cartier prăbușit din secolul trecut, nelocuit) -, după ce au trecut câteva zeci de minute, mi-a venit în minte, fulgerător, faptul că s-ar fi putut întâmpla ceva.

Și așa a fost. A murit. Subit. Sau a dispărut fără urmă, ceea ce pentru mine era același lucru. Puteam să-mi închipui, în cele mai mici amănunte, cum arăta moartă, nemișcată, cu fața în sus, pe o lespede rece. Sau înmormântarea, cu numeroase hohote de plâns, dar nu puteam să cred că nu voi mai întâlni-o niciodată. Ea ar fi trebuit să existe mereu și eu alături de ea.

Ce era viața mea fără ea, decât un lung șir de privațiuni, căci ea însemna totul. Orice bucurie, orice satisfacție se raporta la ea, căci deasupra lucrurilor plana iubirea ei. Și dăruirea ei.

Mă zvârcoleam fără liniște noaptea, frământat de arșița chinurilor mele, închipuindu-mi că sărut buzele ei fierbinți. Dar dulci și dătătoare de adânci liniști, totodată.

Unde era, să o strâng în brațe, să fac dragoste cu ea?
O iubeam și-mi lipsea.

Și, dintr-o dată, a apărut. Dar nu vie, în carne și oase, ci, la fel ca într-un vis, imaterială, strălucitoare, radiind lumină și iubire. Era ea, trup perfect și dumnezeiesc. O priveam nedumerit, dar îmi zâmbi și mi se adresă:

- Poți să mă atingi, vei avea aceeași senzație de real și o plăcere chiar mai mare decât atingând trupul fizic.

- De ce, cum așa? așa fi vrut să o întreb, dar ea continuă:

- Știu ce te neliniștește; - din ce-s alcătuită acum, dar îți spun doar că toate senzațiile fizice ale plăcerii, desigur, le simțim, mult complicate, căci avem un trup al simțămintelor, ca cel fizic, și, totuși, mult mai profund și nobil. Chiar și trăirile negative, cum ar fi frigul, durerea, le putem suporta până la capăt, căci le percepem de o altă factură decât cele terestre. Și tocmai de aceea senzația de complementaritate, adică nevoia grabnică de a le alterna cu cele care sunt strict pozitive (cum ar fi astâmpăratul foamei) este și mai justificată, și binevenită). Le simțim la nivel psihic că sunt oarecum negative, deci diferite de cele plăcute, dar, deși le simt așa, le suportăm, precum o face pe pământ, cineva îmbrăcat în blănuri. Cum nu-i pasă că undeva, oamenii îngheață de frig, nu l-a atins niciodată chestia asta, iar el se încălzește și mai tare. Toate plăcerile le trăim prin corpul

nostru, alimentar, printr-o substanță sublimă de culoarea nectarului de piersici, căruia putem să-i conferim practic gustul și voluptatea consumării oricărui element de pe pământ.

Apoi, a dispărut. Mi-a dat dovezi sigure că nu peste mult timp vom fi împreună. Dar așa există. Voi reîntâlni-o. Cu condiția ca totul să nu fie doar o plăsmuire a minții mele.

20

Statuie sfărâmată

Ploua. Mai aveam aproape o oră până la plecarea autobuzului. Ce era să fac? Am dat o raită prin Parcul Central al orașului – de fapt, era așezat la marginea municipiului, dar faptul că era cel mai mare și unicul, ca parc propriu-zis, m-a făcut să-l denumesc așa.

Grupul statuar, ridicat în cinstea Eroului Necunoscut, sta trist și abătut în ploaie. De fapt, marmora, simțire rece, n-ar fi trebuit să simtă asta, dar apa, care se prelingea pe roca învechită, precum și umezeala care pătrunse ici-acolo, fiind mai puțin durabilă, umedă până la „încheieturi”, precum și constatarea valabilă pentru o ființă vie -, îi dădea acest aspect.

Totul era un arc de cerc, urcând, o frântură dintr-un imens ciclu alegoric, înfățișat pe stânca rece, lipsită de viață. De la femeia maternă și grijulie, ținându-și pruncul în brațe și până la Ostașul Necunoscut - în capătul celălalt al arcului de cerc, crescut mult, dimensional, în capătul celălalt al monumentului, care privea cu hotărâre înainte -, înfățișa evoluția omului, de la copil la soldat. De la ființă vie și până la un simplu număr,

într-o mulțime (co)ordonată, gata să moară oricând la o simplă declanșare de glonț.

Ce mă făcuse să mă îndrept spre statuie? Îmi trecuse fulgerător prin minte, la intrarea în parc, datorită stării mele sufletești foarte grele de atunci și peisajului dezolant – ploaie cu zăpadă, noroi și indispoziție -, următorul gând:

- Doamne, cât de ușor te poate trimite cineva la moarte, să mori la o simplă apăsare de trăgaci, fără să te întrebe câte femei ai iubit, ori ce ai primit pe merit în acea țară, pentru care tocmai ești trimis să mori?

Femeia, la capătul Arcului de Triumf, stătea matern și liniștită, cu copilul în brațe, pe marginea soclului, de fapt. Copilul era în poală. Avea picioare puternice și frumos arcuite, cu un aer nematern, parcă de aceea a trebuit să o visez altfel.

Era o atmosferă de după-amiază, întunecată, inertă, femeia tocmai se așezase pe soclu, copilul nu era nicăieri, poate că nici nu-l avusese vreodată, pulpele, coapsele și trupul întreg erau mult mai apetisante și dureros de real conturate. Eu, trezindu-mă în fața ei, perfect odihnit și văzând-o astfel, aș fi vrut să fac dragoste cu ea, la nesfârșit. Doamne, coboară jos de pe soclu, îi strigasem: coboară jos, acum e momentul să-ți privesc sânii tari și goi, ori să-ți cuprind în brațe picioarele dureros de tari și bronzate.

Un fulger părea că se stinge în depărtări, peste munți, iar eu clocoteam de energii virile nebănuite – poate că aveam doar acea fantastică vârstă care se repetă la nesfârșit: 20 de ani,

sau poate că, pur și simplu, posedam pentru moment toată acea energie, destul pentru a mă contopi odată pentru totdeauna cu acea dumnezeiască femeie.

- Coboară, îi strigam, chiar dacă ești mai înaltă decât mine, vreau să te posed așa, te iubesc, mă doare existența copșelor tale departe de mine!

Fără să mai strig a doua oară, se desprinsese de stâncă rece și veni spre mine. Iată, nu mai era nimic în spatele și în stânga ei, nici măcar soclul nedeslușit ce părea să fie la început -, ci doar o stâncă în spate, din care se desprinsese. Vrea să-mi ofere trupul ei dumnezeiesc de senzual. Puteam să fac dragoste cu ea. Atmosfera era prielnică. Mai mult, în jur, la câțiva pași, uitându-mă întâmplător, zării un steag – poate și pentru că pe arc era inițial un grup de oameni ducând un astfel de steag în mână. Steagul acelui blestemat partid care îngrădise libertatea, având lancia ruptă.

Mai încolo, la stânga și la dreapta, zării brusc alte câteva lănci și steaguri rupte, dispuse haotic, ca și după o uriașă manifestație de protest împotriva regimului, sau ca și după o altercație între două grupări politice. Oricum, acum era liniște. Puteam să o am pe iubita mea în tihnă, pe aceste flamuri rupte ale odiosului partid totalitar.

Doamne, ce dulce-i femeia! Ce dulci îi sunt buzele, trupul și iubirea! Mă voi bucura de ea pentru totdeauna!

Dar un vânt de primăvară adie ușor, atingându-mi fruntea. Sunt într-o altă ipostază. Liniștit, dar închistat în mine însumi. Ridic fruntea. Nu era un vânt de primăvară, ci o mulțime de steaguri negre, în bernă, un mănunchi stufos chiar atingându-mi creștetul. Ce să fie asta? Rămase întâmplător, de

cândva? Dar nu mă dumiresc bine – situația apare fără ieșire -, când, un hohot batjocoritor de râs, din înaltul cerului, ca un tunet, îmi dă de înțeles că nu s-a sfârșit sistemul, iar în fața mea se deschide, brusc, un imens bulevard. De fapt, părea o foarte largă alee, celălalt capăt se pierdea undeva, în depărtare; poate că nici nu-l avea, pavoazată cu pietre frumoase, regulate, iar de ambele părți, la înălțimea caselor, steaguri nenumărate, puțin înclinate, unul lângă celălalt, se pierdeau și ele în zare.

Posibil și larg deschis drum spre totalitarism al tuturor dictatorilor!

Unde mai eram eu, muritor de rând?

21

Dictatura și sfârșitul ei

Am fost un dictator crud. Am înființat numeroase lagăre de exterminare. Am ucis - în mod indirect, desigur – dar tot la ordinele mele, milioane de oameni.

Dar, dincolo de teroarea sistemului pe care l-am instaurat, un fapt deosebit, pe care nici o minte umană nu l-ar fi putut inventa, nicidecum să-l fi acceptat – a fost faptul că am aplicat un sistem deosebit de dur și barbar ȝiganilor.

Iar eu – și de aceea spun că mă deosebesc de ceilalți dictatori -, asistam cu sânge rece la chinuirea și execuția lor. Altceineva nu ar fi putut privi, dar eu îi uram atât de mult, încât o făceam cu plăcere, oricât de mari ar fi fost grozăviile pe care le voi descrie mai jos.

Am nutrit o ură atât de înverșunată față de ei, încât îi ardeam de vii și asistam, curios și indiferent ca sentimente, la aceasta – cum răcneau, când începeau să sfârâie și să se transforme în torțe vii. De asemenea, atunci când îi băgam într-un bazin cu apă caldă, iar pe țevile subterane dădeam drumul la apă fierbinte, până li se desprindea carnea de trup, mutilân-

du-i groaznic. Răcnetele lor erau înfricoșătoare, dar rămâneam nepăsător la ele.

Călăii mei îi băteau până la sânge, se transformară într-o masă de carne vie, însângerată, din care, încet – încet, se scurgea toată viața. Toate astea fără să clipesc măcar o dată din ochi, mă răzbunam pentru criminalitatea și răutatea ȝiganilor de-a lungul istoriei, pentru că ei n-au dat niciodată dovadă de sentimente umane și nu s-au integrat în vreo civilizație.

E cald, e o după amiază cu aer călduș, de primăvară, iar eu, din camera de zi a locuinței mele, privesc departe. Privesc până departe în zare, în dulcea înserare care se apropie, căci locuința prezidențială îmi este așezată pe o colină. Privesc și mă gândesc că, într-o astfel de după-amiază, Darwin a scris „Originea speciilor”, sau poate i s-a pus să-i fie citite pasaje întregi din Biblie, spre sfârșitul vieții. Nu știu care din aceste două lucruri, precis.

Dar, prin soarele blând de duminică, care pătrunde în camera mea, tresar speriat, deoarece în locul servitorilor, în încăpere sunt doi străini, au pătruns oarecum acolo sau prezența lor fiind atât de firească, se părea că existau lângă mine dintotdeauna. Un bărbat și o femeie, dar țigani. Părea că urmează să mai sosească și alții.

Ce înseamnă asta pentru mine și dictatură, dar pentru mine, mai ales, dacă etnia lor a ajuns până aici, la Palatul meu, în camera mea, chiar, împresurându-mă?

22

Steag totalitar

Era o tribună lungă, de culoare închisă, cu oameni îmbrăcați modest, în acea după-amiază înăbușitoare. Eram la dreapta șirului de conducători. Mă simt chemat și întorc capul înspre spatele tribunei. Câțiva asistenți de acolo îmi certifică faptul că criza economică va mai dura mult și bine. Așa-i că va mai dura? - spun eu, dându-le dreptate și, drept răspuns, mă întorc din nou în poziția inițială, cu fața spre piață.

Mă găsesc, acum, undeva, înspre stânga tribunei, mai bine-zis primul din mijloc spre stânga. Ridic mâna sus și exclam: - Jurăm, jurăm că întreaga țară e național-socialistă! Acest sentiment și convingerea propriei puteri îmi dau o senzație de nedescris. O beție și o exaltare absolute. Și, într-adevăr, din extrema cealaltă, îndepărtată, a pieții, coloane negre de manifestanți sosesc într-una. Sosesc sub formă de grupuri dispuse în pătrat, grupele din față ajung acum dincoace de mijlocul pieței, încât pot să le zăresc steagurile. Gri-închis, având desenată o cruce, cu aripi inegale, roșii și albe, trasate peste întreg steagul.

Exaltarea continuă, iar eu exclam:

- Și armata e cu noi! Într-adevăr, în partea din față a platoului, până aproape de tribună, nenumărați militari, cu vestoanele descheiate, ne ovaționează. Ce era ciudat, era faptul că eu, deși făceam parte din aceeași mișcare totalitară, fiind, poate, chiar conducătorul ei, nu știam, totuși, ce steag are. Care era, deci, steagul mișcării noastre, mă gândeam nelămurit (chiar conducătorul ei) nu știam, totuși, ce steag are.

Care era, deci, steagul mișcării noastre?, mă gândesc nedumerit, aruncându-mi privirea spre partea dreaptă a pieții, în fund. Acolo apar, în pocnet de petarde, ridicate din mulțime, brusc, steaguri verzi. De un verde spălăcit, dreptunghiulare, rigide, din lemn – niște panouri, de fapt. În mijloc aveau buchete de trandafiri verzi sau ghirlande din crenguțe de brad dispuse sub formă de boboci, de un verde-închis. Care, la un loc, formau un trandafir imens.

Acesta era, de fapt, steagul mișcării. Era simplu. Oare chiar atât de simplu să fie steagul unei mișcări totalitare? – mă întrebam eu.

23

Stadion alunecos

Pentru a ajunge în cazarma în care mi-am satisfăcut stagiul militar, trebuie să trec o porțiune lată de verdeață, pe poarta din dos, un fel de barieră ridicată la sosirea mea.

Dincolo de fâșia de iarbă, însă, e un teren de fotbal, de beton, marcat cu dungi albe. E seară, iar când ajung la el observ, spre surprinderea mea, că sub el și, undeva în față, e un alt teren, de pământ bătătorit, pe care se aflau oameni. Sunt cenușii, mici, anonimi și fugeau în toate direcțiile.

Încerc să merg înapoi, căci nu mi-ar plăcea să cad pe terenul de jos, căci am două motive: să nu mă zdrobesc căzând și să nu fiu – dacă la cădere aș scăpa prin minune – să nu fiu, așadar, strivit de oamenii de acolo. Când mă întorc înapoi, undeva, înspre dreapta stadionului, cum venisem, văd în fața mea, la marginea terenului, așadar, un zid imens de beton. Se înserează rapid, iar peretele e un obstacol. Văd cu mirare că pământul e alunecos, din lut ud și are nenumărate canale, rotunde, ca și cum viermi uriași ar fi trecut pe acolo. Aceste șanțuri duc până sub zid.

Cine știe dacă voi putea scăpa de acolo?

24

Sex și sânge

Pe o platformă care se deplasa cu foarte mare viteză, mă aflam împreună cu fosta mea iubită, unica femeie cu ochi albaștri pe care am iubit-o vreodată.

Încercam și puteam s-o dezbrac, să văd părțile albe și destul de tari, spre satisfacția mea.

Dintr-o dată, corpul ei se transformă într-un trup carbonizat, cafeniu-închis, de dimensiuni reduse, la fel ca un miel rămas în cuptor prea mult timp. E tot ce mai rămăsese din ea.

Puteam să o arunc pe geam, în lumina care devenea din ce în ce mai deschisă. N-ar fi fost un gest criminal. Nu mai aveam nevoie de ea.

25

Biserici și munți

Mă trezesc brusc, în centrul unei localități montane, Firiza. O vale naturală forma o pâlnie imensă, prelungă.

M-am deșteptat dintr-un vis, într-o după-amiază dulce de primăvară. Mă nedumerește și intrigă faptul că, în soarele dulce și galben din acest anotimp al topirii zăpezii, nenumărate biserici se găseau în jur, pe cele două coline. Biserici de forme neregulate, cu pereții acoperiți și tencuială căzută. Aveau o culoare aproximativ galbenă. Formele diferite, căci unele erau mai mari, iar altele mai mici, mă făceau să cred că provin din epoci diferite. De ce atâtea biserici într-un centru relativ restrâns de comună?

Sunt dincolo de centrul civic al comunei, pe un platou cu iarbă înnegrită de vânt. În zare se văd munți, un sentiment extraordinar de satisfacție mă cuprinde când, în sfârșit, muntele meu, muntele copilăriei mele, e cel original, un albastru-închis, îndepărtat, iar muntele Igniș e cel mai apropiat, imens, dar nu e valabil, căci i se văd distinct pădurile și nu-i nici măcar în dublu exemplar, cum visasem într-o noapte, după o împușcare masivă de minereu, când, după ridicarea norilor de praf, îl văzusem (în) dublu (exemplar).

26

Furtună tardivă

Urc o dungă de deal fără vegetație, cu iarba arsă de soare, pentru a ajuta înainte de venirea ploii la strânsul fânului. În dreapta mea, dincolo de gardul de sârmă, e un câmp ars, pe care trebuie să fie iarbă uscată. Undeva, în fund - și iau brusc cunoștință de asta – aprob, oarecum, în mod inteligent faptul că acolo e fânul, numeroase clăi gata făcute, cu fân negru, învechit de ploi, se găsesc una lângă alta, într-un Țarc. Cum să le fi adunat mai bine sau să le fi pus una peste cealaltă?

Dar atenția îmi este atrasă de voci și strigăte care se auzeau tot în dreapta, dar undeva în spatele meu. Aici oamenii se chinuiau, cu furci neobișnuit de mari, din lemn, având câte trei Țepi fiecare, să ridice pale imense de fân.

Înspre Nord, ridicând întâmplător privirea spre cer și înspre – acolo, cerul s-a înnorat îngrozitor. Un albastru profund, înfricoșător. Va veni o furtună, puteam să conchid atunci, dar mă înspăimânta aspectul întunecat al norilor, pur și simplu.

Mă găsesc pe aceeași muchie de deal, dar mult mai la vale, pe unde venisem. De cealaltă parte a versantului, unde e

o depresiune destul de largă, cu iarba arsă de soare, furtuna a și ajuns. Acum, norii formează un zid care înaintează. Dar, la această formă verticală, în timp ce peretele înaintează, e ciudat faptul că din partea din fața zidului de nori, se aude un zgomot cadențat, ca un răpăit de mitralieră, și văd dungi roz și violet deschis, înspre pământ, în timp ce cad primii stropi foarte mari.

27

Auz muzical

Nu avea auz muzical. Oricâte strădanii ar fi făcut în acest sens, rămânea tot afon.

În rest, era normal, cu chipul, trupul și gândirea asemenea celorlalți muritori. Da, poate chiar mai incisiv, ca gândire, uneori.

Se străduia degeaba, așadar, de multe ori, să cânte, pentru că nu avea imprimată nici o melodie – sau avea, dar unele foarte simple, în creier.

Și câte bucurii ale tinereții nu pierduse astfel! Baluri, nunți, distracții, care ar fi putut să fie tot atâtea prilejuri de acostare a unor femei splendide!

Putea să creadă în zei. Să se roage și să considere că, la împlinirea unei anumite vârste, își va căpăta auzul muzical atât de profund dorit - dar degeaba -, în natură nu exista decât un rece ciclu biologic – nu și un Dumnezeu înțeleghător. Sau, dacă exista, ce-l interesau pe acesta necazurile oamenilor?

Se pregătea să moară. Avea certitudinea, printre suferințe, că acum, măcar acum, îl va primi, să se bucure, să vadă și el cum e atunci când reții și reproduci întocmai o melodie.

Făcu o sforțare, conștient fiind încă, să cânte, dar nu se auzi decât un horcăit, un hârâit simplu de sunete înlănțuite, fără rost, dizgrațioase.

Atât a fost tot.

28

Cameră refuzată

Unul dintre prietenii mei, un poet trubadur care rătăce, modest și taciturn, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă, prin munții Maramureșului, îmi ceru într-o seară găzduire.

Clădirea în care locuiam era veche, din timpul Imperiului, cu mormane de cărămizi prăfuite căzute pe jos, de jur-împrejur. Aveam vise stranii legate de această clădire. Dar aici îmi duceam existența. L-am refuzat.

Când noaptea, la întoarcerea în clădire, încerc să deschid ușa, pur și simplu un obiect nevăzut îmi stă în cale. Mișcarea ușii este blocată brusc. Văd că între ușă și pat e un corp uman. Un cadavru rigid, negru, cred eu. Poetul modest îmbrăcat e jos, direct pe dușumea. Mă privește cu ochi ficși, are cârje în ambele mâini, din care una e mai lungă, ca la invalizii totali.

Nu e nici mort și nici rigid, căci după ce-mi iau țigara cu dungă aurită de pe masa învecinată, de lângă ușă, o improvizație, de fapt, până să mă întorc spre el, să-l apuc de cârje, în dorința de a-l evacua, se mișcă brusc și strigă din răspuțeri, sacadat: Hoții! Hoții!

Îl las înspăimântat, și deodată văd că îndrăzneala lui a fost mare, o impertinență, chiar, căci e așezat pe marginea patului, peste pătura verde, cea pe care nu o aveam de mult în posesie, practic. Încerc să-l trag jos, dar dintr-o dată îl zăresc iarăși sub pat, într-o fulgerătoare și logică succesiune de imagini, înfășurat în pătură, de data asta.

Trăgându-l de sub pat, pentru a-l elimina, riscam să pierd și pătura împreună cu el.

29

Moarte fulgerătoare

Când, nevoit să-mi vând unicul aparat electronic din casă – un casetofon argintiu, frumos -, vecina mea îmi face, disprețuitor, reproșuri.

O zăresc, într-o dimineață mohorâtă, când e liniște profundă, înainte de revărsatul zorilor, ieșind din camera mea.

Eu cobor scările. Bărbatul ei, în costum de baie transparent, foarte tânăr, urcă aceleași scări. Cu o lumină veselă, jucându-i în ochi, mă întreabă:

- Ești în concediu? - și zâmbește, parcă ar ști răspunsul, sau s-ar bucura el de asta. Eu sunt mirat și înveselit de faptul că aparatul sexual îi lipsea, ca la cosmonauți, dar nu mai apuc să zic nimic, căci, dintr-o dată, cade pe spate, până la capătul scărilor. Cade brusc și, lovindu-se cu ceafa de beton, văd uimit că începe să moară. Da, moare, iar în acel moment, fantastic e faptul că, murind, devine copil.

Eu am o temere: că cei din jur – câțiva copii erau pe scări - și jos, ar fi putut auzi că întrebarea îmi fusese adresată mie și că poate eu eram cel care ar fi cauzat căderea, decesul.

Dincolo de faptul că nu am apucat să răspund la întrebare, am încercat să trec neobservat. Nimeni nu trebuie să știe că întrebarea îmi fusese adresată mie.

Brusc, ca o obligație, poate, îi sar repede în ajutor, să-i fac respirație artificială, flexându-i mâinile, adică apropiindu-le și îndepărtându-i-le de trup.

Dar cum devenea copil, murind?

Trupul îi devenise, brusc, subțire, de un albastru deschis, dar nu prea spălăcit, cu mâini de asemenea subțiri. La fel cum ai desena un copil, cu brațe ca două benzi alb-albastrii. Ochii erau de un albastru extrem de senin, dar fiști. Trăia, așadar, dar în sens invers, acea fantastică transformare a vieții și a morții, numită existență.

Întreaga tensiune a întâmplării plutește în aer, căci, se pare că cel care se pregătea să moară își răspândește în aer personalitatea în scădere, de copil. Eu îl freționez, dar cineva spune de pe margine: moare. Și, într-adevăr, nici nu mișcă.

La câteva mișcări de brațe pe care i le fac, începe să-iasă aer din piept, ca și cum l-ar expira, și dintr-o dată corpul, din albastru-deschis îi devine cărămiziu, un maro spălăcit, dar nu peste tot, ca și cum ar reveni, fulgerător, la viață.

Dar, deși eu continui să-l ajut, corpul îi e iarăși albastru. De data aceasta, el, copilul care era, spune un cuvânt: mor, fiind ferm hotărât să facă asta și nu se mai mișcă de pe loc. Chiar moare, la urma – urmei.

30

Navă extraterestră

Eram la marginea proprietății mele rurale – una dintre proprietăți, de fapt -, pe care o foloseam în loc de culcuș, un teren cu iarba verde-negruie, tunsă scurt, într-un început de toamnă rece.

Culcat la marginea aceluia pământ, se face brusc noapte, nici nu mai știu dacă sunt chiar acolo, e un semi-întuneric prevestitor de ceva deosebit, groaznic.

Pe cer, deasupra mea, apare brusc un nor, imens, aproximativ triunghiular, cu o formă curioasă, căci în partea din față era alcătuit din rotocoale mari, iar în partea din spate era compact. Totul devine stresant, în acea atmosferă, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva, practic, iar norul se îndepărtează de mine.

Îl zăresc brusc, deasupra terenului din jur, își mai păstrează culoarea roz, un roz dulce, cum îl văzusem la început, dar nu e un nor, văd asta uimit, ci un uriaș elicopter, o navă imensă, care apare din nor despuiată, din ce în ce mai distinctă, cu aceeași culoare roz. E ca și cum o statuie apare din materialul brut al cioplitorului, iar învelișul de prisos rămâne în jur. Poate

e o navă extraterestră, mă gândii eu, și brusc, în acel tumult de imagini și trăiri succesive, realizez că are intenții agresive, deoarece eu știu precis că, oricum, urmează să cadă, și ea știe asta, așa că se decide ca, înainte de cădere, să distrugă măcar un bloc, și atunci văd mai bine că terenul e ocupat – împreună cu culoarea cafenie, cafeniu spre galben, care plutește în jur – de un cartier de blocuri care se văd în depărtare, clădiri cu forme și dimensiuni neregulate, inegale, sub nava care face atâta zgomot.

Sunt speriat de asemenea intenție, simt efectul și nuanța spaimei, văzând totodată cum nava lovește cel mai înalt din blocurile din grup care se surpă imediat. Asta într-un huruit înfricoșător, care îmi accentuează frica.

Apoi, dintr-o dată, nava e asemenea unei păsări mari, cumiști, căci e așezată la sol, pare o uriașă balenă, având botul aproape rotund, pe care îl zăresc în fața mea, mai mare decât restul corpului. E o pasăre liniștită, dar inteligentă și rea, deoarece parcă mă spionează pe mine și urmează să mai facă un ultim salt, poate spre dreapta ei, unde piața, care are o formă aproximativ romboidală, e mai îngustă, sau înspre stânga, unde e teren liber mai mult.

Încotro să fac eu saltul, pentru ca nava să nu mă strivească, aruncându-se peste mine? Eu, indecis fiind, mă hotărâsc, până la urmă să, sar înspre stânga navei și dreapta mea. Nava mai face un ultim salt, în cealaltă parte. Sunt salvat.

31

Atmosferă albastră

În fața bisericii din satul meu natal, într-o atmosferă densă, tensionată, e așezată, într-un sicriu, nebuna satului.

Apar, din partea opusă bisericii, în curtea largă. Și iau, brusc, cunoștință cu acea atmosferă sticloasă, glacială și albastră. Iau cunoștință cu ambele ciudățenii deodată, racla și atmosfera, atât doar că de raclă mă apropiu. O spaimă persistă în văzduh și în inima mea când, brusc, ajung la sicriu. Totul e albastru, chiar și aerul, inclusiv racla de sticlă. E o atmosferă groaznică, ciudată, prevestitoare de cine știe ce întâmplări extraordinare. Biserica e dincolo de raclă, dar de abia pot să o zăresc - și nici nu mă interesează. Căci e înaltă, fără geamuri și picturi, doar pereți de-un albastru înfricoșător, pe care se părea că vopseaua curge.

Chiar dacă peste râu e o lumină normală, liniștită, de dimineată, iar casele de acolo sunt din cărămidă roșie, cu multe bucăți de metal în curți, mărunțișuri, de fapt, ca și cum satul ar fi fost foarte mare și bogat, nu acolo e scăparea mea, deși ajung pe malul acela, dincolo de case, trecând o punte îngustă, care se legăna peste apa adâncă.

Nu este salvarea mea, deși spre Nord-Est zăresc o iarbă verde și densă, care-mi să un sentiment de liniște, unduindu-se în bătaia unui vânt lin, îmbietor, deoarece până acolo sunt șanțuri adânci, galbene, ale torentelor venite cine știe de unde, dinspre dealurile din jur. Pâraiele, care sunt destul de dese, au toate maluri foarte înalte, aluvionare, din argilă mărunță, deschisă la culoare, dar instabilă, în care te poți lesne împotmoli.

Nu mă simt în siguranță cu toată lumina galbenă și liniștitoare din jur.

32
Incest

Maică-mea vitregă – care semăna atât de bine cu cea adevărată, încât putea fi chiar ea – mă tot îndemna să-l ucid pe tatăl meu, pentru a rămâne cu ea.

O doream și eu nespus de mult, deoarece era tânără, corpul îi era splendid, cu șolduri rotunde, fese bombate, carnea era albă, de un alb-roz, însă foarte atrăgătoare, într-un cuvânt era frumoasă. Cum să nu o fi iubit?

Indiferent că stăteam în casa mare, cu pereții albi, spațioasă, sau în reședința de vară, un fel de colibă din scânduri negre, putrezite pe alocuri, se repeta aceeași scenă: tatăl meu întorcându-se acasă târziu, beat, modest îmbrăcat, cu fața gălbuie, ca la popoarele asiatice, slab, deloc atrăgător. Rămânea orizontal mult timp, culcat direct pe podele.

Dar, cum, mă gândii eu? Păi, îmi răspundea maică-mea vitregă, să încâlcești în așa fel acțiunea, încât bănuiala să cadă pe zeci de persoane. Se gândea, desigur, la un alibi, căci acțiunea de lichidare ar fi constat în otrăvire.

Fac dragoste cu mama mea vitregă. E extraordinar de frumoasă la trup, acele fese musculoase și fine, totodată, cum

sta aplecată. Nici nu apuc decât să-mi apropiu buzele de dosul ei, când la vederea acestui corp, dintr-o dată mă simt invadat de valul de căldură care însoțește plăcerea supremă. O iubeam.

Doamne, ce mare a crescut porumbul! Sunt la marginea unei holde de porumb. Porumbul a crescut, e verde, de un verde profund, și eu mă adăpostesc dincolo de lan. De fapt, în unghiul drept al unui râuleț, care acum a ieșit din albie, curgând cu șuvoaie subțiri, galbene, peste întreg acel teren din interiorul curbei. Mai e un lan, dar cu fire mici, rare, în partea extremă a unghiului. Dincolo, înspre partea de unde venisem, e bucata cu porumbul mare, verde. Dar, în ciuda adăpostului, aud hărmălaie și voci care ajung până la mine. Dincolo de porumb – văd asta distinct, pe o câmpie -, vin cei care mă vor aresta. Câțiva oameni, plus polițiștii, împreună cu maică-mea vitregă. Așadar, și ea ia parte la acțiunea și bucuria lor.

Faptul că eu mi-am ucis tatăl e atât de notoriu, încât nu mă miră că au aflat atât de repede. Vestea parcă plutește în aer, peste tot, înveselind, oarecum, atmosfera.

Mă arestează, luându-mă fin și tacit de ambele mâini și se întorc să treacă din nou câmpia, ducându-mă cu ei. Sunt de acord cu gestul lor, știu că mă așteaptă o pedeapsă grea, m-aș mulțumi cu închisoare pe viață, dar nu am timp să mă gândesc la asta, deoarece frica îmi este totuși mare, dominându-mi gândirea, acționarea de moment și, în plus, *acum* trebuie să merg cu ei*.

* Cei care urmau să mă ridice făceau parte dintr-o grupare totalitară. Condiția era ca, politic, să trec de partea lor. Mi s-ar fi iertat astfel infracțiunea civilă, civică, dacă ideologic – mult mai important, deci, aș fi trecut de partea lor, devenind un altul (n.m.).

33

Crima neterminată

În locuința mea de la țară, neterminată, cu pereți albi, s-a petrecut ceva îngrozitor. În încăperea din stânga, jos, pe podea, sunt două corpuri nemișcate. Doi oameni tineri, cu cămăși albe, descheiate, cu pieptul păros, arămiu, având fețe rigide, cu ochi incremeniți și bărbii prelungi. Pe barbă și piept erau mânjiți cu sânge închegat, o suprafață stacojie. Semănau cu locuitorii Palestinei antice.

E o liniște totală, firească, dar eu știu, animat de tensiunea care plutea aici, ca rezultat al crimei, că ucigașul trebuie să fie prin apropiere, deși nu se arăta.

Am dreptate, oarecum, căci în vestibul, după ce ies, adică realizez că sunt brusc în fața casei, e lume multă – și pe afară, ca și cum s-ar pregăti de o înmormântare.

E întuneric, de fapt e noapte, dar lumina galbenă de la niște surse anemice de iluminat se amestecă cu întunericul nopții. Criminalul e undeva pe afară – și simt asta, mai ales că, brusc, un obiect azvârlit spre mine – un fel de bumerang – aproape mă lovește.

Mă găsesc în camera dinspre răsărit a clădirii, sunt neliniștit, căci criminalul ar putea veni din nou în casă. Mă uit prin geamul spart al ușii și văd ușa din lemn de la intrare, care ar putea ceda dacă cineva ar intra. Dar poate că ucigașul e deja în clădire, în cealaltă încăpere. Trebuia să am curajul să merg eu înspre el. Ceea ce și fac și, deschizând ușa celeilalte odăi, fiind blocată cu haltera adolescenței mele, pusă în picioare, niște roți de vagoneti pe o bară, care cedează. Mă trezesc în acea cameră. Bunicii mei sunt de față, pe un pat. În stânga camerei, chiar lângă mijloc, pe un pat improvizat din scânduri galbene și paie, se află culcat, într-un colț, criminalul. Din ochi, foarte inteligent, m-ar fi întrebat cine-i făptașul, dar îi răspund brusc, acuzator, înainte ca el să poată să schițeze măcar o mișcare:

- Tu ești ucigașul!

În acel moment, dau să-l ridic de mână și văd că, speriat, la auzul acuzației, încărunțește brusc, căci îi văd firele de păr alb printre părul său blond.

34

Întrebare

Eram în fața cantinei de la Mina X..., când un zdrahon trecu pe lângă mine, având picioare răsucite, un mers ciudat, și era dezbrăcat de la brâu în sus. Dincolo de el, cu fața înspre mine, administratorul striga ceva. Nu am distins ce, și nici dacă vorbele îmi erau adresate mie.

Mă găsesc în fața intrării în cantină, pe platou. Sunt foarte tânăr, am o haină albă pe mine, iar din frunte îmi curg șiroaie de sânge. Cum m-am izbit cu capul de bordură, îmi trecu prin minte, deși nu știam să fi făcut una ca asta. După acest gând, mă sprijin cu fruntea de zidul de beton care ține dealul natural din dreapta parcării.

Sunt trist și, Doamne, cât aș vrea ca o anumită persoană să mă vadă acum! Dorința mi se îndeplinește și, întorcând instinctiv capul înspre dreapta, ea, frumoasa mea, era acolo. Cu o voce deosebit de dulce mă întreabă:

- Dorian, ce ai pățit?

O satisfacție imensă mă cuprinde, căci știu că ea mă iubește. O privesc dar, uimit, văd că în partea de sus a obra-

jilor și-n jurul ochilor, pătrățele mărunte și adânci îi brăzdează, brusc, chipul. Îmi apare - nu cum ar trebui să fie, cu fața albă, imaculată, ci îmbătrânită subit. Îmi spune mai departe (ca o consolare, poate):

- I-ai explicat asta bărbatului meu, atunci când aveai o carte mare în mâna stângă, pe genunchi.

Iar eu mă și văd în postura aceea, cu cartea mare, albastră, în mână. Dar ce-i explicasem, oare, bărbatului ei?

35

Scufundare

- Poveste neterminată -

Ultimul dintre blocurile care se mai găseau pe un teren pietros, cu șanțuri pline de nămol și apă alterată, oferea foarte puțină atracție. Era tot ce mai rămăsese din blocurile de cazarmă, edificate de socialism, confort IV. La asta poate contribuisese și delăsarea oamenilor.

Oricum, nu mă interesa asta, atât doar că vedeam că e unicul de pe acel teren pietros. Ocolesc băltoacele, pentru a ajunge mai încolo, pe un teren de fotbal fără porți, cu iarbă abundentă. Era ca într-o seară sau dimineață de vară, după ploaie, când se pregătea să se întunece sau să se ivească zorile. Aici e mai bine și chiar mă pregătesc să fac câteva ture de teren. Mă trezesc antrenându-mă în toată puterea cuvântului, alergând pe acel teren de verdeață.

Uneori, decizia e așa de bruscă și firească, că trec de la o faptă la alta foarte repede, nici n-ar trebui să mai spun „m-am decis să”, „m-am hotărât să fac următoarele”, etc.

Cineva de pe marginea terenului vrea să-mi ofere flori, dar trebuie să plec, deoarece am presimțirea că acest teren cu iarba atât de frumoasă (să fi fost chiar această iarbă un semn?!), se va scufunda.

Înspre Răsărit, însă, e salvarea mea. O apă imensă, întunecată, clipocind des, formată din valuri mărunte, ca niște scobituri într-un teren nămolos. Pot să înot, deoarece apa e sărată și nu mă voi duce la fund. Mă trezesc înotând pe spate, înspre Est. Deasupra e o boltă imensă, întunecată, de verdeață sau granit, nu puteam să o văd distinct, se întunecase brusc. Ajung la un fel de amfiteatru părăsit, cu trepte tocite și luncose, pe care șiroia apa. Unul dintre foștii mei colegi de liceu mă aștepta. Mă așez pe trepte, iar el îmi spune:

- Și acum să-ți spun povestea celor doi sergenți-majori.
- Care? Naziști sau comuniști?, aș fi adăugat eu.

36

Cazarmă sfărâmată

Era în față, undeva în stânga pe drumul de mers, clădirea în care se afla iubita mea. E o clădire albă, cu tencuiala puțin ștersă. Fac ocolul clădirii, pentru că o terasă, legată direct de dealul din spatele clădirii, îmi va asigura legătura cu nivelul de sus al cazarmii, unde bănuiesc că se află și ea.

Când ajung în spatele imobilului, în partea de dincolo, cum venisem, văd câțiva oameni care, pe ultimul nivel, se agită. Părea că se uită peste drum, dincolo, unde ar mai fi fost o clădire. Când să iau contact cu ei, clădirea fiind scundă și neagră acum, în jur fiind o atmosferă favorabilă mie, sunt huiduit și fluierat din spate. Întorcându-mă nedumerit, văd că panta dealului, care nu era nici ea cine știe cât de înaltă, forma un fel de tribună naturală, unde se găseau o mulțime de oameni.

Mă integrez brusc în mulțimea aceea – mai bine-zis mă trezesc (brusc) undeva, în mijlocul ei și înspre vârful dealului, când, cu toate astea, sunt agresat de un individ negricios, gros, rigid. Îl apuc de câteva ori consecutiv de trupu-i mătăhălos și-l trântesc de pământ - așa cum aș fi făcut arte marțiale -, spre bucuria celor prezenți.

După aceea, din nou, mulțimea a dispărut, brusc. Adică eu mă trezesc iar la marginea cea mai îndepărtată a clădirii, înspre Est. Clădirea seamănă acum cu un fel de atelier de tâmplărie, pe jos e noroi și rumeguș, iar eu trebuie să-mi găsesc iubita. Știu că sunt mai multe încăperi, cel puțin trei, și intru în prima. Aici sunt trei femei, într-adevăr, dar, deși seamănă cu iubita mea, având chiar și părul tăiat scurt, roșu, asemănarea e vagă. Nici una nu e ea.

Înspre direcția de unde am venit, mai sunt câteva încăperi. Va trebui să o caut și acolo. Poate o voi găsi.

37

Țiganul și picioarele sale

Unul dintre bolizii cartierului, țiganul N..., fusese de două ori arestat, prima dată pentru furt, iar a doua oară pentru trafic de mercur. Banii îl scăpaseră, la cea de-a doua condamnare, plus că nu-și terminase nici „coada” rămasă de la prima pedeapsă, cea din timpul dictaturii. Banii îl făcuseră, de asemenea, arogant, încât devenise de nerecunoscut, privind lumea de sus. Dar poate că mai există justiție divină, pe undeva, căci de cea terestră nu poate fi vorba. A fost paralizat, devenind și mut, plus tromboză la picior. Dumnezeu nu bate numai cu bota, (sau bâta), cum zice un aforism popular.

*

Și acum, iată ce am visat...

Aveam dormitorul într-o încăpere lungă, din sticlă, cu geamuri alburii, lăptoase. Patul meu se afla undeva, la mijloc. Când să ajung acolo, dau peste vreo doi țigani, ocupați să ridice ceva de jos, cum ar fi un balot de cârpe, alb - mă gândii eu -, chiar lângă patul meu.

Dar nu era balot, căci, când să trec pe lângă propriul pat, văd că e un trup de om, rigid, cu fața încremenită, mustăcioară subțire și păr ondulat, la fel ca artiștii indieni din melodramele sentimentale. Pare tânăr, nu mai mult de 25 de ani. Are trupul înfășurat în benzi de pansament, albe, uriașe, încât numai capul și o parte din picioare îi sunt afară – ca la accidentații cu arsuri de gradul I. Mortul, căci numai mort poate fi, pare nefiresc de țeapăn și inert, încât cade jos de pe pat și mă mir că nu a realizat că trebuie să stea acolo, să nu cadă. Dar noi, pământenii, cântărim de multe ori totul după logica sau interesele noastre. Mortul nu putea să știe ce trebuie să facă.

Dar, brusc, apare un inconvenient groaznic: trecând pe lângă ei, ȝiganii realizează că eu sunt vinovat că acel om înfășat e mort. Și, atunci, ura le este atât de amenințătoare și atroce, încât, deși nu au rostit încă nimic, sunt sigur că vor face o crimă – să mă omoare pe mine pentru el -, încât, în neclintirea lor (deoarece nu aveau sentimente umane), nu exista îndurare. Iar pe mine mă cuprinde o teamă animalică, un sentiment de vinovăție și înjosire... Trebuie să fug, să scap cu orice preț de acolo.

Mă trezesc pe șosea. E primăvară, călduț, iar de jur-împrejur pământul e negru și e întuneric.

Glasurile următorilor nu ajung până la mine, dar trebuie să mă grăbesc, să nu cad în mâinile lor. Am, așadar, posibilitatea de a mă afunda în pădure – în dreapta e o pădure sau totul e atât de întunecat încât se poate considera un teritoriu împădurit -, și, bineînțeles că ideal ar fi să trec dintr-o dată

culmea din dreapta mea, să-mi piardă urma. Dar nu sunt capabil de un efort atât de mare-așa că o puteam lua de-a lungul colinei, paralel cu șoseaua și, încet-încet, să mă apropii de vârful dealului. Mai mult, în fața și în dreapta șoselei, e o clădire neagră, după care aș fi putut să dispar în întuneric și să mă îndepărtez, înșelând vigilența urmăritorilor. Dar nu fac asta și, în timp ce mi se pare că aud glasuri, încă îndepărtate, o iau în stânga șoselei, unde nu e nimic, iar terenul coboară de la șosea înspre orizont, nu e nici măcar o clădire, să mă adăpostesc câtva timp. Peste câmp fac un ocol, pentru a ajunge din nou pe șosea.

În acest timp, urmăritorii sunt aproape, îi văd distinct și, deși sunt numai niște rudenii îndepărtate ale mortului, și nu cele din dormitor, nu-mi este atât de teamă, poate nu-mi vor face nici un rău, sunt și ei oameni, nu?

38

Festivitate religioasă

Așteptam să se termine slujba religioasă la Biserica din satul meu natal. Nu bănuiam ce amploare va lua această adunare de credincioși, însoțită de o festivitate.

În așteptare, la marginea gardului care înconjoară terenul rezervat bisericii, pălăvrăgeam cu una din cunoștințele mele, fosta amantă a unui prieten. De fapt – deoarece aceasta nu arăta deloc rău și mai și mărturisea că e singură –, mă hotărâsem să-i fac propunerea de a-mi deveni mie însumi amantă. Persoana care o însoțea, tot o femeie, mai în vârstă, îmi dă, tacit, dreptate.

Discutam, așadar, cu voce scăzută, în timp ce – deoarece erau foarte mulți credincioși în fața bisericii și pe aleea întreruptă de trepte, care duce spre gard și de acolo spre râu – se produce o vânzoleală și câțiva preoți, împreună cu niște credincioși, pornesc înainte, pe aleea dinspre biserică. Dar atenția îmi este atrasă de un altul, un credincios bătrân, pleșuv, cu suman și care, mergând înaintea preoților, aproape că atinge pământul cu fruntea, datorită umilinței și servitudinii pe care dorește să le arate.

Grupul de credincioși se desface – mai bine-zis crește mereu – căci, în timp ce se apropie de râu în lanț, rămân mereu

alții în urmă, compact și, cu toate că n-am observat asta, așa ar trebui să fie. Vă voi spune mai târziu de ce.

Se destramă, ținându-se de mână de ambele părți ale râului, trecând peste pod, iar unii în susul râului, lângă pod, intră în apă, un lanț întreg de oameni.

Aproape că mă târăsc, aceștia din urmă, cu ei în apă. Nu că nu aș fi mers – atitudinea de așteptare acceptând și asta – intrarea în apă, dar văd că câțiva s-au întins pe spate, așa îmbrăcați cum erau, în valuri. Ies repede din apă și o iau de-a lungul râului în jos. Mai arunc o privire înspre biserică. De aceea am afirmat mai înainte că, deși mulți credincioși se înșiruiseră de-a lungul drumului, mulți mai rămăseseră și aici. Vechea intrare, o porțiță cu capelă din lemn, era intactă, iar pe niște trepte de lemn - care de data asta porneau de la această porțiță, ca spițele alăturate ale unei roți -, în raport cu cealaltă alee, era plină de credincioși care primeau din potirul unui preot, cuminecătura. Doamne, o fi având cuminecătură pentru toți? – îmi ziceam eu.

Dincolo de râu și în josul podului – era maică-mea, împreună cu doi vecini: un fost coleg de școală, negricios, cu sora sa mai mare. Erau foarte tineri. La fel, bag de seamă că sunt și eu, când trec râul, prin apa scăzută, căci sunt îmbrăcat în cămașă albă. Îmi surâd, întâmpinându-mă, și-mi dau de pe o tavă să gust ceva, jumări de slănină friptă, cred. Condiția e, indiferent dacă gust sau nu, să rămân cu ei până se va sfârși așteptarea. Va mai trece o anumită procesiune, sau cine știe până când.

Dar nu-mi convine. Trec înapoi râul și o pornesc de-a lungul apei, în jos, căci aici nu e nimeni și, odată și odată, undeva, se va sfârși chiar și șirul de oameni de la marginea râului, de pe drumul de dincolo de râu.

Sau, cine știe?

Demonstrație împrăștiată

Mă găseam în Piața din fața Palatului Administrativ, dar fără să observ, de fapt - dacă Palatul era sau nu acolo, Piața avea aceeași formă alungită pe care o știam, cu dale de piatră neregulate pe jos și fără oameni sau copaci.

Dinspre sud se auzi, dintr-o dată, zgomot, hărmălaie, la fel ca atunci când se apropie o mulțime de oameni. Și, într-adevăr, unul după celălalt, se apropiau în fugă mai mulți inși, ca scăpați de la balamuc. De ce, fiindcă formau un aproximativ șir indian, cu distanțe inegale între ei. Plus că nu erau tocmai unul în spatele celuilalt. Aveau ținuta în dezordine, părul vâlvoi și aproape fiecare avea câte un steag în mână. Nu am distins culoarea drapelelor. Păreau că fug de cineva, cu puținele bunuri pe care reușiseră să le salveze: steagurile. Sau că, dimpotrivă, aleargă undeva, să ocupe un punct strategic, să-și asigure o victorie sau, în ultimă instanță, pur și simplu, aleargă după cineva. Deși erau destul de departe de mine, încă nu intraseră în teritoriul propriu-zis al pieții, mă întorc, cu gând să plec de acolo. Înspre mijlocul pieții, din partea opusă – de unde toc-

mai venisem eu -, se apropia o altă coloană de demonstrații. Pașnici, atât că mergeau grăbit, aproape în trap, așa putea spune.

Formau o mulțime omogenă, un paralelogram uman, negru, în mișcare. La unul din colțuri, puțin mai în față, o fată la vreo 25 de ani, cu fața albă și păr negru, scurt, lins, lucios. Ridicând privirile asupra ei, îmi răspunde prompt și voios:

- E vorba de bunica mea!

Era, așadar, o înmormântare veselă.

Conștient, poate, de ce ar rezulta din ciocnirea dintre cele două tabere care, oricum, aveau să se întâlnească nu peste mult timp, încep să trec râul, care nu se afla departe, curgea oarecum paralel cu piața. Dincolo – și aici cred că e vorba de o rupere de timp – sau, cel puțin, așa ar fi fost firesc să fie (și veți vedea de ce), era un teren cu iarbă sărăcăcioasă, bătut de vânturi. Jos era un cadavru, chircit, acoperit cu un lințoliu mățasos, de culoare roșie. Un giulgiu dintr-un steag totalitar, poate. Spun că ar fi trebuit să fie mult mai târziu, deoarece mă gândeam că acest cadavru ar putea fi rezultatul altercațiilor politice din ziua aceea dintre cele două tabere. Astfel că trebuia să ajung acolo, obligatoriu, după ciocnire. Sau, cine știe?

Încerc să trec din nou râul, reușesc și, iată-mă, din nou, chiar în fața Palatului. Dar nu observ dacă e sau nu acolo, căci un gând pune, subit, stăpânire pe mine, fiindcă se înserează de-a binelea acum, văzduhul e destul de închis la culoare, trebuie să plec mai departe. Mă cuprinde o febră a nerăbdării și iuțesc pașii să ies de pe teritoriul Pieții. Dar degeaba. În fața Palatului există ronduri părăsite de flori, iar marginile sunt înclinate, alunecoase, înghețate, iar eu tot alunec, punând piciorul pe ele. Nu pot să înaintez, mă poticnesc, mai și cad. Cine știe când voi reuși să plec de acolo!

40

Revoluție în Rusia 1

Ne găseam – eu și vărul meu, la capătul unei linii ferate, în partea de sus a terasamentului oblic. Încerc autenticitatea câtorva cuțite, găsite în grămezi pe jos. Un grup de adolescenți tocmai pleca. Cuțitele aveau mânere de bronz, roșii și albe, cu oarecari împodobituri, dar unele nu păreau rezistente, mai ales că aveau vârful îndoit.

Pe o altă linie, deasupra acesteia, înspre Nord-Est, oarecum, pe niște suporturi mobili, la fel ca țințele mișcătoare, se găseau trei panouri de lemn vechi, parcă decupate din niște șoproane înalte. Pe ele scria, cu roșu și alb, „Pace și Pământ”. Mi se explică că au fost scrise, au făcut, organic, parte, adică, din Revoluția Comunistă din Rusia. Mă mira faptul că erau scrise în limba mea maternă.

De ce au fost scrise în limba română? - mă gândii eu intrigat.

41

Cădere

Mă deplasam pe o șosea sclipitoare, într-o după-amiază călduță, cu soare strălucind printre nori, tras, pur și simplu, de puterea unui zmeu de carton care, deși nu era mare, ca dimensiuni, mă ducea pe sus. Eram foarte tânăr, un adolescent.

Nu mă mira performanța zmeului, ci senzația de plutire și deplasare a picioarelor deasupra șoselei de asfalt. Încercam o senzație nouă, de amestec a neliniștii cauzate de zbor și a calmului acelei după-amiezi.

Când am avut intuiția că se termină șoseaua, sau poate eram pe o alta, în prelungire, un autobuz din spatele meu mă claxonează. Era o mașină roșie, veche, care cobora cu schimbul de la mina X... Trece pe lângă mine, prin dreapta mea, și acolo unde am spus că nu mai existau curbe, ci doar o porțiune extrem de scurtă, în fața mea, de șosea dreaptă, e o bordură scundă, de beton, printre măracini. Autobuzul o ia în dreapta șoselei, înspre acea bordură și, brusc, se prăbușește. Fulgerător se întoarce cu roțile în sus – tot vertical, atât doar că își schimbă poziția. Roțile i se învârtteau în aer.

Mă uit în partea din față, prin geamurile cu cadre groase, deși mă tem că voi fi acuzat că din cauza mea, ocolindu-mă pe mine, s-a prăbușit autobuzul, în caz că ar mai veni și alte mașini din spate, și ar fi cine să mă acuze. Deci cazul ar deveni public, oarecum, să văd dacă iubita mea nu e cumva acolo. Deocamdată nu era. Deși aveam o presimțire difuză asupra sosirii altor mașini, acum nu apăreau.

Mă găsesc în încăperile din spate ale cantinei de la mina X..., cu un grup din personalul de acolo. Discutam neliniștiți despre accident. Iubita mea nu era acolo, dar, dintr-o dată, privind înspre partea din față a cantinei, prin atmosfera semiîntunecată, de seară sau dimineață, văd un grup restrâns, la fel ca al nostru, ad-hoc constituit. Ea era printre ei. Îi văd distinct părul blond.

42

Așteptare

Urma să-l primim pe președintele N. Ceaușescu pe o câmpie plină de copaci subțiri, cu trunchiuri răsucite.

Trebuie să sosească de undeva, din stânga. Se aude un claxonat prelung de mașină, după care apare un singur auto-vehicul, Mercedes, alungit. Din el coboară un ofițer în vârstă. Îl zărim brusc, are părul dat pe spate, într-o coamă imensă, ca de leu, albă. Spatele îi e gârbovit, iar fața prelungă, cu trăsături dure, parcă cioplită în piatră, atât doar că uniforma, de o culoare nedefinită – ceva între verde-închis și gri-închis – îi stătea impecabil pe trupul bătrân. Îi stătea corect, deci. Părea un muncitor foarte bătrân, ajuns în funcțiile militare ale partidului.

Mai târziu, ne găsim undeva în mijlocul câmpiei, pe linia din fund. Urma să dăm onorul. Apare un activist bătrân, cu haine uzate, dar foarte curate, cu cap rotund și chel în partea din față a craniului. Părea un fierar care a fost promovat în activitatea de propagandă a partidului. Nu avem nevoie de stațiuni balneoclimaterice, ne spune el, căci ne-am manifestat dorința ca, după primire, cei care eram în gardă să plecăm în stațiuni de odihnă pe banii partidului.

Dinspre stânga se aud o serie de voci, clar, iar conținutul lor era foarte distinct, de parcă s-ar auzi una singură:

- Primul lucru pe care l-a furat N. Ceaușescu a fost o masă de biliard...

43

Procesiune funeabră

Eram invitat de onoare la o nuntă, într-un sat din munți, Chiuzbaia. Coborâm dintr-un autobuz vechi, sub niște duzi, deși pe un teren plin de găinaț. Urma să plecăm pe jos în partea de răsărit a satului, care era așezată mai sus decât restul localității. Pe la jumătatea drumului se aude muzică populară, câteva frânturi cântate la taragot, și, înspre stânga, pe un deal, e o vilă de lux mare, albă, iar eu simt mândria care-mi invadează brusc ființa, de parcă eu chiar aș cânta la taragot, iar vila mi-ar aparține mie.

Nu mai ajung niciodată la destinație, căci mă găsesc pe un fel de drum de întoarcere, dincoace de mijlocul satului, spre sud, cumva, lângă o cabană cu scânduri înnegrite de ploi. Trebuie să plec de acolo și, pe drum, înspre mine, vin, într-o atmosferă cenușie, câteva bătrâne tăcute, în șir indian, îmbrăcate cu haine de culoare închisă, cu lumânări în mână. Aveau un aer presant și amenințător, oarecum.

Înfrișat și strivit de acea atmosferă, psihologic, nefavorabilă mie, trebuie să-mi continui drumul pe acea câmpie sură, înspre sud, să ies din acea imensă împrejmuire.

Ajung, stresat, la un gard de carpeni natural, cenușiu, al imensei suprafețe îngrădite, și dincolo, destul de departe, se zăreau colinele și dealurile adolescenței mele. Printr-o strungă puteam trece dincolo. Eram salvat.

44

Coloana fără sfârșit

Câteva izvoare, din care unul mai mare, bolboroseau pe un teren moale, noroios, în curtea vecinului meu. Terenul e în pantă, iar în timp ce plouă, eu privesc într-acolo și observ gaura mai mare prin care un șuvoi rotund, bogat în apă, puțin turbure, iese la suprafață și se împrăștie în jur. Înspre dreapta, cum priveam, un pârau la fel, turbure, traversa bucata respectivă.

Undeva, în partea de sus a acestui teren, e o coloană de lumină, un fel de lamă de sabie, gălbuie, care se termină brusc deasupra solului. Pare o lumină-laser țâșnind dinspre pământ, având rolul și forma de lamă de sabie. De fapt, țâșnea din gâtul unui șarpe negru, mare, retezat, așezat vertical. Se părea că această coloană ar putea să-mi dea răspuns la problemele vieții și ale Universului.

De data aceasta, coloana e într-adevăr o coloană, în sensul adevărat al cuvântului, căci e romboidală, la fel ca și „COLOANA INFINITULUI” a lui Brâncuși – și pornește din-

tr-un soclu de beton, ca și cum cu banii primiți pe răspunsurile anterioare ar fi putut fi construită. Are directă legătură cu un fel de cazemată de beton, nu prea mare, undeva, în stânga mea, cum mă uitam înspre coloană, bănuiesc o legătură, un coridor subteran.

Sunt puțin derutat la aflarea, oarecum instantanee și logică a faptului că răspunsul coloanei va fi pe baza vocilor din cazemată, pe care le și aud, iar apoi, o voce îmi răspunde la întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pun:

- Toate lucrurile, inclusiv Universul - și asta o demonstrează lucrurile din jur -, au apărut la un moment dat...

45

Carne tocată

Am ajuns la una din barierele de trecere din munți, care dincolo de ea nu mai permitea accesul niciunui vehicul forestier și poate nici a oamenilor.

O față bronzată, cu trup superb, dar îmbrăcămintă simplă și puțin uzată, stătea acolo.

- Sunteți arestat, îmi spune ea, uitându-se la mine și zâmbindu-mi, în timp ce eu îi priveam sânii ieșindu-i aproape în întregime pe sub cămașa înnodată puțin mai jos, peste pântec.

- Poate am să-ți arestez eu sânii aceștia ai tăi, atât de frumoși, îi replicai, dar nu puteam să spun mai multe, nici să arăt că, brusc, mă îndrăgostisem de ea, deoarece o însoțea o fată uscățivă, care m-ar fi putut trăda clanului de care aparținea.

- Am vrut să te întreb dacă nu știi unde sunt, pe aici, niște lemne uscate, în cantități mai mari, mă abordă ea din nou.

- Nu știu, nu am văzut, îi răspunsei și îmi păru rău când o văzui că vrea să plece. Se mișcă, iar sânii se mișcă și ei, tresărindu-i ca doi porumbei speriați.

Câteva zile mai târziu, coborând înspre orașel, pe una din văile locuite, ici-acolo, de oamenii aceștia ai munților, săraci – îmi fu dat să văd un spectacol îngrozitor.

Fata, frumoasa mea fată, cu sânii ca niște porumbei și trup superb, căzând pradă unui acces de gelozie din partea concubinului, zăcea într-o baltă de sânge, desfigurată groaznic, hăcuită-aș putea spune. Rănile se căscau adânci, de un roșu închis. Nu era respingător acest trup, așa cum era, străbătut de numeroase tăieturi, atât doar că nu semăna deloc cu o ființă vie, plină de viață, zâmbind, bucurându-se de frumusețile naturii.

- Doamne, exclamai îndepărtându-mă, aceasta să fie viața, frumusețea este oare bazată pe acest suport, pe această carne tăiată atât de barbar – care nu are nimic uman -, și care, peste câțva timp va degaja un miros respingător?

46

Inundație

O vedeam de multe ori purtându-și resemnată, dar mândră, infirmitatea, căci șchiopăta puțin, săltând când mergea – mișcare grațioasă, uniformă parcă, și care dacă nu ar fi fost însoțită de faptul că un picior era puțin mai scurt decât celălalt, căci era, practic, defectul real, fizic -, ar fi fost, așadar, chiar plăcută această mișcare, această săltare.

Avea un trup splendid, dumnezeiesc, formele i se vedeau pe sub hainele simple, din material moale, mulate frumos pe fese. Sâni jucau, ascuțiți și plini, totodată, năvalnic sub bluză, dar, pe lângă senzualitatea trupului impresionantă și chipul nobil.

Spun că era „nobil”, deoarece, pe lângă armonia și finețea trăsăturilor care te atrăgeau, era frumos prin seriozitatea și prin detașarea de lumea exterioară. Răspundea prin demnitate și seninătate acelei infirmități. Purtându-și demnă infirmitatea, având acest chip serios și mândru, cred că se hotărâse să nu se dea niciunui bărbat, deși poate ar fi simțit nevoia mângâierilor. Și, Doamne, cât de mult aș fi dorit-o!

Torentul, dezlănțuit, venea vijelios de la munte. Unde albia era largă, era și el mai domol, fără muget. Și atunci, într-o clipă, am zărit-o. Venea pe valuri, adusă de curentul puternic al apei, cu fața în sus, demnă și maiestuoasă.

Nici un mușchi nu i se clintea pe față. Păstra aceeași seninătate a chipului, în timp ce se îndepărta de punctul de unde o mai puteam vedea câteva clipe.

Da, era splendidă și acum, dar ce folos că această frumusețe, care conferea chipul minunat, nu va dăinui, ci se va transforma într-o înșiruire de atomi, fără nici un sens, se va descompune căzând pradă Morții și Neantului!

47

Vise(le)

Una din fostele mele iubiri, iubiri platonice (nici n-am sărutat-o vreodată), ocazia mi s-a ivit mult mai târziu, când nici nu mai aveam nevoie de ea – sau ar fi fost mai dificil de ținut ca amantă, deoarece era căsătorită, având și copii -, stătea în fața unei uși de sticlă ultramoderne. Toate sistemele de prindere și închidere erau metalice, mecanisme sau benzi. Trebuie, în atmosfera glacială, impregnată de o lumină difuză, oarecum, să o ajut să deschidă această ușă căci, lângă acea ușă ne trezim, subit, amândoi, fără să fi fost, cu o clipă imediat anterioară, acolo, dar trebuie să o ajut.

Limba ivărului se încăpățânează să rămână în canalul ușii. În fața mea și a ușii – un obstacol, stă o fată puțin nerăbdătoare, într-o fustă de vară mulându-se ușor pe corp, pe fese, iar pulpele sănătoase, tari, albicioase, mă atrag, ies în relief, dar nu exagerat, ademenindu-mă. După ce îi deschid ușa - lucru nu deosebit de greu, mai ales că limba încuietorii nu era cine știe cât de lungă -, încerc, mai bine-zis pretind, să-i dau un sărut, drept răsplată. Mi-l dă ea, dar foarte fugitiv, ridicându-se pe vârfuri, după care dispare.

Eram într-o galerie modernă, umedă, de la apa și uleiul scurse de la furtunul de perforat – galerie de culoare gri și cu minereu uleios împrăștiat pe jos. Trebuia să pregătesc mașina de perforat, fără vreun țel anume, sau poate că țelul - acela de a perfora -, fusese repede abandonat. Oricum, neavând coloana telescopică, mașina – lucru ciudat – când o așez în poziția de lucru, stă corect, adică la înălțimea unui stat de om, așa cum ar pluti în aer, nemișcată.

Abandonez nu numai scopul prezenței mele acolo, adică perforatul, ci și locul respectiv, pentru a mă trezi, puțin mai târziu, într-o galerie veche, de culoare maro-gălbuie, care avea în mijloc o imensă gaură, o lucrare minieră de la nivelul inferior, ajunsă și „spartă” la acest orizont. Se circulă doar pe lângă pereții galeriei și cu mare băgare de seamă. Pe acolo trebuie să trec și eu. Dar atunci văd că în mijlocul galeriei sunt vreo trei vagoneți vechi, îngrămădiți, care, cu un zgomot asurzitor, se prăbușesc în golul larg, rotund, de sub galerie, iar culoarele de trecere se îngustează și mai mult, iar eu rămân suspendat, sprijinit de perete, ținându-mă cu mâinile de o proeminență, o scobitură în tavanul galeriei, deasupra capului meu. Dar nu sunt înclinat înspre peretele galeriei – nu stau oblic, ceea ce mi-ar conferi stabilitate și o oarecare siguranță -, ci spre mijlocul acesteia, spre golul care tocmai se căscase în fața mea.

În fața mea sunt rampe, rampe imense, acoperite de o lumină galbenă, la fel ca de la un iluminat electric slab, anemic. Prin strigăte, izvorâte de pretutindeni, sunt îmboldit să scap, să sar spre una din rampele din stânga sau dreapta mea, respectiv

de la marginea gropii. Reușesc să mă agăț, ca atunci când o faci, în fugă, de ultimul vagon, de rampa din dreapta mea, nu cea din direcția de unde venisem. Și, de aici încolo, merg ca și cum aș fi condus de un imaginar miner, cu cască albă în cap.

Brusc, ne trezim pe o magistrală cu mai multe linii ferate, luminate de becuri – neon, albe de data asta, care se găseau pe stâlpi mari, înalți, la fel ca cei din iluminatul unui municipiu modern.

De fapt, s-ar părea că o imensă și largă magistrală orășenească s-a transformat, subit, într-o cale de evacuare a mine-reului. E o magistrală neagră, pavajul ei, pe care înaintăm și e salvarea mea – dar cu condiția să nu mai vin niciodată pe acolo.

Cotind la dreapta din largul squar, unde mă aflam, ajung într-o stradă lungă, cu clădiri lungi și simplu construite, care semănau cu cele din antichitate. Chiar în dreapta mea, de-a lungul zidului uneia din clădirile construite astfel, niște oameni, la o distanță de câțiva metri, cu fața la zid, într-o atitudine tăcută, se roagă, sau cel puțin așa cred eu, din starea de meditație citită, din nemișcarea lor.

Au haine de în simple, strada nu e circulată, nici de mașini și nici de oameni. Primul sau al doilea din șir, dinspre mine, face notă discordantă. E îmbrăcat altfel, tot simplu, dar nu ca în antichitate, ci cu două piese vestimentare, de culoare neagră. Ca un muncitor de azi. E extrem de nervos, are părul negru, ondulat, și din când în când merge până la marginea trotuarului, ieșind din rândul celorlalți și, ridicând mâinile înspre

cer, protestează vehement. Împotriva cui? Apoi se întoarce din nou în rând, dar nu apucă să se așeze cu fața la perete, căci se întoarce din nou și, făcând câțiva pași în față, începe, gesticulând, un nou act de protest.

Uimit, oarecum, de acest comportament, dau să trec strada, chiar îmi vine să râd, când un rom înalt, blond, inteligent, de acea inteligență și distincție proprie puținor persoane care, indiferent de starea socială sau rasă, sunt dotate cu ea. Unii ajung actori de excepție, seducători, alții rămân pentru totdeauna, cu toată noblețea lor, ancorați în pătura lor, în anonim, mai ales dacă sunt romi, adică la toate calitățile pozitive adaugă lene, destrăbălare și mult rău.

Acest rom, fiind și rău, mă face să mă retrag în propria mea cochilie, râsul încetează brusc și simt o oarecare teamă. Plec în josul străzii, îl las în plata Domnului.

În stânga mea, după vreo douăzeci de pași, e un parc, de fapt parcul din centrul orașului X..., care are și un ceas solar. Acum nu sunt decât câteva bănci de un negru spălăcit, acolo. Și, ce-i mai convenabil pentru mine, în acea atmosferă tăcută, fără să fi dorit cu tot dinadinsul asta -, era prezența câtorva femei splendide care stăteau pe bănci. Erau creole, sau bronzate de soare, la piele. Purtau rochii lungi, despicate pe margini, dintr-un material care se mula frumos pe bucle și șoldurile dumnezeiesc de rotunde, proporționale și armonioase. Cădeau la fel de frumos, în falduri, peste coapse. Cum să nu fi impresionat, pur și simplu, la vederea acestor trupuri de excepție – așa cum vedeam, câteodată, câte o splendidă blondă în oraș, urmărind-o neputincios?

Natural și spontan dau să le mângâi, în timp ce doresc să mă așez lângă ele. Dar mă refuză blând, tăcut, prin gesturi

categorice, totuși. Băncile erau dispuse neregulat. Îmi vine să mă așez pe cea de-a treia, lângă celelalte două, în stânga.

Pe această bancă era, într-adevăr, o femeie, bronzată ca cealaltă, îmbrăcată la fel, cu rochie „crăpată” în mai multe părți, lăsând să i se vadă trupul.

Pare să mă lase chiar să îi fac avansuri, căci eu îi ridic rochia, să văd forma și frumusețea trupului.

Dar avea un corp siluet, poate chiar prea slab, iar de la genunchi în sus îi porneau două dungi de peri negri, rari, dar crescuți orizontal, paralel, la fel ca dinții pieptenului, de exemplu. Nu era deloc atrăgătoare. Parcă era un mascul, ce să fi făcut cu ea?

48

Invazie extraterestră

Mă găseam în satul natal, între râu și biserică. Pe acolo trecea un drum care urca printre case, apoi, iar biserica era pe o colină, o ridicătură de pământ, plată sus, parcă artificială.

E liniște. Nori compacți deasupra mea și a râului, cu găuri rotunde, imense, prin care țâșnea o lumină galbenă, spre pământ, cilindri compacți de lumină, parcă.

De la o navă extraterestră, mă gândii eu, alarmat, împreună cu cei care mai erau acolo. Repede, să ne refugiem în biserică, îmi trece prin minte, deși chiar biserica ar fi putut să fie o imensă navă extraterestră. O luăm pe șosea în sus, printre case, de-a lungul satului. Dincolo de biserică, pe drum, unde acesta face o curbă, numai minereu împrăștiat. Minereu sclipitor, argintiu, iar niște muncitori cuminți, cu salopete noi, cu lopeți noi, îl adunau în grămezi. Cineva îmi spune, cum priveam la ce fac, că minereul e radioactiv, uraniu și că e ultima experiență nucleară a Franței.

Să fie chiar ultima, îmi zisei eu?

cca 2000 - 20A, 20.03. Doru
I.Pop

49

Invazie extraterestră - variantă -

Lângă biserica din satul natal a apărut, în văzduh, o navă extraterestră. Spun asta, deși nu am văzut-o în întregime, doar luminile puternice, în aer.

Râul care curgea prin apropiere era mare, cu apă tulbure. Fusesse, în acea atmosferă întunecată, o viitură prevestitoare de rău, iar eu de-abia am apucat să trec pe partea cealaltă.

Cum erau luminile de la navă?

După două bubuituri, datorită cărora m-am speriat, cerul se luminează brusc, iar printre norii pufoși se văd câteva „cuiburi”, câteva becuri galbene, mari – luminile navei – par suspendate în aer.

„Repede, la templu!”, strigă cineva, ca și cum biserica – așezată pe colină – albă, curată, ar putea fi salvarea noastră, deși, poate, chiar biserica să fi fost o uriașă navă extraterestră.

În curte, undeva în Sud-Est, unde au mai rămas câteva acareturi vechi, de lemn înnegrit, un preot, îmbrăcat în negru, cumineca câțiva credincioși care, la fel, purtau aceleași

vestminte: gri-închis. După ce luau împărtășania, făceau o plecăciune ciudată, aproape de pământ.

Dincolo de curtea bisericii, înspre Răsărit, era plin de minereu sclipitor pe jos. Câțiva muncitori – mineri cumiști, îl adunau conștiincioși, cu lopețile, de pe jos.

Pe cer sunt aceleași lumini, becuri, poate, printre nori. Dau să-i întreb, dar îmi răspund:

- Nu e nici o navă extraterestră, e ultima experiență nucleară a Franței!

Să fie chiar ultima?

Refăcut 5.11.2017, Ferneziu

50

Transformare

Dincolo de satul natal, unde era muntele Mogoșa – sau ar fi trebuit să fie – nu era nimic. În continuare, spre Răsărit, unde trebuia să fie orașul Căvnic*, doar un teren imens, plin de aluviuni galbene și băltoace cu apă murdară, ca după o imensă inundație, după retragerea apelor.

Pe acel teren moale erau și buldozere, de un galben – portocaliu, câțiva ofițeri cu hainele de oraș, uniforme de gală, mai bine-zis, descheiate la nasturi, care alergau de colo-acolo, gesticulând.

Era într-o duminică dimineața, primăvara. Eu eram tânăr, cu cămașă albă, suflecă la mâneci, într-o stare excelentă, împreună cu iubita mea. Eram ceea ce, în limbaj popular, se numește „fecior”. Dintr-o dată sunt spre Apus, spre Marele Oraș al copilăriei și adolescenței mele, care se vede în zare, cu toate terenurile acaparate din jur.

* Chiar dacă reprezintă începutul Maramureșului istoric – deci vestul acelei regiuni, cum am aflat de-abia în iulie 2016 – parcă am pierdut ceva, la aflarea veștii – într-o călătorie cu rudeniile, îl credeam ancorat pe veci în regiunea noastră; totuși, Căvnicul va reprezenta pentru mine, veșnic, Estul, Libertatea, Socialismul.

E duminică după-masa, un soare blând învăluie totul. Iubita mea e o pasăre mare, de data asta așezată pe umărul meu drept, îi simt căldura, dar, deodată, începe să zboare. Zboară în salturi scurte, în fața mea, eu alerg să o prind și, deși zboară aproape de pământ, iar eu, alergând după ea, urmează să n-o ajung niciodată...

cca 2000 - 23.03.2017

51

Transformare

- variantă -

Urcam pe un drum în munți, înspre Cavnic, împreună cu iubita mea. Se afla lângă mine, în dreapta, iar dincolo erau niște stânci, poate chiar și o depresiune, cu noroi gălbui, la fel ca după retragerea apelor, peste terenul accidentat, mai în față.

Trebuie să înțelegeți că eram foarte fericit și foarte tânăr, având-o pe ea alături de mine. Eram ceea ce-n limba-jul popular se numește „fecior” – adică oarecare îndrăzneală în a aborda totul, cămașă albă, suflecată la mâneci, țăran până-n măduva oaselor.

Undeva, în față, zăresc unul, apoi câțiva ofițeri, cu haine verzi, izolați pe acea întindere de teren. Aleargă ici-co-lo, deși hainele le sunt descheiate – hainele de oraș, de paradă, păreau că dau niște ordine – căci pe câmp văd numeroase buldozere, acel teren – îmi trece brusc prin minte – e tot ce mai rămâne din orașul Cavnic.

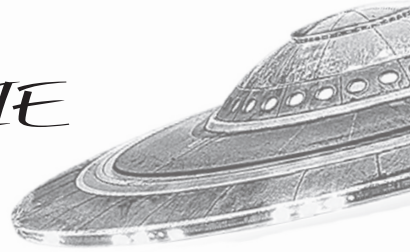
Sunt undeva dincolo de începutul terenului, cum venisem, adică spre Apus. E primăvară, un aer cald, puțină

zăpușeală, afară. De data asta nu e dimineață – e duminică după-masă. Eu privesc spre Apus – undeva, în depărtare, dar destul de distinct, zăresc Marele Oraș al Adolescenței și Tinereții mele, cu toate terenurile acaparate dimprejur. Iubita mea e cu mine – dar nu sunt fericit – căci ea e o pasăre mare, care s-a așezat pe umărul meu drept. Simt asta – deși nu o văd – locul ocupat de ea îmi creează o senzație plăcută. Iubita mea s-a transformat, așadar, într-o pasăre mare, albă, care zboară în fața mea. Deși zboară în salturi scurte, iar eu alerg să o prind, urmează să n-o ajung niciodată.

Revăzut 5 noiembrie 2017

Sfârșitul părții I

INUNDAȚIE

*

- Partea a doua a volumului
„Invazie extraterestră”

*

1

Evadarea

Nu voi reuși niciodată să schimb banii proprii în valută străină, la ghișeul situat în fața unei clădiri albe, deoarece ajung la neînțelegere cu romii de acolo, două țigănci, de fapt.

Se încurcă mereu la numărătoare, chiar eu o iau de la capăt, deoarece nu reușesc să număr teancul îngust de bani. După ce-l accept, totuși, văd uimit că, printre valuta propriu-zisă, există și zloți, bani polonezi, care nu au valoare, desigur.

În spatele chioșcului sunt două tinere care, dezbrăcate, se machiază, dar nu sunt atât de frumoase, deoarece eu pe cea care mi-a schimbat banii aş dori-o, dar ura îmi este atât de mare, deoarece are bani și este de altă naționalitate, încât îmi vine s-o ucid. O iau în brațe, o arunc la pământ, brusc, și cred că nu mai respiră.

Un rom înalt, blond, tuns scurt, care e în fața mea, mă domină și mă lovește neconținut cu pumnii în spate, undeva, în zona rinichilor, și spune, în timp ce repetă loviturile: „Ficăței!” Dar îl trântesc de două ori la pământ, rapid, să nu manifeste împotrivire.

Sunt introdus într-un spațiu larg, undeva în spatele clădirii, într-un fel de balcon-tribună, de unde puteam să-i domin pe ceilalți. De fapt, spațiul e plin de pușcăriași, destul de decent îmbrăcați. Sunt un fel de dictator, deși destul de fin, și promit totul, de la apartamente și până la o nouă conștiință, o nouă viață, în sânul existenței fiecăruia dintre cei prezenți. Nu întâmpin nici o împotrivire, atât că, la auzul folosirii forței pentru educație, câțiva din dreapta mea se unesc cu vreo doi-trei romi, veniți de afară, și se uită încruntat la mine.

Fug de acolo, pentru că ar trebui să fiu deja arestat pentru crima comisă, dar, în fața clădirii, în timp ce mă îndepărtam, câțiva romi, de lângă perete, mă reperează. Trag cu pistolul după mine și simt deja lovitura unui glonț alb, sub formă de floretă, după ureche.

Trebuie, cu încă doi întemnițați, să tot mergem, peste dealuri și prin lăstărișuri, până vom ajunge în Germania – țară nu cine știe cât de îndepărtată, dar, pur și simplu, teritoriul aceluia stat ne oferea scăpare.

Treceam, deja, pe sub niște turbine care se învârteau foarte aproape de pământ și care formau un tot - rotativ, desigur -, extrem de compact, care ne-ar fi putut strivi, să ne pierdem respirația, poate chiar viața.

Trecem de acel obstacol și, iată, mai avem un singur deal de urcat, cu vegetație rară, îngălbenită de toamnă, ici-colo. Ajungem pe culme, aproape de muchia dealului când, iată, tragedie, peste această colină domoală, aproape de câmpie, vedem două jeep-uri de teren, verzi, venind, se pare, în direcția noastră. Se despart în două direcții, din stânga, cum veneau, și văd foarte clar că, pe partea laterală, acolo unde ar fi trebuit să fie geamul, e scris cu litere albe: „Fedi”. Adică poliție, mă gândii eu, știam asta, precis, deși nu știam în ce limbă. Trebuiau să ne aresteze și atunci am realizat că am comis o imprudență uriașă, deoarece când am traversat câmpia, înspre deal, am văzut un jeep verde, la reparat, undeva în mijlocul câmpului. Nu i-am acordat atenție, și iată că, acum, țâșnesc două pe urmele noastre.

Încerc să scap, firește, doar eu, să-i las să alerge pe urmele tovarășilor mei, peste deal, iar ei se apropie și aproape că trec pe lângă mine, iar eu sunt dispus să le dau indicații, arătându-le din cap cele două direcții.

Dar, pentru ca scăparea să fie mai sigură – și aici îmi trece fulgerător prin minte – trebuie s-o iau înapoi, spre locul de unde plecaseră mașinile, mai ales că, având o direcție diferită, plus că aveam o haină verde, lungă, impozantă, s-ar fi crezut că sunt vreun șef, astfel m-ar fi lăsat în pace. Ceea ce și fac, simțindu-mă serios, și ajung la o adâncitură, la terminarea dealului, prin care ieșea, cândva, apa, iar o voce, în spatele meu, a unui crainic, probabil, anunța:

- Partidul Național Țărănesc ar fi trebuit să boicoteze...

Ce să anuleze, m-am gândit eu, fuga lor din țară, când capii lor au fost prinși?

Eram, așadar, în 1947, când acest partid și-a încetat activitatea...

2

Invazie extraterestră

2

- Șobolani și gândaci de Colorado -

Țineam privirile în pământ, încercând să beau conținutul unui borcan de sticlă, pe câmpul uscat de soare, din spatele casei părintești, înspre Est.

Era seara sau dimineața, iar lichidul era feruginos, de culoare gălbuie, cum am constatat îngrozit, din cauza insectelor din interiorul său. Îl arunc scârbit jos și văd că gândacii de cartofi devin, brusc, vițeluși mari, vărğați, cu patru picioare rigide, două antene în sus, groase, negre, la fel cum copiii confecționează din pepeni, vara.

Nu apuc bine să realizez această transformare, căci creaturile dispar, iar în locul lor apare, brusc, un singur șobolan, care o ia undeva, înspre stânga, fugind. Deci, peste o platformă ruginită de fier, deși un singur specimen scăpat urma să răspândească epidemia...

3

Întrebare

- Stâlp de recepție -

Un releu primitiv de recepție a undelor radio și TV, grosolan, alcătuit dintr-un corp principal și câteva, brațe laterale, cu zimți, parcă erau picioare de muscă, cu senzori. Exista, așadar, undeva în fața mea, pentru a capta undele.

Se pune, brusc, întrebarea:

- Dacă undele s-ar propaga de zece ori mai repede decât viteza luminii, ar mai putea fi, oare, recepționate?

4

Oameni și maimuțe

Pe câmpul din fața casei natale, în urma unor tunete cumplite, mi se dezvăluie un lucru interesant și înspăimântător, totodată: nenumărați oameni, păroși și negri, primitivi, care-și făceau veacul pe acolo. Păreau, de fapt, niște maimuțe negre și păroase; înspre casă realizez că e un fel de imitație de peșteră, o învelitoare ca de cort, neterminată, iar sub ea numeroase fințe, oameni, cred eu, deoarece sunt mai deschiși la culoare, cenușii, iar barba de pe fața ovală era doar pe margine, parcă ar fi fost tăiată îngrijit, în formă aproximativă de cerc.

Păreau – la prima impresie – că sunt oameni, că predomină aspectul organizat, uman, în comportament, atât doar că fața unora era mai întunecată, păreau mai dezumanizați, puteau să fie și maimuțe, totodată. Puteau să fie oameni – maimuțe, sau maimuțe – oameni. Depinde din ce unghi priveai problema...

5

*Vila de aur**- Zenovia -**În amintirea vechiului sat, Firiza*

Doamne, câți subofițeri odihniți, burtoși, bine hrăniți, cu haine strâmte, trupuri pleznind de sănătate, făceau baie, așa îmbrăcați cum erau, într-un liniștit râu de munte, într-o zi călduroasă de vară. Era liniște, poate nefiresc de multă, iar ei erau în apa până la genunchi. Nu mă simt în siguranță printre ei, deși aș putea să înot, ceea ce și fac, dar pentru a mă îndepărta și, ajungând mai încolo, văd nenumărate trunchiuri de brad frânte, prin apa râului de munte. Nu era un râu de munte, în sensul strict al cuvântului, ci mult mai larg, cu apă caldă, să poți merge prin ea.

Așadar, acele trunchiuri de brad, frânte la înălțimea unui stat de om de la pământ, care se găseau peste tot, ici-acolo, în fața mea, căroră li se mai vedeau așchiile, precum și câteva cruci. Dincolo de ele, în amonte, îmi spuneam că acolo fusese, înainte de construirea barajului, un sat. Mai mult, crucile cioplite din lemn colorat, înalte, aveau încrustate câteva dungi

negre, unde lemnul era ars, carbonizat, iar unde, printre dungi, mai ales că una din ele avea și o făptură chinuită de femeie, stilizată, alungit făcută, înfierată pe suprafața crucii: sub chipul de femeie scria un singur nume: Zenovia. Vroia să semnifice continuitatea și suferința acestui popor de țărani pe aceste meleaguri.

Înspre stânga, cum ajung, apar, dar nu acolo unde a fost râul cu subofițerii, ci mult mai înspre stânga, iarăși, există o încăpere lungă, de fapt, un singur nivel cenușiu, de beton, destul de modern. La intrare văd câțiva subofițeri, dezbrăcați complet, un grup, care stăteau în cerc, ca și cum s-ar pregăti pentru baie, sau pentru consultație. Erau puțin obezi, cu pielea maronie, mai în vârstă.

În continuare, căci trec de acolo instantaneu, e un hol lung, modern și, deși câteva asistente sunt acolo, ca pentru a-mi da lămuriri, e un hol foarte lung, cu orificii, care duc subteran – nu mă simt în siguranță, deși îmi spun: holul însuși, plus orificiile dinspre subsol, duc dincolo. Nu mă simt, deoarece la subsol ar putea fi un crematoriu sau niște camere de gazare...

6

*Vise 2**- Decor de iarnă -*

Suciu Oliviu a murit în mină, ars de viu, în urma exploziei unei stații electrice. A murit afară, de fapt, în urma rănilor primite. A ieșit, urlând pe galerie, în flăcări. În iarna următoare accidentului, sub impactul șocului avut în urma tragicului eveniment, am avut următoarele vedenii...

La miez de noapte, într-un frumos peisaj de iarnă, când un ger cumplit încremenise totul, copacii erau albi de promoroacă, iar pe stradă nu se vedea țipenie de om, desigur, liniștea fiind totală, am făcut o plimbare la mină și până la biserica din centrul localității.

Ultimii enoriași au părăsit pe ușa din dos biserica, îndreptându-se spre poartă. Preotul a ieșit și el, închizând ușa cu cheia și îndepărtându-se. Când, deodată, în liniștea ce se

înstăpâni, peste mormintele pe care le priveam, peste mine, trecu, fantomatic(ă), o umbră uriașă, a unei vedenii. Era atât de înaltă, încât nu se vedea toată, dintr-o privire.

Era cât cimitirul, formând un V peste morminte, pășind peste mine și teritoriul bisericii. Pe drum, dincolo de biserică, a trosnit un stâlp, de ger. Să fi fost spiritul defunctului? - mă gândii.

La o curbă, acolo unde pădurea se apropie mult de șosea, mi se păru că un urs se tot ține după mine...

Când m-am întors – căci fusesem în acea seară rece și albă, rece și încremenită, până aproape de poarta minei, mi s-a părut că-l văd, în momentul când chiciura de pe sârmele electrice s-a scuturat – cum ar trece dinspre halta de minereu, de-a curmezișul, peste drum. Era dezbrăcat, având numai cizme de miner în picioare. Să fi fost S. Oliviu?...

7

Refugiu în munți 2

- Cimitir evreiesc -

Crucile de la cimitirul evreiesc, de fapt două bucăți de piatră alungite, se profilau clar în lumina asfințitului, la hotarul dintre satul meu natal și satul vecin. Trebuie să găsesc cărarea, să mă-ntorc acasă, dar iată că, odată găsită, se curbează brusc în pădure, pe lângă niște stânci mucegăite, îmbrăcate în mușchi și iederă, iar în față, câțiva brazi nemișcați. Sunt neliniștit, cu toată verdeța întunecată din jur. De aici și pe aici, pe undeva, trebuie să ies...

8

Cruce de piatră

Sala imensă cu aburi era o încăpere de piatră, folosită ca baie pentru mineri, în munți, la prima mină a adolescenței mele, Cavnic. Grupuri izolate de oameni erau ici-colo, în așteptare, pe cimentul rece. Dincolo de asta, în munți, privesc cerul. Cred că am darul de profet, deoarece atunci când, ridicând mâna spre cer, trasez, ca un ritual simplu, rapid, o linie de sus în jos, foarte dezinvolt, spunând:

- Dumnezeu e Infinitul! - îmi apare, brusc, unde-am tras cu mâna, o suprafață galbenă, luminoasă; putea să semnifice nașterea Luminii sau a unui Univers.

Mă întorc și înspre Sud, să fac același lucru. Dar, când, ridicând mâna, chiar deasupra capului meu, trasez pe boltă, îmi apare o cruce mare, grosolan cioplită, alcătuită din părți care nu se îmbinau destul de armonios. Nu eram destul de credincios(i), poate...

9

Focuri de mină

Suciu Oliviu a ars de viu în mină, în urma unei explozii. Rănile i s-au accentuat din cauza faptului că, mai întâi, au ars hainele de pe el. Iată ce-am visat eu, referitor la acest caz:

Atelierul era micuț, cu tot felul de aparate și cabluri prin odaie. Era al unor lăcătuși normali – nici organizat, dar nici haotic.

Lângă el este unul mare, un atelier pe care-l parcurg, în speranța că va fi cineva în el, dar nu e nimeni, iar la întoarcere văd că, acolo unde fusese micul atelier, era un puț de mină vechi, de fapt era un orizont care se deschidea într-un puț, un puț vechi, desigur, cu armături de lemn șubrede, iar „peisajul” spre acel puț se-ntunecase, fiind oarecum departe.

Aproape de atelier iau și eu foc, salopetele albastre din spate, simțind îngrozit cum mă ustură pielea, la „provocarea” rănii de pe spate. Trebuie să scap de hainele incendiate. Noroc cu cei câțiva colegi din preajmă...

10

Revoluție în Rusia 2

O stradă mare, principală, lungă, aproape un bulevard, cu oameni grăbiți, îmbrăcați modest, cu militari printre ei, unii având mustăți, alții nu, o mulțime neglijent îmbrăcată (și) aproape murdară, așa cum primăvara orașul își dezvăluie goliciunea ștearsă, iar ici-colo crengi de brad și ghirlande din muguri de brad. Avusese loc o Revoluție, câțiva oameni stăteau lângă o vitrină, în drumul meu spre Vest, pe acea stradă. Câțiva oameni stăteau acolo, avusese loc o Revoluție... Dar tovarășul Stalin unde-o fi?

11

Tatăl meu

Dincolo de fabrici de cărămidă – de dealuri unde mirosea a fum de gunoi menajer ars, mă puteam apropia, oricâți prieteni sau dușmani aş fi avut, aş fi lăsat în urmă, de satul natal.

Casa era de un albastru închis, sobră, în coloritul şi neclintirea ei, iar tatăl meu stătea în faţa ei. Serios, cu mustăţi negre, tânăr. Eram foarte nedumerit şi de aceea l-am întrebat, deşi-l vedeam acolo, real, în faţa mea:

- Cum de eşti aici, cum de exişti, doar te-am înmormântat, (căci) ai murit o dată!

A zâmbit uşor, certificându-mi cu zâmbetul său existenţa şi prezenţa lui acolo.

Într-o atmosferă însorită, dincolo de casă, e un drum asfaltat, cu bordură, care duce spre Răsărit.

Taică-meu, pe o patină cu rotile, se îndepărtează de mine...

12

Ordin de executat

Aveam de renovat unul din vechile castele ale unui bogătan din nordul țării, parvenit după Revoluția care ar fi trebuit să aducă belșug și lumină țării.

Când cobor la subsolul castelului, deoarece pe acea coastă de deal, însoțită și tăcută, nu văd pe nimeni, văd uimit că toți muncitorii se găseau strânși în beciul care avea pământ pe jos.

Erau foarte cuminți, ordonați, îmbrăcați în salopete curate. Când le-am adresat întrebarea „ce faceți aici”?, mi-au răspuns la fel de conștiincioși:

- Urmează să-l îngropăm pe patron aici. Îmi trece apoi prin minte, deși nu vedem pe nimeni, că și nevasta patronului ar urma să fie prinsă și îngropată aici.

Și întreb, așadar, cum puteți să faceți asta, să îngropați un om de viu, fie el chiar și bogat, dar, fără să li se clintească un singur mușchi pe față, îmi răspund:

- Noi avem un ordin de executat...

13

Recul

Tunul era imens, prin faptul că avea două țevi, care se prelungeau foarte mult, de fapt cea din vârful, mai lungă și, deși mai subțire, în prelungirea celei groase, destul de mult.

Aveau culoarea verde, eu stăteam la capătul armei și de-abia vedeam vârful. Dar nu execut nici o tragere – sau să asist la ea, deoarece merg înspre capătul țevelor, pentru a vedea autorii morali ai faptei – ai tragerii, adică.

Un om uzat de muncă, cărunț, scund, precum și unul mai în vârstă, semănând cu generalul Charles de Gaulle. Mie îmi vine să plâng, așa eram de emotiv, în dezvăluirea sentimentelor umane, referitoare la renunțarea înarmării și folosirea armelor, dar femeia care era cu ei mă bate prietenos pe umăr – parcă ar fi vrut să-mi spună: eh, lasă, așa-i specia umană, în timp ce toți trei se regroupează în fața mea, pentru a lua o nouă poziție de tragere...

14

Așteptare III

- Nemurire -

Oameni care fugeau din toate direcțiile, la fel ca spițele unei roți – se îndreptau spre clădirea Palatului administrativ, care forma un fel de trunchi de con, de culoare maro, retezat, la fel ca-n societățile primitive. Știu precis, fără să-mi spună nimeni, după animația de acolo, mișcarea bruscă a mulțimii, am impresia că acolo se sfârșește, sau se instaurează o dictatură.

Se auzi o bubuitură, în momentul în care priveam oamenii fugind să se adune acolo. Eu neglijez mulțimea de militari de pe bulevardul din față, de fapt un du-te – vino neconținut, o mulțime pestriță care trecea în ambele direcții, când, câteva minute mai târziu, mă îndrept și eu în piața însoțită dinspre cinema „Dacia”, înspre locul cu pricina.

Mă trezesc, într-un târziu, stând la șir, într-o coloană lungă, subțire, împreună cu alți oameni, alături de maică-mea, amândoi foarte tineri – stau la rând pentru a primi Nemurire, așadar.

5 septembrie, 1998

15

Așteptare I

Câmpul din jurul meu era ud (total), ploua mărunț, iar acolo unde drumul făcea o cotitură, în stânga mea, malul se surpa brusc. După cele câteva pâraie care curgeau peste șoseaua asfaltată, văd că, de fapt, totul nu era decât un râu tulbure, iar apele înfuriate mușcau la cotitură din țărmul advers, iar lutul umed, galben și lipicios, se prăbușea în torente.

Singurul meu tovarăș, rămas credincios mie, maestrul G..., este gata-gata să cadă în valuri, de aceea trebuie să strig brusc la el și chiar să-l țin cu mâna, să nu cadă. Fără a mai folosi menajamentele de rigoare, îl strig pe numele mic, direct: Gheorghe! Ne îndreptăm, odată cu râul, undeva spre sud, sud-vest, acolo unde râul e larg, neprimejdios, dar unde, de fapt, a invadat toată câmpia în șuvoaie subțiri, tulburi. Inundația e de așa natură încât cuprinde totul, iar noi trebuie să ne refugiem undeva, căci apa devine din ce în ce mai adâncă. Brusc, vedem în față câteva sălcii bătrâne, pe lângă o casă de cărămidă roșie, care, având trunchiuri groase, sunt o certitudine că am putea scăpa. Trebuie, deci, să ne urcăm în sălciile din față, singurele, împreună cu casa, dar care nu prezenta siguranță – repere solide în pustietatea apelor – până va trece inundația, sau cine știe până când...

23 august 1998

16

Așteptare II

Doamne, cât de imensă era apa, cum cuprinsese totul, iar noi doar rătăceam peste acel câmp plin de apă tulbure, fără țintă, în căutarea unui loc de refugiu care, deocamdată, nu se vedea nicăieri.

Când ajungem la o casă veche, tencuită, dar cu pereții scorojiți, ici-colo, observ că soră-mea lipsea, o fi luat-o în altă direcție, ceva mai înainte, de-abia-i simt lipsa, căci intrăm înăuntru.

Aici era un lux adevărat, o mobilă frumoasă, trainică, un fotoliu verde, frumos, parcă-mi făcea cu ochiul să mă așez.

Ne mirăm cum a putut cineva să lase aici atâtea obiecte, pradă valurilor, dar și noi trebuie să plecăm, dacă vrem să nu ne ia apa care, devenind din ce în ce mai amenințătoare, pătrunde înăuntru...

29 august 1998

Explozii întârziate

Posedam un magazin alimentar, de tip „Non-stop”, cu un prieten blond, înalt, descins parcă din vechii romani, Flaviu.

Era așezat undeva, la marginea orașului, iar dincolo de el începea un câmp mohorât, până la marginea unei vâlcele secate, cu iarbă tunsă scurt, ca un sistem de apărare, parcă.

Noi, din șanțul cu pricina, încercam să detonăm câteva încărcături de dinamită care erau în magazin, folosind o legătură care ajungea până aici. După aceea ne-am dus – deși era nebunie curată, să vedem efectele, intrând prin cele două uși ale magazinului în formă de „L”, așezat pe colț. Nu se produsese mare lucru, iar prietenul meu s-a întors înapoi, în șanț.

Eu găsesc în fața mea, lângă magazin, o capsulă mică, ca o alună prelungă, pe care o curăț de noroi uscat, și care emite o lumină ciudată - de fapt, o energie sub formă de nor. O arunc jos și văd uimit că din ea încep să sară tot mai multe capse goale, mici, pocnind. Efectul acestei energii este că eu însumi, încărcat de energie, pot să proiectez pe perete, la cererea prietenului meu, spunând diferite nume de actori – și numai cu condiția asta, printr-o întindere a mâinii înspre perete – chipurile acestora, albastre, ceea ce și fac, până când imaginea, consolidându-se, ia forma finală...

5.09.1998

18

Așteptare IV

Florica era tânără. Doamne, ce tânără era, cu o rochie de „supra” care-i acoperea și mula tot trupul frumos, iar eu ardeam de nerăbdare să-i cuprind în brațe corpul tânăr și tare. Era văduvă și, de aceea, eu stăteam în casa ei, prin preajma ei.

Era o zi ploioasă și afară îl văd pe unchiul meu trebăluind ceva, cu o pălărie de paie în cap, de aceea trebuie să urcăm în pod, unde se lasă convinsă până la urmă și, când își dezvelește trupul, văd cât de scos în evidență îi este în partea de mijloc, aplecându-se. Îi văd toată goliciunea și este atât de imensă că nu mai apuc să fac potrivirea necesară pentru o plăcere sexuală. Era scos în afară și frumos.

Toți eram așezați în mansarda strâmtă, cu acoperiș de lemn, înnegrit de ploaie și jucam cărți. Spun „toți”, adică câțiva mineri încovoiați de umeri sau întinși pe jos. Eu eram chiar la urcarea în mansardă și mâncam semințe. Afară ploua puternic,

iar unchiul meu trebuia să sosească din clipă în clipă. Când se ivește, la marginea de sus a scării, eu trebuie să-i justific prezența mea acolo, deci nu trebuie să știe nimic din ce-am făcut chiar eu acolo, mai înainte, cu Florica.

Când apare, în momentul când încep să-mi încheg în cap propozițiile salvatoare, spune:

- Doamne, ce săpuneală ne trage Mama Natură!...

27 iunie 1998

19

Așteptare IV

- Varianta 2 -

- Ploua -

- Sven Hassel -

În amintirea lui Sven Hassel

Doamne, cum mai ploua! Ploua cu găleata, eram în podul casei natale, cum urci, împreună cu câțiva săteni, cu unchiul meu, Sabin și cu vecina Florica.

Afară ploua, așadar, torențial, șuvoaiele se scurgeau pe sticla de la lucarnă, peste acoperiș, făcând zgomot și-ntunecând vederea afară. Florica era tânără... ce tânără mai era! Cu carnea tare, cu pielea de culoare roz-deschis, cu fustiță verde-albăstrie, din mătase, de vară. E foarte senzuală așa. Stă în dreapta mea, se tot apleacă, cum să n-o fi iubit? Unchiul-meu e și el tânăr, cu o pălărie neagră în cap, stă în fața mea, dincolo de intrarea în pod, față de ceilalți, care sunt în spatele meu, iar Florica era în

dreapta. Se tot chinuiește să deschidă luminatorul, care e deasupra scării. Prima dată se uită la ploaia care nu mai contenea, apoi, ridicând, pentru o clipă, capacul mobil, apa începea să pătrundă înăuntru, prin șuvoaiele de pe acoperiș. Închide geamul la loc și exclamă:

- Ce săpuneală ne-a tras Mama Natură!

20

Inundație 3

Câțiva copii din oraș jucau tenis la râul din satul meu natal, pe câmpul care se-ntinde în fața casei, o limbă care se prelungește până hăt departe, pe lângă râu, în sus, și-n curba pe care acesta o făcea, mai în jos, deci și-n josul apei.

Aveau un fel foarte original de-a juca, căci își construiseră terenul chiar la margine, adică dunga țărmului era și marginea tăiată drept a terenului, căci astfel justificau ei faptul că l-au putut tăia drept.

Când era necesar, puneau și piciorul pe lângă peretele de pământ, în jos, unde-și făcuseră o scobitură, fiecare, la fel cum ai urca-n șa, pentru a scoate mingile mai dificile și să nu cadă în râu. Dar nu mult mai târziu, râul crește și se umflă tot de apă tulbure, până la marginea țărmului. Îl văd, căci eu, după meciul de tenis de pământ, cum am intitulat eu acest joc, privesc în susul râului, deși acesta e destul de mare. Apa face „semne”, valuri instabile, și atunci vine mare, într-adevăr, viitura crește, râul se umflă tot de apă tulbure, până la marginea

țărmlui. Trebuie să-l opresc... Aveam, de data asta, și-un copil mic în brațe, să nu cadă în apă.

Dar apa seacă brusc, căci în amonte, la intrarea în sat, câteva excavatoare și buldozere au oprit-o, în cine știe ce scopuri industriale, poate construind un baraj. De aceea a secat, încât se vede pietrișul mărunț și uscat, de pe fund. Repede, după pești! – strigai eu – și coborâm în albie, lăsându-ne brusc în jos, dar nu găsim decât pești mici, aproape morți, iar cei din fața noastră se opresc și ei, până se retrage toată apa, care și scăzuse la un nivel foarte subțire, nu mai înalt de un lat de palmă.

Și aici sunt tot pești mici, așa că ne întoarcem. Undeva, în dreapta, la o mică scobitură făcută de apă, pe lângă o îngrămadire de rădăcini de arin, sunt pești. Erau mulți, îi văd brusc și rămân uluit, căci toți erau grași, albi și rotunzi, aproape plezneau de sănătoși ce erau.

Pot să culeg – un băiat negricios îi privea și el, situat în stânga mea. Îi pun în bluza făcută sac, căci o dau jos de pe mine, altfel nu am cum să-i duc, și văd uimit că unii semănau cu crapii, lați și grași, se desfac, carnea de pe ei, ca și cum ar fi fost deja fierți.

Aprilie 2017 – 26 iunie 1999

21

Deratizare

Ne pregăteam să deratizăm camera mare de la țară, care deja fusese golită de mobilă. La primele jeturi de spray, păianjenii începeau să se adune prin cameră, grupuri – grupuri, câte trei-patru, dar, fulgerător, nu rămâneau decât picioarele uscate din ei și câteva părți ale trupului. „Nu sunt buni nici ei”, spune maică-mea, pentru că aduc străinii, căci dezinfecția era făcută pentru insecte de bucătărie.

Undeva, la mijlocul camerei, în lumina difuză, de apus de soare, după piciorul unui scaun, văd un cap ca de șarpe, dar care se va adevăra mai târziu, e al unei șopârlă. O șopârlă ciudată, care iese la iveală, căci are un model hexagonal, alungit pe spate, la fel ca tritonul, dar mai „domol”, numai desenat, parcă. Modelul – galben cu negru – iar corpul i-e puțin prea lung, pentru o șopârlă. Fuge dintr-o dată într-un colț al camerei, acolo unde ar trebui să fie lada cu lemne, căci lada era lipsă, pur și simplu. De teamă să nu-l calce cineva, sau să nu se ascundă undeva, mai ales că era și bunică-mea prin preajmă, dau să-l ridic de coadă, pentru a-l arunca înapoi, în mijlocul încăperii, dar, în reflexul de

autoapărare, i s-a rupt coada și, împreună cu ea, chiar și picioarele din spate rămân la partea ruptă, la fel ca un șasiu mecanic, retezat. Rămâne în două părți, verzi, frânte, de data asta. Îmi pare nespus de rău, dar cred că, parcă-mi spune cineva, dacă voi avea răbdare, se va vindeca cumva, corpul îi va crește la loc...

Aprilie 2017 – 7.04.1999

22

Israel

Dormitorul avea forma „L”, cu rafturi simple, de tablă, pe care trebuia să punem lucrurile pe care ni le-am adus cu noi, în această țară. Eu aveam o boccea verde, de pânză moale, am venit însoțit de șeful de echipă, care era un om foarte dur, tăios la vorbă.

Mergem să vizităm un loc în munți, un peisaj sălbatic, frumos, care are un lac azuriu, curat, în bătaia soarelui, dincoace de munții cu creste negre, care se întindeau pe lângă lac până dincolo de zare. De jur-împrejur și foarte clar. Dar pe malul lacului sunt și câteva femei, dansatoare, ca pe o scenă naturală, în aer liber, dar eu nu pot să le accept, fiind de moravuri ușoare.

Ne întoarcem, iar pe drumul nostru era o biserică cu ziduri cenușii, vechi, unde erau adunați oameni, chiar și afară, în fața ușii. Era tăcere, iar un om îmi spune să intru sau să rămân, chiar și afară.

Nu ascultăm de el și mergeam spre casă, spre dormitor, să ne așezăm lucrurile aduse.

Iulie 1999 – ianuarie 2000,
25 martie 2017

23

Moarte și înviere

Mergeam pe niște cărări, înspre un deal, pe lângă o casă izolată de la marginea satului. Din jurul curții se aude o voce de copil, care strigă: nu-i prinsoare. Adică faptul că ei, de la casa aceea, m-ar putea opri din drum...

Mai încolo era o mlaștină verde, de un verde închis, frumos, adică iarba de pe suprafața ei. Fiind înnorat și liniște, mă pregătesc să culeg pere de sub un păr care – ciudat – situat pe mlaștină, face și ardei. Ardei iuți, toți lunguietiš, proaspeți. Până să vină o bătrână, să-și culeagă și ea, mi-am umplu cu vârful și îndesat o pungă.

Dincolo de mlaștină e o câmpie însoțită, instinctiv mă duc într-acolo, câte puțin. De pe mlaștină nu se vedea, dar în dreapta, între doi cireși, e o masă albă, de lemn. Urmează să aibă loc, acolo, o înmormântare. A murit o femeie tânără din sat, în mod surprinzător. Știu cine e, când aflu despre ea. Maică-mea se găsește prin preajmă, în marginea câmpiei, mai în spate. Îmi spune să merg acasă, să-mi schimb hainele - aveam o uniformă școlară veche, zdrențuită, pe mine – și apoi să vin înapoi. Peste câmpii și câteva cursuri de apă, nu prea mari, trebuie să trec. Pornesc în drumul spre casă...

14.02.2000 - 25.03.2017

24

Călătorie interzisă 2

- *Recolta de snopi -*
- *Germania nazistă -*

Coboram în viteză cu un autobuz, dintr-o localitate de munte, Firiza. Sunt tânăr și așezat undeva, în față, în picioare. Ne-ntorceam de la un chef.

Undeva, pe traseu – iar acum realizăm c-am ajuns foarte repede într-o regiune de șes, spre D...vița, o comună dincolo de râul Che...șel. Eram, așadar, într-un loc jos, înspre râu, o zonă netedă, întinsă, care parcă nu se mai sfârșea, chiar și peste apă, când, dintr-odată, intră controlorii de bilete. Eu mă refugiez mai înspre spatele mașinii, deoarece n-am bilet, pe lângă asta trebuie să mă prefac că sunt beat, beat foarte tare, ca să nu mă ia la-ntrebări. Cum puteam să reușesc asta, decât ținându-mă cu o mână strâns de bară și clătinându-mă încoace și încolo?! Trebuie să-mi reușească, și chiar o fac bine, ca un om beat dar, totuși, treaz fiind, mi-e teamă să nu se apropie de mine.

Stând chiar pe scările din spate, lângă ușă, mai arunc - din când în când - câte o privire pe geam. Peisajul s-a schimbat

repede, adică nu-i caracteristic pentru o câmpie de pășunat, cu iarbă verde, de exemplu, căci e galben – cenușiu, iar uneori, doar galben. Ici-acolo sunt presărați snopi, grămezi, sprijiniți vertical, sau oblic, câte 2, 3, 4, sau chiar mai mulți la un loc.

Eu continui să fac pe omul beat și am în mine, cum am spus, teama că vor ajunge la mine și, controlându-mă, nu mă vor înțelege, amendându-mă.

Deoarece, la un moment dat, controlul se pare că nu mai înaintează, mai arunc, prelungindu-se această stare de așteptare în mersul autobuzului – așadar, câte o privire pe fereastră. Numărul grămezilor de snopi de pe câmp, s-a mărit brusc, erau tot izolate (adică), se vedeau distinct, dar mult mai dese și mai mulți la un loc. Se vedeau clar pe câmpia galbenă, în goana autobuzului. Seara, dimineața, după-masa, cine știe?

Îmi trece brusc prin minte – parcă o voce-mi răsună clar în cap, privind numărul crescând al snopilor, acea abundență a recoltei, că s-ar putea să fim în altă parte – în Germania nazistă...

Iulie - august 1999 - februarie
2000, 25.03.2017

25

Baraj albastru

Întreaga producție de minereu era formată din câteva vagoane trase la deal, cu viteză, pe o șosea asfaltată, de niște căruțe rudimentare. În sens opus drumului care duce la mină, e o colonie de țigani, aici, pe versantul muntelui. Mă găsesc la dreapta, printre case, colibe mai bine-zis, sărăcăcioase. E și o femeie creolă, senzuală, deși îmbrăcată neglijent, care mi-ar plăcea.

Dar nu am timp de așa ceva, deoarece mă găsesc în cu totul altă parte, în apropierea unui baraj albastru, cu apă înghețată nefiresc, de un albastru deschis, cu nuanțe mai închise, prin gheața ciudată. Peste lac se vede muntele Igniș, tot albastru, iar în față un stăvilar, mai ridicat decât nivelul apei, dar foarte simplu.

Sunt în stânga acestui complex albastru. Văzând muntele și barajul întreb, firește, pe cei care erau cu mine, o delegație de romi și preoți, din care cel puțin unul e intelectual, înalt, cu ochelari, între două vârste, tot în albastru îmbrăcați: Assuan, Egipt? Dar mi se face semn, din cap, că nu.

Continuăm să mergem în jos, pe lângă baraj. Peisajul albastru se continuă undeva, în față.

26

Infracțiune

Era posibil să sosească niște infractori în acea noapte liniștită, dar tensionată, de la țară. Aud zgomot și văd trei romi, la fereastra dinspre intrare. În cameră, maică-mea se chinuia să ne facă niște injecții – la mine și la bunică-mea. Spaima mea e mare, deoarece mă gândesc că răufăcătorii ar putea să fure vitele din grajdul vechi de vis-à-vis. Umbrele li se alungesc, nefiresc de mult, peste fereastră, fără să intre înăuntru. Urmau să plece.

27

Despărțire

Biroul personal al minei era așezat pe o mlaștină neagră, la capătul dinspre Apus, acolo unde satul U..., spre Răsărit, se termină. Un pârau curgea peste aceasta, iar pe mine mă obseda faptul că trebuia să sece. Deși era alimentat de-o adâncă pânză freatică, curgea prin acea mlaștină.

Eu trebuia – pe colina de dincolo de mlaștină – să duc câteva furci imense, să ajut la strânsul fânului, nu înainte de a vedea că cineva, la mijlocul câmpiei, unde era terenul lui, acela moale, făcuse o groapă adâncă, unde se adunase apă neagră.

Clădirea biroului era în capăt, așadar. Se presupune că apa ar avea proprietăți curative, ca cea minerală, de exemplu.

O întreb pe singura doamnă care era acolo, doamna Z...

- Da, de unde, îmi răspunde ea, mai mult faima datorată aspectului exterior...

Câmpii și morminte

Un mort pe care-l aveam în buzunarul din dreapta vestei mă obseda într-atât, încât aveam impresia că e în mărime naturală. Nu era decât un model din stofă și material sintetic, moale, aplicat pe o suprafață plană, pe care-l duceam cu mine printr-un cartier de locuințe vechi, cu morminte răspândite aproape în fiecare curte.

Ajung într-o zonă unde terenul era oarecum dispus în terase, de fapt asta urma să aflu mai târziu; acum văd nenumărați culturiști pe o platformă, care se pregăteau de concurs. Nu-mi dădeam seama dacă era seară sau dimineață. Ce era mai interesant și mai atrăgător pentru mine, era faptul că, alături de ei, se găseau câteva femei, cu piele bronzată, având slipuri foarte sumare, picioare și fese superbe. Se pregăteau, așadar, de concurs. Terenul, cum spuneam, era dispus în terase, de fapt era un cimitir împrăștiat, căci ici-acolo, zăream câte un mormânt galben, vechi.

Eram cu fața înspre partea de unde venisem, cumva, când cunoscutul culturist N. Giurgi îmi sare în spate, din partea opusă. Era foarte siluet, fibrat și agresiv, oarecum.

Pleacă, dintr-odată, peste câmpie, sugrumându-și talia, în poziția „amforă”, și văd că e extraordinar de masiv și, așa cum pleacă, știu că nu-l va învinge nimeni.

După aceea înoată prin apa unui lac. După ce iese la suprafață, reușește, în ultimă instanță, să se prindă de partea din spate a unui cal și să-l călărească.

Eu mă găseam la extremitatea de Nord-Est a câmpiei, sub brazi cu crengi foarte dese, atât de dese încât nu se vedea soarele, iar multă cetină era căzută pe jos. Și aici erau morminte negre, împrăștiate.

Într-un „cartier” de morminte, deși toate erau vechi, realmente, încerc să le găsesc pe cele mai vechi. Pe o cruce înclinată, era scris cu litere în relief, parcă lipite, toate datele necesare. Erau mânjite cu noroi galben, deși păreau foarte vechi. Când citesc, totuși, datele, văd uimit că datează din antichitate. Erau atât de vechi, încât puteau fi și de mai înainte. Sau eram noi în trecut transpuși.

Va urma.

4 aprilie 2017

29

București

Aranjam marfă într-o încăpere de lemn, care avea pardoseala unsă cu motorină sau petrol. Podelele miroseau puternic, așadar. Dar, aplecându-mă, nu apuc să așez marfa jos, căci văd uimit că-n încăpere era și bunicul meu. Dincolo – zăresc pe geamul unic al încăperii – spre Răsărit, oarecum, un bloc imens, turn, din anii '50, lângă clădirea cu magazinul.

Să fiu în anii '50 sau în prezent? Dacă m-aș fi întors în timp, aș fi înțeles existența lui bunicu-meu, în acei ani, dar așa, în 2000, ar fi trebuit să aibă 90 și ceva de ani, dar cum putea, dacă murise odată, acum aproape două decenii?

2000 - 4 aprilie 2017

30

Iubire eternă

Unei mari iubiri, pe care am avut-o la un moment dat, dar care, vai, nu mi-a răspuns cu aceeași monedă, Cristina A.

Muntele Igniș își înălța spre cer forma oarecum ciudată, deoarece părea un arc cu unul din capete mai ridicat, ca și cum, odată scăpat dintr-o prinsoare, ar fi încercat să zvâcnească-n sus și s-ar fi oprit brusc.

În rest, era un masiv de piatră care domina dealurile din jur, verzi, într-o bună parte a anului, dar muntele părea albăstrui, chiar și când nu era acoperit de ceață sau când nu era vreme urâtă, mai ales după căderea frunzelor.

La poalele lui înfloriseră civilizații – atâtea câte vor fi fost – din zorii istoriei și până acum, când mașini urcau până la poalele lui, unde era șoseaua numită „centura forestieră” și unde oamenii din jur desfășurau o febrilă activitate, aproape în tot timpul anului. Satele nu se găseau chiar la poale, deoarece dealurile mai neînsemnate se interpuneau între munte și localități, dar părea, totuși, foarte aproape și intrase în conștiința și existența

oamenilor, prin semeția sa, iar (ei) erau mândri că le aparține, când venea vorba de el, iar dacă pe aceste meleaguri ar fi dăinuit o formă de religie asemănătoare cu a grecilor, sau, pur și simplu, dacă oamenilor le-ar fi trecut prin minte, ar fi crezut că pe acel platou stâncos își au reședința zeii, ar fi putut să fie muntele lor sacru, cu tot cortegiul de credințe*. Trei sate din jur își revendicau, în aceeași măsură, dreptul asupra acestui munte și, totuși, povestirea noastră are legătură cu un al patrulea – o localitate minieră, așezată mai la vale, dar care era la fel de legată de munte ca celelalte, care erau situate chiar în „coasta” masivului.

Spun „legat” deoarece de aici se făceau și excursii, vara, mai des, iar cete de vizitatori ajungeau până pe vârful lui, chiar și mai departe.

Întâmplările pe care le voi relata se remarcă prin ineditul și tragicul conținut, în sinea lor – despre care s-a vorbit multă vreme după aceea – făcând ca zona să fie cunoscută hăt – departe.

Dar iată cum s-au petrecut lucrurile: în primul rând, menționez că o tânără și frumoasă fică de pe acele meleaguri a plătit cu viața pentru iubirea sa și, datorită răcelii, hazardului sau destinului, iar un tânăr poet, vremelnic stabilit acolo, a trebuit, de asemenea, să-și piardă existența și iubirea pentru care, dacă ar fi trebuit și i s-ar fi cerut, ar fi făcut orice.

O tragedie „Romeo și Julieta”, într-un timp modern, schimbat, căci ce altceva ar fi putut fi schimbat, dacă s-ar fi putut înlocui ceva, mă refer la elementele piesei, în afară de

* Ceva conotație cu zeii avea, totuși, căci în una din limbile străvechi, sanscrita, Agna era și însemna foc, respectiv zeul focului, Agni, semnificație care azi desemnează acest vulcan stins.

perioada desfășurării – fac referință, în primul rând, la eroii tragediei, care vor fi întotdeauna aceeași, iar liantul, extrem de puternic și dumnezeiesc, care-i lega, iubirea, la fel, neschimbată.

Eram detașat în acel centru minier în calitate de consilier tehnic pe lângă primărie. Bănuiam că într-o localitate minieră, și, mai ales în epoca de azi, sunt foarte puțini oameni sentimentali, nu atât să-mi redea exact cum s-au derulat faptele, despre care lumea mai vorbea atunci, căci ghinionul a făcut ca eu să apar acolo doar cu câteva săptămâni mai târziu - ci lipsa de sentimente, de înțelegere, ar fi putut determina pe oricine să interpreteze greșit lucrurile și să acorde un sens sau un aspect banal întregii tragedii, iar eroii să fie condamnați fără șovăire, ori priviți ca fiind puțin deplasați ca fel de-a fi, deci să nu le înțeleagă profunzimea sentimentelor ori măreția jertfei dumnezeiești pentru singurul sentiment pentru care merită să trăiești: iubirea.

Dar un tânăr, preocupat în aceeași măsură de partea tehnică a civilizației, cât și de frumusețea artei, precum și de rostul ființei umane (pe pământ), un tânăr curățel și ospitalier, în același timp, se oferi să-mi relateze amănunțit acele întâmplări, extrem de nuanțat, să le simt eu însumi, specificând că face asta deoarece nu vrea să-i condamne pe cei doi eroi ai întâmplărilor, căci, spunea el, oricând ar fi putut și el să fie victima unei astfel de derulări fatidice, plus că dă dovadă de compasiune și cultură, procedând astfel.

Era, aşadar, un sfârşit de februarie, cu ger aspru, după zile însorite, dar cu soare de iarnă, care înroşea cerul în asfinţit şi te făcea să tremuri doar gândindu-te la perspectiva zilnică a unui ger năpraznic, mai bine-zis nocturnă, căci astfel se întâmpla, în zilele care mai rămăseseră până la ivirea primăverii. Până ca, una – alta, găseam foarte nimerit să-mi petrec serile stând la o masă în încăperea mobilată plăcut, un amestec de mobilă rustică şi oraşenească, cu un foc primitiv, iar dincolo de geam, văzând cerul înroşit la apus, contemplând, de fapt, acel apus de soare. Un vin fierbinte mă încălzea şi-mi reda buna-dispoziţie.

Astfel, invitându-l pe tânărul pe care tocmai îl cunoscusem, puteam să aflu, la căldura confortabilului meu cămin, adevărul întâmplărilor, altfel decât aş fi aflat la o cârciumă ordinară, sau din gura unei gospodine chibzuite, care ar fi insistat doar asupra laturii sentimentale, dar exprimată banal: „i-a fost tare dragă”. Şi, totuşi, asupra laturii morale, „nu se cădea”, sau asupra laturii destinului, spunând că aşa a fost să fie.

Tânărul meu prieten mi-a povestit următoarele lucruri, pe care le redau întocmai, atât doar că le transcriu într-o formă strict literară, accentuându-le prospeţimea şi profunzimea, generate de specificul şi de întorsătura, uneori neaşteptată, a evenimentelor.

Cristina A. era cea mai frumoasă fiinţă de sex feminin, care servea la cantina din localitatea F..., care aparţinea complexului minier.

Numărul mare de persoane care servea masa acolo, specificul profesiei, precum şi dese vizite al unor persoane suspuse, făcea să fie tot timpul într-o ținută albă, de o curăţenie perfectă, desăvârşită. Dar cum arăta?

Când descriem o persoană, trebuie să ne și transpunem în epoca respectivă, nu pentru a arăta gusturile, fie ele eronate sau nu, adică până unde a ajuns societatea cu ordinea, estetica, subordonate femininului, dar, mai ales, a vedea cum sunt interpretate de masa de oameni majoritari, care o „savurează” și o chiar „condamnă” până la urmă, având, din păcate, cuvântul decisiv.

O femeie cu ochi albaștri, enorm de frumoasă și serioasă, un corp de excepție, forme de excepție, ori în ce fel de îmbrăcăminte. Dar, cunoașteți reaua intenție a oamenilor, din cauza unei judecăți unilaterale sau invers, când spun: o femeie care a fost măritată sau femeie cu un copil, etc.... De parcă n-ar avea dreptul să-și mai caute fericirea.

Mai cunoașteți și tot anturajul de lucruri, de persoane, care fac și accentuează personalitatea omului, desigur – de la un pahar de băutură, la mâncare, cu mirosurile sale, mai ales la prăjeli și-n zile de sărbătoare, desigur, până la cei din jurul lor, de a depăna amintiri referitoare la întâmplări sau rudenii, într-o ambianță potrivită. Așa și cu tânărul îndrăgostit. Parcă seara, când se lăsau umbrele înserării, totul era mai potrivit pentru o dezlănțuire sentimentală. Înainte de a trece la debaterile propriu-zise, aș vrea să fiu succint, în redarea lor. Ca să mă-nțelegeți, voi relata câteva cazuri – ce legătură trainică poate fi între mediu – lucruri – om. Mirosuri, umbre, lucruri, etc. L-aș parafraza pe Marcel Proust, cu asta, dar acesta e adevărul. Tainice senzații cu dezlănțuirea lor – își au rolul – după ce izbucnesc la momentul potrivit – cine știe din ce cotlon, din ce tainiță a creierului! Toate se potrivesc atunci.

Așadar, primul caz. Un slăbănog, decent, la costum, Horváth, cu figură de cioară, coboară dintr-o mașină, căci mo-

torul i se oprește brusc – să vadă ce are. De la ușă, drept și tanțos, până în față, ridicând capota de pe motor, care poate și fumegă, străbate, în câțiva pași, întregul drum pe care l-a parcurs de la primul bănuț, până la cumpărarea mașinii. Plus ifosele de rigoare.

Un altul, tractorist – Dumnezeu să-l ierte, căci a murit de o grămadă de ani, alegând calea cea mai rapidă spre lumea de dincolo, dar poate nu cea mai morală, deci nesigură. Tipul, din 1990 sau 1991, într-o iarnă, având o supărare cu părinții, s-a sinucis. 26 de ani. Voi relata, cândva, asta, cu tot cortegiul de nuanțe al acelei epoci. Beat fiind, a tot încercat să pornească tractorul, să mă ducă peste niște pante, la autobuz. Noroc că n-a pornit. La unele reproșuri de-ale maică-sii (până la urmă din cauza ei și-a luat și zilele), dădea cu cârpa de pământ, supărându-se.

Un altul, înalt, brunet, pomenea de câțiva, care-i erau veri. Parcă la fiecare pomenire îi număram roatele din păr, la ceafă. Semn de mare îndărătnicie și mândrie, pentru cel care are mai mult de un vârtej-roată în cap.

Ce mare rol au avut orice mediu, obiectele, căci altfel cum ar fi fost posibil - fără muncă, în primul caz – sau fără paharul de băutură , căci era Crăciunul, în al doilea – toate acele manifestări, depănări la timpul potrivit.

Sau, mai prozaic: un muncitor vine seara acasă, de la lucru, de pe stradă, de unde era un anonim. Dintr-o dată, fiind seară, totul sclipind, totul - adică lucruri legate unul de altul, are valoare, iar depănarea de amintiri, fapte, chiar din realitatea imediată, la fel. Se așează la masă, iar maică-sa cu o tiradă potrivită ca intensitate: porcule, măgarule, să faci tu una ca asta, să umbli la aceea, etc.

Tânărul nostru, deși pornise oprobiul rudeniilor, se bucura de iubirea tinerei C... De iubire și seriozitate, dar toate rudeniile au făcut coaliție strictă, la un moment dat. „Dacă mai continui relația, te dezmoștenim!” A fost măritată, nici nu i-a ieșit bine divorțul etc., tu ești băiat etc.; alte valori nu contau. Ea știa, se neliniștea, dar credea și-n această iubire dusă la extrem. Dar, cum se-ntâmplă deseori, a fost necesară o nesăbuiță, tânărul vizitându-și o rudenie de aproape, a primit verdictul – averea-i rămâne, cu condiția să se despartă de ea – ea nu a primit știrea, ci tocmai pe dos – a primit totul și a plecat, l-au dus rudeniile, asta i-au impus.

E dureros – căci ai crezut altfel – iar acum negi asta, nici nu-ți vine să crezi cât de contradictoriu a fost totul – apoi neagra deznădejde, singurătatea. O tragedie modernă, apoi dispariția ei, apoi, lovitură de teatru, el a aflat totul, dar nu mai are cui să-i spună, să demonstreze contrariul, la fel ca un deținut pe nedrept, sau oricare altă persoană care a trăit sau, mai bine-zis, n-a putut vorbi zeci de ani, fiind nedreptățit, își face un țel, acela de a ajunge și a putea să spună adevărul**, tocmai pe alta cale decât cea oficială.

Dar, cât e de dureros când vezi că timpul fix nu mai poate fi și nu va putea fi niciodată – oricât de dureros e și-ai suferit mult - schimbat, să se bucure cineva de mărturisirea menită să arate lumii sentimentele, intențiile cinstite, luminoase. Cu toate regretele, ce-a fost a fost, în această dramă modernă.

2000, 29 noi. 2017, Baia Mare

** Aici simți că ai da oricât, ai face orice să demonstrezi contrariul, să iasă atâta pozitiv din tine, înglobat, depozitat cândva, dar, vai, legile naturii, timpul, nu le poți da înapoi sau înlătura.

31

Iubire eternă

- variantă -

Muntele Igniș își înălța spre cer forma ciudată, căci părea un ac de ceasornic frânt brusc, scăpat din cine știe ce încorsetări reale. Se înălța grandios, dincolo de dealurile din jur, dominând cu ținuta sa masivă. Ar fi putut constitui un Olimp al acestor meleaguri dacă oamenilor primitivi ai acelor locuri le-ar fi trecut prin minte să reprezinte un sălaș al zeilor, acolo, sus.

Am întâlnit-o la poalele acelor munți, fică a acelor ținuturi, fantastic de frumoasă și de detașată de tot ce era uman, dar și banal, până la urmă.

Pășea „detașat”, deoarece era atât de frumoasă, de pură și ideală, încât părea alcătuită dintr-o altă substanță – pe o structură perfectă – decât cea umană. Am îndrăgit-o din prima clipă. Nu puteam, cu acea atracție spontană și totală, să n-o iubesc. Datorită potrivirii unor trăsături de caracter și fizice, cum ar fi culoarea ochilor -, deși părerile sunt împărțite, par deosebiri, altora. Apoi, era și impulsivitatea, alături de calmul ei – deși și ea se bucura în limitele firii ei.

Era fantastic de frumoasă, extraordinar de pură. Era și ea femeie? – mă întreb uneori. Trec peste divinele clipe de extaz, trăite alături de ea, spiritual și fizic, căci iubirea spirituală, respectiv admirația, se prelungea prin acea necesitate firească de a o ține în brațe, urmată de o ostoire a simțurilor și a dorințelor, cauzate de acestea.

Mulți sunt împotriva unei anumite iubiri fizice – și aici, imediat, va apare și partea materială, implicit cea morală. Cum poți să iubești un negru, o negresă, o țigancă etc, deși sunt și ei oameni? Biologic, da, că au fost dezavantajați sau că n-au mișcat un pas, destul, cândva, asta-i altă poveste. Rasiștilor, de-a lungul secolelor – dacă i-aș putea învia – și celor de azi, le-aș adresa o întrebare: de unde provine omul? - dublă. De fapt, dacă negrii nu sunt oameni, atunci, dacă te culci cu o negresă, de ce ies copii, totuși? Știm azi fenomenul deschiderii la culoare al pielii – avansând spre Nord – Homo Sapiens, „achiziție” sau „produs” recent al Naturii – a tot pierdut din colorit, nemaifiind nevoit, la temperaturi din ce în ce mai reci, să se apere împotriva soarelui „asidu” din Africa. Autorul acestor rânduri a pățit-o.

Iată și reversul: într-o vară s-a bronzat enorm, lucind la soare. „Rezervorul” de melanină s-a pornit brusc...

Sau despre țigani: o țigancă, creolă, tânără, o splendoare de fată i-a răspuns, peste ani, de la evenimentul cu bronzatul – dar acesta, adică eu, fiind ocupat cu alta, care s-a dovedit fără inimă, a refuzat avansurile...

Urmează, apoi, modeștii: normal că sclipătul averii contează enorm, se citește în ochi greutatea lui, vorba lui Balzac, dar iubirea poate învinge și asta. Urmează apoi greșelile

morale, furtul, adulterul, cine știe ce mai vine în contact cu legea - sau numai închipuită, această încălcare – cum ar fi simplul fapt de a fi fost căsătorită. Dacă mai e un copil la mijloc e vorba nu de un inconvenient, ci de o imposibilitate logică, care face ca cele două persoane să aibă drumuri paralele, pe vecie...

La toate astea răspund: toți suntem, biologic, oameni. În rest, societatea ar trebui să intervină, pentru ca diferențele de avere și cultură să fie minime între oameni.

Cât despre prejudecăți, zic și eu, fie și cu vorba poetului, sunt fericit c-am cunoscut gelozia, culoarea aripilor albinei, am bănuț în toate lucrurile existența lui Dumnezeu, căci se ascundea dincolo de ele. Știam că nu asta e totul*. Apoi, faptul de a gândi optimist, de a vedea numai partea frumoasă a lucrurilor, din care chiar tu, văzând-o astfel, să tragi folosul, în ciuda societății capitaliste, care nu luptă împotriva răului și care proclamă veșnicia dualismului bine-rău.

Să te bucuri de lumină, de pozitiv, să faci totul ca să le și răspândești – conform principiului că e loc pentru toți în Univers, căci toți suntem egali în fața Naturii – atunci și-n fața legilor – de orice natură ar fi: terestră, umană, divină.

Atunci de ce să nu iubești o ființă umană, care-ți răspunde, în primul rând, la iubire și care, dacă a fost nefericită înainte, iar tu știi asta, atât de duios, sincer și spontan îți răspunde la asta? Chiar dacă acea ființă mai are pe cineva – un copil-rod a acelei iubiri care n-a „ținut”. Oare nu e dumnezeiesc de înălțător să răspândești tu lumină și să ajuți, să răspunzi la acea izbucnire curată – spre tine – de la alte două ființe?...

* Mircea Cărtărescu în *Levantul*.

Căci ce este iubirea unei femei, a unei ființe, în general, mersul unui copil, decât manifestări ale divinității menționate mai sus? Un soare al vieții care se ivește, după o vreme mohorâtă, să-ți însenineze și inima.

La fel și cu iubita mea. Aveam de parcurs împreună, un drum, simțeam asta, prin corpul, ochii verzi, tinerețea, iubirea, gesturi, totul. Simțeam, ca o contopire ce urma, pentru a fi împreună. Dar oamenii, mediul, colectivul, anturajul - luați-o cum vreți – n-au vrut-o. Oamenii răi, care vor fi acum și de-a lungul timpurilor viitoare, din păcate, prin orice mijloace, să distrugă oricâte asemeni iubiri vor veni în viitor, au reușit să ne despartă.

De aici și pierderea, plecarea, distrugerea ființei iubite.

Cca. 2000 - 2017, iunie, 29,
Ferneziu

32

Monumente și biserici

Biserica din comuna S... era mare, încăpătoare, de culoare galbenă. Sfinții de la intrare erau făcuți în relief, iar scara de urcare în pod, din lemn de brad alb.

Așteptând să se termine slujba, văd cum mulțimea începe, încet-încet, să iasă din clădire. Nu erau foarte mulți și, totuși, știind că satul e mare, întreb curios:

- Cum ar putea aici, la o adică, să-ncapă atâția oameni?

Cineva, din oamenii care se găseau în pâlcuri izolate la ieșirea din partea laterală, pe întreg câmpul învecinat, unde nu era nimic, doar iarbă verde, mă face să mă uit, instinctiv, în jurul meu, peste toată acea suprafață de câmpie, cu iarbă deasă. Dar, întorcând brusc și instinctiv capul, eram cu privirea spre Est, unde era biserica, văd distinct trei biserici albastre, înalte, aproximativ în semicerc. Erau din material dur, vechi, care sclipise cândva, fără uși, doar locul, intrarea respectivă, parcă niște decupaje înalte, cum era gol.

Cu toate că sunt atât de reale, iau act de prezența lor, dar îmi vine să-ntreb:

- Când au fost construite?

25.02.2000

33

Călătorie în trecut

Mergeam de-a curmezișul unui deal fără copaci, de câmpie, atât de repede de parcă am fi pe o tanchetă rapidă. În sens opus – căci mai întâlneam ici-colo pe cineva, se deplasau două transportoare blindate, care, mi s-a spus de către cineva, pe care l-am întâlnit pe drum, se deplasează spre Franța. Cred că erau francezi. Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Ajungem la o despicătură într-un gard de plasă, verticală, și eu parcă presimt, mi-e teamă că nu voi putea trece dincolo, fiind un pic mai gros decât ruptura. Dar izbutim, rând pe rând, totul în jur, gradul de civilizație al caselor, case care se văd undeva, în vale, denotă că suntem în anii '40 și nimic mai mult. Adică luxul, strălucirea obiectelor, a caselor care, mai bine-zis, nu sclipeau. Spun asta deoarece noi, venind din viitor, tot timpul eram conștienți că nu aparținem epocii respective și că suntem superiori, ca și cum am sta pe un nivel de piramidă în trepte, cu un grad mai sus, care ar fi superior, tocmai corespunzând celor 50 de ani de civilizație care ne despart. Tot timpul știam asta, întâlnindu-i, dar ei nu știau despre acest de-

calaj. Ajungem la un vestiar de mină sau poate o cameră, pur și simplu, unde cei care ne primesc ne oferă un copil pe pernă, mic, desigur, dormind. Era o răsplată, oferită nouă, că am ajuns până la ei, prin gloanțe, dar și o grijă, trebuia să-l creștem noi, de acum înainte.

Toți minerii pe care urma să-i întâlnesc în călătoria mea erau scunzi și impregnați oarecum de gesturile și nivelul de civilizație al epocii respective. Adică hainele nu le sclipeau, erau de un albastru – gri – negru spălăcit, iar mișcările lor aveau o lentoare tacită. Eu vedeam clar asta, fiind distinct și superior lor, venind dintr-o epocă a rapidității*. Primul care se desprinde – ca personalitate – de cei câțiva, din chiar camera unde ne fusese dat copilul, era un splendid exemplar, ordonat, serios, al epocii respective. Ne explica – noi fiind într-un cerc, cum a aglomerat minereul pe marginea galeriei, două șiruri lungi, pentru a fi încărcat. Eu mă miram și regretam oarecum faptul, pentru că știam că el – deși atinsese gradul maxim de civilizație și ordine al timpului său, nu va avea niciodată o mașină de încărcat numită Rokoman, pentru aceasta...

Când să părăsim încăperea, vedem pe perete afișe albe, de diferite mărimi, pe care erau desenați oameni, busturi și capete bandajate sau cu ochii roșii, ca la afișele medicale sau de protecția muncii. Pe ele scria: Amipas, pimas, plus alte cuvinte, adică vroia să spună că bolile respective sunt caracteristice tuturor care au lucrat în mină.

* Dar, poate, regretabil, și a bățăielii.

În încăperile următoare erau vestiare, iar minierii, în rând, cu același colorit al hainelor, cenușiu-albăstriu, veneau tăcuți și scunzi, cu umerășul în mână – pe care era echipamentul – sau toți, lângă dulapuri, erau ocupați cu dezbrăcatul. În acest caz atârnau hainele de ușile dulapurilor – uși metalice, desigur. Toate hainele le erau îmbibate de minereu, sclipeau frumos granulele de metal, ca și cum ar fi fost vorba de metale prețioase.

Camerele păreau construite sub pământ, deoarece totul în jur, deși nu vedeam pereții distinct, emana acea atmosferă albastră-cenușie, lucru confirmat de faptul că ceva mai în față, ajungem la încăperea unde era lămpăria, deși erau uși și pereți despărțitori din tablă verzuie, dincolo de ei erau pereți cu ieșituri, „umeri” ascuțiți din piatră. Camera era tăiată direct în rocă. Deși timpul era mai „evoluat”, să spun așa, eram în 1967, știam de parcă mi-ar fi spus cineva asta, o voce chiar atunci, totul era, încă, specific trecutului; lămpile erau, însă, electrice, dar nu chiar ca cele moderne. Și aici era forfotă, un du-te – vino neconținut, specifice unei activități intense. La un moment dat, dinspre dreapta, vin spre mine doi – trei oameni. Erau tehnicieni minieri, tineri, cu salopete albastre. Unul dintre ei avea în gură o țigară modernă, pe care – lângă filtru – unde e notată marca tutunului, de obicei – scria deja: Secolul XXI...

Baia Mare, 1 martie 2000

– 8 aprilie 2017

34

GS2

- Invazie extraterestră 3 -

Doamne, ce insecte frumoase, ce cărăbuși aurii erau în albia aproape secată pe pietrișul și pământul râului din satul natal, și al copilăriei mele!

Erau niște cărăbuși mari, interesați, cu antene lungi, care mergeau de colo-acolo, neobosiți, iar în jur era primăvară. Un soare blând, o atmosferă liniștită cuprinde totul.

Cărăbușii parcă erau de metal – sclipesc în lumina soarelui – erau frumoși și inteligenți, căci, la un moment dat, unul se îndreaptă spre mine, apoi, oprindu-se, îmi trimite două fascicule de lumină: unul împotriva protecției electrice și unul împotriva protecției atomice.

Fără aceste două imunități va trebui să părăsesc Terra, dar eu aș dori să rămân pe planeta numită Pământ!...

2.03.2000 - 8.04.2017

35

GS 2

- variantă -

Eram în albia secată a râului din satul natal, pe pietriș și nisip, care sclipeau fierbinți într-o după-amiază de duminică și primăvară. Soarele strălucea, era liniște, era foarte plăcut, cum numai primăvara sau duminica poate să fie – dar pe pietriș, ici-colo, niște insecte mă nelinișteau. Niște cărăbuși, cu dungi aurii și negre peste corp, care sclipeau la soare, de parcă ar fi fost din metal, se deplasau pe pietrele uscate. Par inteligente, deoarece unul dintre ei se oprește, cu capul spre mine, cât pentru a-mi trimite două fascicule de unde: unul împotriva protecției antiatomice, și unul împotriva imunității antielectrice. Fără aceste două protecții va trebui să părăsesc Terra, dar eu aș vrea să rămân pe planeta numită Pământ...

08.04.2017

36

Obsesie

Era un obscur funcționar în orașul X, de fapt un mare anonim, un ilustru necunoscut, căci, în acea perioadă, a nu fi în centrul atenției, prin ce e senzațional, dar bun, bineînțeles, a nu fi vedetă sportivă, crainic de televiziune, politician, a fi trecut cu vederea, a fi trecut prin existență fără cunoașterea propriei tale persoane de către ceilalți muritori și fără a avea bani, desigur, căci acolo unde nu era popularitate, nu era nici asta, nu putea să se cheme decât anonim și, desigur, era foarte dureros să vezi cum altora le reușește zbaterea sau cum, pur și simplu, fiind (acolo), în vârf, părea că sunt acolo de-o veșnicie și pentru totdeauna, de aici înainte.

Părea, așadar, să-și ducă traiul normal, căci până la urmă și cele mai violente pasiuni se domolesc, accepți situația existentă, ori de unde ar veni ea, dacă – spun dacă pentru că ceva cu totul neprevăzut a pus stăpânire pe el, care, ca o consolare, ca o descătușare de energii, căci oricum ne-ar fi viața, le avem zăvorâte în noi – transformându-se în obsesie, care avea să-i fie fatală, deși i-a schimbat cursul vieții cu mult înainte de sfârșit. De aceea a putut apărea și povestea de față.

Avea o încăpere destul de spațioasă, unde-i trecuse prin cap că putea cultiva flori. Și, deși își procurase câteva exemplare mici, din cele mai diverse specii, diferite la înfățișare, le tot verifica mereu, să le vadă procesul de creștere. Spuneam de-o obsesie, și nu pasiune, aceasta apărută brusc, datorită faptului că, neglijând ritmurile biologice de creștere, le tot privea și îngrijea exagerat de mult. Foarte mult, în comparație cu cât ar fi trebuit sau ar fi putut smulge de la ele, într-o unitate de timp dată. Cu închipuirea mergea și mai departe, le și vedea mari, bineînțeles, la alte forme, căci acum păreau mai gingașe, mai îngrijite, cu forme rotunde, unele. Era nerăbdător, când i se ivea obsesia asta, dorința de a le vedea, mergând brusc la ele, un impuls pentru care nu era niciodată obosit și care-l făceau să lase la o parte celelalte lucruri. Dacă în închipuirea sa le și vedea mari, fiind sincer preocupat de asta, încercând să grăbească procesul de creștere, el însuși ar fi urmat apoi să le mute într-un loc mai potrivit. Cu una dintre ele mersese atât de departe, încât se vedea îmbogățindu-se de pe urma ei.

Era o floare care se numește „arbore de cauciuc” care, deși nu atingea mărimea exemplarelor lemnoase, din acea familie, se și vedea ținând în dreptul tăieturilor găleți albe, frumos cositorite, recoltând seva copacilor respectivi. Adică până acolo mergea cu imaginația încât se gândea: ce bine ar fi să am o asemenea plantație, aș putea să-mi dedic întreaga muncă îmbogățirii mele.

Era o atmosferă înăbușită, stătută, de vară. Se culcă, obosit, în camera unde avea și florile, care între timp mai crescuseră, spre mulțumirea lui, chiar dacă nu atât cât ar fi vrut el.

Îl cuprinseră cu brațe lungi, reci, inumane, desigur, înfricoșător de apăsător și fix. Nu l-au lăsat din strânsoarea care se făcea tot mai puternică. El nu putea decât să cedeze, sub apăsarea și strângerea lor, luându-i tot aerul, respirația, sufocându-l. Acestor plante carnivore, acest comportament uman, viu, animal, poate semiconștient, dar pentru ele justificat, fiindu-le caracteristic, dar, vai, fatal pentru cine le cădea în plasă.

S-a sfârșit împreună cu frumosul vis de a avea o splendidă colecție de flori, care să reprezinte o anume bogăție și artă, totodată.

Baia Mare, 10 martie 2000
- 9 aprilie 2017

37

Sfârșit de civilizație

Un bătrân pasionat de istorie mi-a arătat odată un obiect straniu, care provenea, spunea el, din timpuri străvechi, de la o civilizație dispărută, fără alte urme lăsate și cunoscute până azi. Deși nu era un obiect foarte sofisticat (dar perfecțiunea implică simplitate, nu?) era capabil de performanțe uluitoare. Adică putea să primească și să transmită mesaje de la locuri îndepărtate. Era un strămoș al sistemelor de transmisie de azi. Spusei asta după ce, făcut să funcționeze în fața mea, căci, altfel, l-aș fi considerat cine știe ce simplu obiect șlefuit și atâta tot. Tot astfel și cu transmiterea de imagini, am văzut că era ca orice post de televiziune, cu emisiunile sale.

Poate că o fi folosit și la transmiterea gândurilor, dar nu avem noi capacitatea, fiind la distanță de el – de civilizația sa – să le recepționăm.

Obiectul i-a fost făcut cadou cu o serie de instrucțiuni scrise, în limbile terestre ale timpurilor istorice, dar, ca să ajungă la cei care ar fi urmat a-l folosi, trebuiau transmise în scris, mai ales, poate și oral. Așadar, după catastrofă – scăpând de ea – au

mai existat oameni care l-au putut „manevra”. Impresionat de tot ce mi-a povestit bătrânul, referitor la cum credea el c-a arătat civilizația respectivă, la ce se știa din manuscrisul care însoțea obiectul, în legătură cu dispariția ei, un scurt, dar instructiv fragment care descria starea finală, succint, dar clar, a acelei civilizații înainte de prăbușire, plus că, pe baza performanței tehnice a aparatului, am încercat să public la o revistă de istorie, (la una) tehnică sau, dacă nu, măcar la una de pură ficțiune, pur și simplu, dacă ar fi fost considerate aceste informații fără o bază științifică, măcar ca avertisment, căci nu sunt lipsite de învățături, după cum veți vedea.

Nu am reușit pentru că, în mod paradoxal, societatea în care trăiam semăna, din multe puncte de vedere, cu cea prăbușită cu milenii în urmă. Iată, așadar, relatarea bătrânului, referitor la acea civilizație.

Fără a atinge performanțele noastre sau, poate, pe altă cale, s-a ajuns la aparatul acela, pe care l-au transmis – forțați de împrejurări – generațiilor viitoare. Dar mai trăiau? A fost o civilizație împărțită în patru etape, asta involuntar, cum s-a constatat cândva, mai târziu, și datorită recunoașterii acestui fapt, s-a ajuns la pieirea ei. De fapt, nu vom intra în descrierea amănunțită a ei, care le era organizarea, de orice natură, realizările tehnice etc., ci vom spune că, la apogeul ei, firește, a început și un declin. Cum putea fi evitat, considerăm noi, deoarece totul indica o libertate de acțiune și o conștiință de a nu lua din bunul altuia, încât era o civilizație înfloritoare și stabilă*.

* La care se adăuga echilibrul izvorât din cultură, ordine, echilibru pregătit în școală.

Conducătorii, căci într-adevăr existau, nu aveau decât uneori un rol (de intervenție) sau de lucru, ici-colo, mici greșeli inerente ființei umane, și nici o retribuire, cu mult superioară celor ce munceau. Setul de legi – care exista, era știut de toți, pentru că cultura implica și cunoașterea lor, eliminând chiar partea majoritară a răului – dacă cineva se născuse, predomina această tară neplăcută – într-o civilizație prosperă. La luarea unor decizii economice, să zicem, se întrunea un consiliu de specialiști, care trebuia, o dată-n plus, dacă era necesar, să spună ce e bine și ce nu, dacă cel cu inițiativa ar fi greșit, totuși. Mai mult, consiliile, comisiile se puteau controla reciproc, fiind pe aceeași treaptă de putere, neexistând, astfel, posibilitatea abuzului de putere și a corupției.

Dar s-a ridicat cineva, dintre cei cu putere de acțiune, totuși, sau pur și simplu, ca un capriciu al hazardului și, având în vedere acțiunea, intervenția unui organ, cum era statul, sau un grup de specialiști, a spus că abrogă, pur și simplu, legile cu privire la activitatea economică în folosul tuturor. A spus asta ținând contă că, în trecutul îndepărtat, după o perioadă de prosperitate, cineva restrângând activitatea și libertatea individului, s-a ajuns la o societate coordonată de sus, ceea ce-am numi azi dictatură, unde individul avea puține libertăți, deci legile-l împiedicau să-și descarce propria nebulie, având și un rol pozitiv, așadar. Astfel că, văzând o constrângere în intervenția înțeleaptă a unor organe, au fost suprimate legile îndrumării economice în societate, plus cele morale, cum ar fi imposibilitatea de a avea mai multe femei, subsumând astfel societatea unei morale plurivalente, subjugată și ea mai multor idei, considerate ca plăceri necesare fizicului, intelectului uman.

Unde s-a ajuns de aici? Unii nesătui – fără stavile în față, au tot agonisit, acaparând, astfel, averi imense, inutile, până când ceilalți au sărăcit. Dar, ca o ironie și-un dat al sorții, oamenii văzând starea aceasta de lucruri, o credeau normală, ca ei să sufere, zeificându-i pe cei bogați, văzându-i în haine strălucitoare și parfumuri frumos mirositoare, nemaiacordându-le o existență pământească, ar fi fost în stare să le mănânce chiar reziduurile biologice, căci, în cel mai bun caz, dacă nu le vedeau, credeau că nu le au. Credeau, așadar, că existența unui lucru – palatele unui singur om, de exemplu, îl justifică și din punct de vedere moral, trăind în lux, mai ales femeile lor reci, cu greu ai fi putut crede că-s ființe umane. Astfel se-nchinau lor și societății lor imperfecte, căci se impusese un fel de lege, un cuvânt de ordine, acceptat de toți, care suna cam așa: ce te interesează pe tine ce face vecinul, iar bogații, în individualismul lor îngust, de care doar ei aveau parte, s-au retras, încet-încet, într-o margine a țării, superiori – nu-i interesa suferințele celorlalți, unde numai sclavii lor aveau acces și de unde pregăteau nimicirea celorlalți.

Ceilalți – cei de rând – se băteau între ei, erau nervoși, dezordonati, și puneau numai pe seama unora din ei neajunsurile, în loc să-și consume energia la timpul potrivit, să-și dea seama, apoi, că cei bogați au acumulat bogății imense din munca lor, căci îi plăteau cum vroiau, astfel că nu aveau nici pe departe ceea ce azi numim sindicat, să le apere interesele.

Mai mult, le impuseseră ideea că, după viața asta, ar avea loc o alta, frumoasă, și pentru cei sărmani, care venea în contradicție cu ce se știa despre evoluția materiei în Univers și că ei – bogații, ar fi fost trimișii zeilor pe pământ.

Înțelepții spuneau: dincolo de nori, stele și spații nemăsurate, nu e nimic, sunteți nebuni să credeți așa ceva, nu e nici un zeu, dar erau ei considerați nebuni și, fiindcă credeau că conducătorii sunt alcătuiți din aceeași materie cu cei care stăteau în sudoare, mizerie, să muncească. Acel popor, așadar, își iubea șefii criminali. Așa că, atunci când superiorii au propus arderea zonei săracilor, cu substanțe incendiare – ca pură distracție, dar care ardeau lent și sigur, ei, sărmanii, îi implorau, îi iubeau, se autoamăgeau, rugându-i să nu uite în cealaltă viață, (în) împărăția paradisului, să-i slujească tot pe ei.

Deși ar fi putut să o facă mai demult, să-i distrugă, nici măcar acum, când, siliți la chinuri groaznice, erau obligați să ardă de vii, sau înecați în apă fierbinte, nu schițau nici cel mai mic gest să se salveze, deși ar fi fost mult mai greu, fiind înconjurați de paznici înarmați și puține căi de acces. Iată că nebunia și modestia lor i-a făcut să fie distruși. Arse, astfel, o bună parte din țară.

Cei foarte sărmani sfârșiră, astfel, în chinuri groaznice, fiind considerați suboameni, căci, dis-de-diminează, grupuri de oșteni, în ziua fatală, putură fi văzuți prin sate și orașe, iar oamenii, când aceia, pregătind dezastrul, începură să simtă ceva, nu au făcut nimic, deoarece puterea era zeificată, iar orice acțiune a sa, justificată.

Totuși, un grup, un grup de oameni conștient a scăpat – având poate informații despre ce urma să se petreacă, a lăsat acest mesaj – o scrisoare ciudată pe care, poate, apoi, cei care n-au pierit cu totul, au transmis-o din tată în fiu, undeva departe de zona calamitată, așa cum mai târziu urma să se transmită din mănăstire în mănăstire, la alte civilizații, zestrea adunată în trudă de unii meșteșugari ai scrisului.

Iată, aşadar, avertismentul transmis de acel grup inimos de oameni din vremuri străvechi, până unde poate ajunge nebunia, dar şi lenea omului, l-a autodistrugere, tot ce-a creat cu trudă, pentru toţi din societate, de-a lungul secolelor. Acel obiect ciudat, performant, îmi dădea încă o dată, în plus, o dovadă asupra imperfecţiunii unei societăţi. Pe de-o parte, lux, pe de alta, sărăcie. De realizările tehnice nu se puteau bucura toţi oamenii. Ca şi de celelalte: cultură, mâncare, bucurie, căldura soarelui.

Aş vrea să-l public, să fie pildă pentru generaţiile viitoare, dar tare mă tem că nu voi reuşi, căci societatea în care trăiesc seamănă îngrozitor de mult cu cea din vechime, care totuşi, până la urmă – să nu uităm asta – s-a autodistrus.

14 martie 2000 - 12 aprilie 2017,
Baia Mare

38

Mortul de sub zăpadă

Mort sub zăpadă

Puțin înainte de sfârșitul iernii, în curtea pentru animale de la țară, în fața grajdului, descopăr un lucru îngrozitor. Cum fusese și mai era zăpadă multă, groasă, un om mort încăpuse sub ea, în întregime, iar acum, fiindcă era seară și zăpada se înmuiase puțin, ieșise la suprafață.

De fapt, nu se zărea prin zăpadă, atât doar, fiindcă stratul alb era gros, îl acoperise tot, iar acum vremea ploioasă, îi făcuse un fel de loc pe lângă trup. Așadar, un fel de coviltir de zăpadă, în juru-i, iar eu îl zăresc din lateral, ca și cum zăpada ar fi fost secționată, îndepărtată, pentru a putea fi văzut – sau, mai bine zis, ca și cum în partea aceea și pe lângă el s-ar fi topit, datorită încălzirii vremii.

Maică-mea e în curte, și-mi dă de înțeles că mortul nu poate fi decât un om care venise cu un cărucior, înainte de lăsarea iernii, de marile ninsori, prin noiembrie, care ajunse acolo fără să știu cum. Acela fusese singurul străin care venise atunci și de aceea am asociat cele două idei.

Important e să nu fim luați la întrebări, eu, mai ales, cum de-a ajuns acolo.

15 martie 2000 - 12 aprilie 2017,

39

Ora pierdută

Eram în Negrești – Oaș, într-o primăvară, îmi făceam treburile pe acolo, iar în ziua în care s-a-ntâmplat lucrul respectiv, mă pregăteam să vizitez un magazin îndepărtat, într-un alt loc, dincolo de centrul orașului, spre asfințit. Eram student și mă grăbeam să ajung acolo – seara sau dimineața – mi-ar fi fost indiferent. Fiind primăvară se deslușea perfect timpul acțiunii, atât doar că era o atmosferă tăcută, liniștită, dusă la extrem, chiar, soarele se ghicea pe sub nori, parcă o luminozitate stranie. Așadar, eu mă grăbeam pe stradă, trebuia să vin înapoi la cursuri, când, din întâmplare, parcă, întreb pe doi inși care trec pe lângă mine, cât e ceasul. Unul cu păr creț, celălalt cu păr lins, nas ascuțit și drept. Cel cu nas ascuțit, ofensat poate, comentează ceva, după ce trece de mine. Așadar, ia act de prezența mea.

Știți, probabil, ce violenți sunt oamenii din colțul acela de țară. Spun asta deoarece acum mă aflu pe un loc gol, unde ar fi trebuit să ajung, (poate) și sunt câțiva oameni din acel oraș pe lângă mine. Nu le convine prezența mea, așa că se agită și mă înjură, eu îl iau pe unul și dau cu el de pământ.

Din acel moment lucrurile se precipită, de fapt mă trezesc lângă un zid care, deși nu mai avea nimic în jur, știu că e dispus în diagonală față de ceva. Nu știam față de ce anume. Oameni, câteva persoane distincte, pe lângă mine – vreo cincisase. Încearcă să mă-nconjoare, râd, sunt veseli, oarecum, iar eu încerc – căci mă hărțuiesc, prin vânzoleala lor – să ies de acolo, să-i înlătur din calea mea, din fuga mea.

Până ei înțeleg dorința mea, râd, sunt amabili, dar, cu toate astea, formând un arc de cerc în jurul meu, mă strâng din ce în ce mai tare, arcul devine tot mai mic, tot mai aproape de mine, aproape nu mai am loc unde să mă mișc, lipit de perete...

Martie 2000 - 13 aprilie 2017,
Baia Mare

40

Închisoarea mea

Lângă un zid în formă de L, neterminat, de culoare gri, care nu ducea nicăieri, nebuna satului îmi oferă câteva clătite. Sunt puse pe o tavă de tablă, puțin îndoită. Le iau pe primele două, sunt chiar bune, căci le mănânc, dar pe următoarele nu le pot, deoarece sunt scârboase la gust, fiind și cleioase.

E o vânzoleală tăcută pe câmpia unde e seară și unde e zidul, cum ar fi o tabără de popas, cu oameni îmbrăcați simplu, cu cămăși de in, ca-n antichitate – pe care de-abia le deslușesc, în semiîntunericul de acolo, iar eu mă trezesc la... închisoare!

Degeaba-ncerc să le explic că cele două clătite mi-au fost oferite, sunt reținut și închis în clădirea închisorii.

Ies în curte, e primăvară, închisoarea nici nu are ușă, în dreapta e un zid, pe care văd, asemenea unui panou de publicitate, ceva sculptat. Scrie cu litere albastre, în relief: Sportivii Cystvo, un amestec de ucraineană și rusă, cred eu, iar sus, sus de tot, la marginea panoului și a zidului, în dreapta, erau cioplite câteva fecioare, cât palma, cu rochii lungi, albastre, una lângă

alta, vopsea era pe alocuri dusă, iar lemnul crăpat. În dreapta lor, anul 1983.

Așadar, fuseseră cioplite, sculptate chiar, reprezentând echipa sportivă a închisorii, în acel an, înclinai să cred eu...

16.03.2000 - 13.04.2017

41

Zbor interzis

Doamne, ce liniștit era corpul acela de gardă din păduricea de salcâmi! De fapt, parcă era o mică cazarmă de tranzit, fără uși, doar ziduri gri, de beton, cu un du-te – vino, o animație destul de puternică prin fața clădirii, între aceasta și copacii care urmau să înfrunzească.

Eram în mijlocul încăperii, foarte tânăr, îmbrăcat militar, desigur, și urma să primesc niște arestați. Atmosfera se înseninează când, peste cazarmă, zboară, spre apus, un avion. E destul de jos, iar piloții stau pe un fel de platformă, în picioare.

Le fac semne, că mă interesează – sau că ar trebui să coboare, dar ei, deși nu cred că mă înțelegeau, îmi răspund prin vorbe și gesturi extrem de expresive, că ei trebuie să zboare și că ei zboară, pur și simplu.

Apoi mă găsesc în încăpere, arestații trec pe lângă mine, în aceeași direcție, spre sud-vest, dar au cătușele argintii rupte de la mâini.

Eu trebuie să plec, să plec departe, în permisie, ca un recrut care se bucură de asta – din încăperea unde puteam fi eu însumi interogată, în prezența cunoscuților. O iau la drum, grăbit, înserarea începe să coboare, trebuie să ajung undeva...

Cca. 2002 – 5 noiembrie 2017, Ferneziu

42

Curent electric

Holul era alb – (cu) o atmosferă rece, prin care sufla vântul. Era într-o după-amiază. O liniște nefirească plutea în jur, iar eu eram tânăr. Totul era straniu, iar eu mă grăbeam să bag niște fire sau borne de stecker în priză – nu știam precis ce erau - în timp ce vecina mea era undeva, la celălalt capăt, îndemnându-mă să mă grăbesc. Îmi fusese amantă, căci avea un bărbat urât, negricios.

Poate că voi reuși să îndeplinesc această operațiune.

Cca. 2002 - 5 noiembrie 2017

43

Ocupație străină

Mă găseam pe câmpia din fața casei natale. E ceață, se aud bubuituri și, deodată, apar câțiva soldați înarmați, îmbrăcați în negru. Dar soldații nu erau soldați – de abia apucasem să-i văd, ci câteva rotocoale de fum, ca lâna dintr-un caier – din mai multe umflături. E tot ce mai rămăsese din poporul sovietic.

5 noiembrie 2017

44

Lovitură de stat

Un șir lung de transportatoare blindate, negre-verzui, dispuse oblic, iar dincolo de ele se pregătea constituirea unei puteri dure. Urma să fiu, eu sau altul, conducătorul.

5 noiembrie 2017

45

Cerc de cranii

Ce călduț era în sala compresoarelor din mină! Pereți de beton, aparatura de-a lungul lor, iar eu pe o scară de beton, trebuia să urc la ele. Sunt tânăr și intru pe schimbul de noapte, sau poate vizitator, tot noaptea. Din sala de sus privesc, căci în mijloc e o gaură imensă, adică pardoseala e decupată, jos, de unde venisem, adică un loc – formând un cub, mai jos, în mijlocul suprafeței. Chiar în mijlocul încăperii e desenat un cerc, nu foarte mare, de un metru, un metru și ceva diametru, cu vopsea albă, iar în interiorul său – tot spre mijloc – frumos așezate, cranii, cranii de pisică, câine sau poate om – prin forma rotundă, dar mai mici decât cele umane. Trebuia să am grijă să nu cad acolo...

46

Inundație 2

Viitura venise brusc, câmpul din fața casei e plin de apă tulbure, de-un galben-marou, aproape nemișcată. Dinspre Est, râul venise mare, acoperise toată câmpia. Îl văzusem, cum stăteam la poarta ogrăzii și priveam spre Est și spre Sud, spre râu. Era, parcă, și patronul Donco pe acolo. E o teamă imensă, nu știu dacă ați prins vreodată o inundație, când nu ai unde să fugi – deși trebuie – acum, să plecăm, căci văd, instantaneu, în același moment când văd câmpul acoperit cu apă, ca și prin curte, pe lângă casă, din spatele casei, vin șuvoaie de apă tulbure, care acoperă totul, de la Valea Podului, râulețul din spatele casei. Așadar, apă peste tot. Apa ajunge în casă, datorită amplasării ei, destul de jos, în calea apelor, ne temem, suprema teamă de care n-am scăpat (...) Trebuie să o luăm și pe bunica și să plecăm de acolo.

3 iunie 2012 – 13 aprilie 2017

47

Vizită în mină 1

Ies din mină, înăuntru fiind cald, de pe schimbul 1, cu salopete noi, de culoare închisă, albastre, împreună cu câțiva de la protecția muncii. Eram tânăr, poate nou angajat, mă simțeam bine, afară mă aștepta iubita mea.

3.06.2012 - 13.04.2017

48

Vizită în mină 2

Las în urmă cantina, cu forfota din jur, intru în mină, o mină uscată, călduță. Am de lucru acolo, merg pe galerii, cu pas întins. Cine știe pentru câtă vreme. Afară mi-am lăsat iubita, dar poate aștepta – eram tineri...

3.06.2012 - 13.04.2017

49

Uzina vie

Într-o dimineață tăcută de primăvară, ies de pe schimbul de noapte de la uzina de plumb. După ce trag aerul infect în plămâni, fac baie. Apoi o iau printre clădirile de la marginea uzinei, una pătrată, alta semirotundă, de culoare gri. Ies pe drum, în aerul dimineții, și trebuie să ajung acasă...

03.06.2012 - 13.04.2017

*Sfârșitul părții a II-a a volumului
„Invazie extraterestră”*

Cuprins

Prefața autorului	5
-------------------------	---

PARTEA I. Sinucidere	7
-----------------------------------	----------

Prefață	9
---------------	---

1. Tablou distrus	11
2. Unguroaica.....	23
3. Iubire	27
4. Femeia din Baia.....	29
5. Apus de soare.....	39
6. Refugiu în munți.....	45
7. Sfârșit tragic	49
8. Călătorie interzisă	51
9. Crima de la „Mina Veche”	53
10. Extratereștrii	58
11. Extratereștrii - variantă -	64
12. Sinucidere	67
13. Soarele speranței	73
14. Directorul și amanta sa.....	77
15. Bunica și vestmintele căzute	78
16. Bancnote false	79
17. Disparație	81
18. Vis. Femeie sub protecție.....	86

19. Înviere.....	88
20. Statuie sfărâmată.....	93
21. Dictatura și sfârșitul ei.....	97
22. Steag totalitar.....	99
23. Stadion alunecos.....	101
24. Sex și sânge.....	102
25. Biserici și munți.....	103
26. Furtună tardivă.....	104
27. Auz muzical.....	106
28. Cameră refuzată.....	108
29. Moarte fulgerătoare.....	110
30. Navă extraterestră.....	112
31. Atmosferă albastră.....	114
32. Incest.....	116
33. Crima neterminată.....	118
34. Întrebare.....	120
35. Scufundare - Poveste neterminată -	122
36. Cazarmă sfărâmată.....	124
37. Țiganul și picioarele sale.....	126
38. Festivitate religioasă.....	129
39. Demonstrație împrăștiată.....	131
40. Revoluție în Rusia 1.....	133
41. Cădere.....	134
42. Așteptare.....	136
43. Procesiune funebră.....	138
44. Coloana fără sfârșit.....	139
45. Carne tocată.....	141
46. Inundație.....	143
47. Vise(le).....	145
48. Invazie extraterestră.....	150
49. Invazie extraterestră - variantă -.....	151
50. Transformare.....	153
51. Transformare - variantă -.....	155

PARTEA a II-a. Inundație 157

1. Evadarea.....	159
2. Invație extraterestră 2	
- Șobolani și gândaci de Colorado –	162
3. Întrebare - Stâlp de recepție –	163
4. Oameni și maimuțe.....	164
5. Vila de aur - Zenovia	165
6. Vise 2 - Decor de iarnă –	167
7. Refugiu în munți 2 - Cimitir evreiesc –	169
8. Cruce de piatră.....	170
9. Focuri de mină	171
10. Revoluție în Rusia 2.....	172
11. Tatăl meu	173
12. Ordin de executat.....	174
13. Recul.....	175
14. Așteptare III - Nemurire –	176
15. Așteptare I.....	177
16. Așteptare II.....	178
17. Explozii întârziate	179
18. Așteptare IV	180
19. Așteptare IV - Varianta 2 -	182
20. Inundație 3.....	184
21. Deratizare.....	186
22. Israel.....	188
23. Moarte și înviere	189
24. Călătorie interzisă 2 - Recolta de snopi	190
25. Baraj albastru	192
26. Infracțiune.....	193
27. Despărțire.....	194
28. Câmpii și morminte	195
29. București.....	197
30. Iubire eternă.....	198

31. Iubire eternă - variantă –	205
32. Monumente și biserici	209
33. Călătorie în trecut.....	210
34. GS2 - Invazie extraterestră 3 –	213
35. GS 2 - variantă –	214
36. Obsesie.....	215
37. Sfârșit de civilizație	218
38. Mortul de sub zăpadă.....	224
39. Ora pierdută	225
40. Închisoarea mea.....	227
41. Zbor interzis	229
42. Curent electric	230
43. Ocupație străină.....	231
44. Lovitură de stat.....	232
45. Cerc de cranii.....	233
46. Inundație 2.....	234
47. Vizită în mină 1	235
48. Vizită în mină 2	236
49. Uzina vie	237